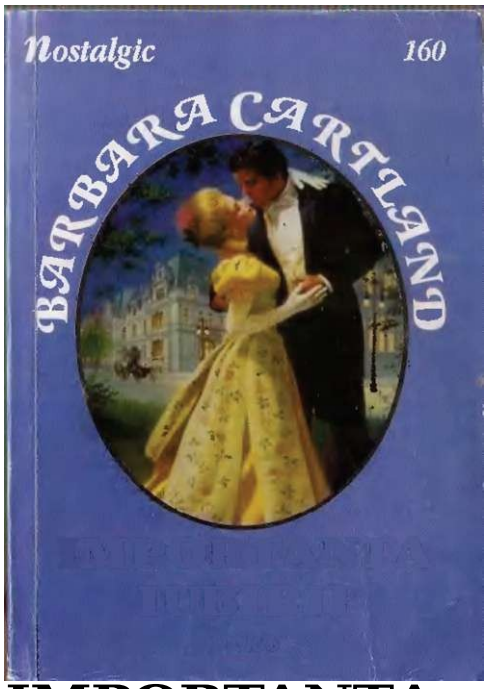

IMPORTANŢA IUBIRII

ALCRIS

*lcercarea « scăpa de ■ *un pretendent nedorit,*
dar insistent, Luella r~
călătoreşte cu mătuşa
', «B R Pr m toată Europa.
*tJjHi'^jp^^^j^ Sumai că eforturile lor *}*
W--. Ij^^^H sunt sortite eşecului. j I
îs/« până în clipa

când Luella bate ^m la uşa vicontelui de Kennington, pentru a-i cere adăpost pentru o hS^ţ^Sl noapte. Dar Luella mai are de depăşit multe încercări ca să scape de insistenţa urmăritorului ei, ajutată de dragostea vicontelui.

Trimitem colete cu cărţi pentru persoane juridice şi fizice în orice zonă a ţării, fără taxe poştale.
Persoanele juridice pot achiziţiona cărţi direct de la sediul firmei noastre din str, Panait Istrati. nr, 82, sector 1, Bucureţti, beneficiind astfel de un rabat avantajos.
Cel interesaţi pot telefona la numerele: 021.223.63.07f 021.224.16.98.

FREţ: 10 LEI
Titlu original (eng.): The Importance Of Love
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
CARTLAND, BARBARA
Importanţa iubirii / Barbara Cartland
Traducător: Nicoleta Neagoe Bucureşti: Alcris, 2011. ISBN 978-973-580-613-2

I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector) 821.111.
31=135.1
Colecţia „ NOSTALGIC”

BARBARA CARTLAND

/ *oft*

Importanţa iubirii

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRI

Vă recomandăm din colecţia

„NOSTALGIC”:

Barbara Cartland	Castelul iubirii	129
Barbara Cartland	Fiica Serenei voi. 1	130
Barbara Cartland	Fiica Serenei voi. 2	131
Barbara Cartland	Calea spre paradis	132
Barbara Cartland	Prinţesa din Balcani	133
Barbara Cartland	Un vis împlinit	134
Barbara Cartland	Casa fericirii	135
Barbara Cartland	Stele pe cer	136
Barbara Cartland	Croaziera dragostei	137
Barbara Cartland	Dragostea învinge	138
Barbara Cartland	Căsătorie secreţi	139
Barbara Cartland	Cum să ajungi în paradis	140
Barbara Cartland	în căutarea iubirii	141
Barbara Cartland	Miracolul promis	142
Barbara Cartland	Dragoste în Scoţia	143
Barbara Cartland	Vrăjitoarea cea bună	144
Barbara Cartland	Un sărut din toată inima	145
Barbara Cartland	Cele două Elizabeth voi. 1	146
Barbara Cartland	Cele două Elizabeth voL 2	147
Barbara Cartland	Crucea iubirii	148

Capitolul 1

- Haide, mătuşă Edith, şopti Luella Ridgeway, în timp ce se uita la băiatul de serviciu luptându-se cu valizele, când intrară în lift. Trebuie să ne grăbim.
Băiatul de serviciu puse una dintre valize pe umăr. Habar n-avea de ce se grăbeau atât aceste doamne engleze în toiul nopţii.
- Luella, o întrebă contesa de Ridgeway când se urcă în lift, ţi-ai luat veşmintele de dormit care erau sub pernă? Sper că n-ai lăsat acea frumoasă cămaşă de noapte de mătase acolo.

Nu, e în valiza maro, zise Luella oftând, în timp ce liftul cobora încet

.Uşile ascensorului se deschiseră, iar ei se găsiră într-un hol suspect de liniştit. Nu se aflau la datorie decât un portar şi un funcţionar la recepţie.
Contesa se duse săgeată la birou şi ceru, într-o franceză perfectă, nota de plată.
- Ne părăsiţi, doamnă contesă? o întrebă funcţionarul.
- Da, şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă te-ai abţine să spui ceva despre noi oricui ar întreba încotro am plecat. Dorim să călătorim în secret.
- Desigur, doamnă contesă, răspunse funcţionarul, întinzându-i nota de plată.
Contesa o examină prin ochelari, după care scoase mai multe bancnote din geantă.
Luella stătea nervoasă în spatele ei, arătând ca un iepure speriat.
- Mătuşă, sper că bărbatul acela îngrozitor n-o să intre pe uşile acelea, spuse ea pe un ton neliniştit.
- Nu-ţi face griji, îi răspunse contesa. L-am auzit în urmă cu câteva ore chemând o trăsură. S-a dus la cazinou. Probabil se va întoarce numai după ce-şi va fi tocat toţi banii.

- Sper să ai dreptate, zise ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr blond.
Ochii ei de un albastru-pal erau largi, iar pupilele foarte dilatate. Buza de jos îi tremura, iar înfăţişarea ei neobişnuită îi adusese numai necazuri. încă de când îl cunoscuse pe Frank Connolly, într-un hotel din Monte Carlo, acesta se dovedise un client foarte dificil.

- Aşa se întâmplă întotdeauna cu piraţii ăştia, îi spusese
mătuşa ei când o văzuse plângând din pricina insistenţei şi atenţiilor nepotrivite ale acestuia. Nu te priveşte decât ca pe o persoană care-i poate aduce avere, bani, ca să scape de datorii. Probabil ştie că moşteneşti mulţi bani, ca să nu mai punem la socoteală moşiile mele din Scoţia, după ce-o să mor.

- O, mătuşă, te rog să nu mai pomeneşti de asta! Nu-mi pasă de banii tăi, deşi trebuie să recunosc că-mi place foarte mult castelul tău.

- într-o bună zi va fi al tău, îi răspunsese contesa.

La o lună după acea discuţie erau nevoite să se mute dintr-un hotel în altul, cu Frank Connolly pe urmele lor.

După o săptămână cumplită petrecută la Paris, unde o ameninţase că-şi va lua viaţa, dacă nu se căsătoreşte imediat cu el, hotărâră să revină în Anglia, mai exact la casa lor din Scoţia, de la Perthshire.

Punându-şi geanta sub braţ, mătuşa Edith îl urmă pe băiatul de serviciu la trăsură. Portarul alergă să le deschidă uşa.

- Bon voyage, doamnă contesă şi domnişoară Ridgeway.

Apoi, întorcându-se spre vizitiu, îi spuse pe un ton repezit:

- Depechez-vous, monsieur. La Gare Saint Lazare, s'il vous plait.

După ce se urcară şi femeile şi bagajele în trăsură, aceasta porni la drum, iar Luella scoase un oftat de uşurare.

Ştia că mătuşa ei are dreptate. Frank Connolly va fi la masa de joc până dimineaţă, iar atunci ele se vor afla în vapor, spre Dover.

Pe când străbăteau străzile Parisului, se sprijini de spătar şi se gândi la Scoţia.

Trecuse un an de când pusese ultima dată piciorul în Anglia şi de-abia aştepta să se întoarcă.

- N-o să stăm prea mult la Dover, îi spuse mătuşa ei, când ajunseră în staţie. Cunosc un hotel discret în Hastings, unde o să stăm înainte să ne îndreptăm spre vest.

- în vest! exclamă Luella. Nu mergem la Londra să luăm trenul spre Inverness? Ard de nerăbdare să fac cumpărături şi să mă plimb.

-Nu, răspunse contesa pe un ton calm. Londra este primul loc unde să ne caute Connolly. Nu, o să-l păcălim, făcând un ocol pe la Cornwall, iar de-acolo o să ne îndreptăm spre nord, de îndată ce o să fiu convinsă că pe coastă totul e în regulă.

- De ce Cornwall, mătuşă?

- O prietenă foarte dragă, pe care n-am mai văzut-o de ani buni, locuieşte acolo. I-am scris deja, spunându-i să ne aştepte. Frank Connolly e un bărbat dificil. N-o să am linişte până nu ajungem la bord şi nu mă asigur că nu e şi el pe vapor.

Când ajunseră, vizitiul le deschise uşa, iar Luella'văzu un portar îndreptându-se spre ei, cu un căruţ pentru bagaje.

- Da, cu cât ajungem mai repede la Calais, cu atât mai bine. Sper că am scăpat pentru totdeauna de Frank Connolly.

- Prea bine, Kennington. Ne mai vedem. Bărbatul roşcat, cu mustaţă, trăgea din trabuc şi ţinea foarte aproape cărţile de joc.

în foţa lui, David, vicontele Kennington, oftă şi-şi aruncă pe masă cărţile.

- O pereche de şeptari, zise el dezgustat tovarăşului de joc. Nu mai joc, bătrâne.

- Cum, pleci?

- Mă tem că da, Chalmers, zise oftând vicontele de Kennington, ridicându-se de pe scaun.

îşi trecu mâna prin părul negru şi-şi întinse braţele muşchiuloase.

Cravata din jurul gâtului era slăbită. Se ridică şi-şi luă jacheta de pe spătarul scaunului.

- Poate căo să ai mai mult noroc într-o altă seară, zise lordul Chalmers.

- Am pierdut cam mult la cărţi în ultima vreme, îi răspunse vicontele, îngrijorat.

- Prostii! Ai avut o perioadă mai ghinionistă, atâta tot. Trebuie să mai încerci data viitoare.

Vicontele schiţă un zâmbet şi-şi strânse cravata. Era ora două noaptea şi se simţea obosit. Spera ca vizitiul să nu fi adormit afară, în piaţa Hanover.

- Atunci, la revedere Kennington. Ne vedem în weekendul următor, nu? Familia Stafford o să dea o petrecere pe cinste. Fiul lor, evident moştenitorul averii, o să se căsătorească.

- O să văd. Noapte bună, Chalmers.

- Noapte bună, Kennington şi să nu ne dezamăgeşti! Stafford o să fie foarte supărat dacă n-o să vii.

Vicontele îi zâmbi prin fumul de ţigară în timp ce-şi încheia nasturii de la jachetă. Se îndreptă spre ieşire cu mişcări graţioase, fapt care dovedea cât se poate de bine că fusese sportiv.

La Cambridge fusese starul echipei de rugby, precum şi campion la vâslit.

Dar zilele acela rămăseseră în urmă, ca şi pasiunea lui pentru arhitectură, pasiune care-l dusese, de altfel, la universitate.

Mulţii dintre tutorii lui îşi exprimaseră speranţa că o să devină un arhitect de succes, dar de când se întorsese la Londra, îşi petrecuse vremea jucând cărţi la cluburile pentru domni din Londra.

De îndată ce începea sezonul, existau o mulţime de distracţii. în plus, mai era şi „Teatrul Veseliei" cu femeile lui disponibile.

Vicontele îşi dezamăgise tatăl, nedând semne că ar vrea să se căsătorească, cum era tradiţia familială pe linie bărbătească. De fapt, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să evite
un asemenea pas.

- Nu acord prea mare importanţă iubirii, le spusese el amicilor săi într-o seară, pe când stăteau în jurul mesei, acasă la lordul Cheshunt. Trebuie să te bucuri de viaţă şi de plăcerile ei. Dar să te căsătoreşti? Căsătoria este pentru proştii care n-au de ales.

Mai multe capete de lorzi, conţi şi baroni dădură cu înţelepciune din cap. Toţi făcuseră „căsătorii bune„, dar se distrau mai degrabă în braţele altor femei decât în acelea ale soţiilor.

Când se sui în trăsură, vicontele căscă şi se bucură că drumul din piaţa Hanover până pe strada South Audley nu era lung. Tânjea după confortul patului său din casa pe care reuşise s-o cumpere din venitul lui modest.

-Ce bine ar fi fost dacă tata nu s-ar fi hotărât să mă pedepsească, gândi el.

Vicontele era foarte supărat că tatăl lui îi năruise speranţele că ar putea renova o proprietate despre care-i vorbise lordul Chalmers.

După ce refuzase s-o ia de soţie pe moştenitoarea averii Merriott, tatăl lui îşi arătase nemulţumirea tăindu-i venitul şi interzicâridu-i bunicului vicontelui să suplimenteze fondurile nepotului favorit.

- Bunicul şi-a dorit întotdeauna să-mi reiau cariera în arhitecutră, iar casa despre care a vorbit Chalmers ar fi fost exact ce-mi trebuia, murmură el. Poate că o să-i fac mâine o vizită, să-l conving să mă ajute. Dacă tata nu ştie, n-are cum să fie deranjat.

Cu această speranţă în inimă, se lăsă pe spate şi, legănat de mişcările trăsurii, adormi. Când ajunse pe strada South Audley, se simţea fericit cum nu mai fusese de mult.

în dimineaţa următoare, Hoskin, valetul vicontelui, îl bărbieri şi-l ajută să se îmbrace.

- Vreţi să luaţi micul dejun, stăpâne?

- Nu astăzi, Hoskin. Intenţionez să trec pe la bunicul. N-am nevoie decât de cafea fierbinte.

După ce bău cafeaua, vicontele îşi puse o simplă jachetă pe el, întrucât era cald, şi-şi luă pălăria.

Mintea nu-i stătea decât la proprietatea despre care Chalmers îi spusese că e de vânzare. Un conac aproape părăsit, aflat la marginea Buckinghamului, cu mult pământ şi un râu în preajmă.

- O să-mi demonstrez în acest fel că sunt în continuare capabil să fac proiecte arhitecturale moderne, îşi spuse el în timp ce scotea pălăria în faţa ladyei Castleford, care trecea pe-acolo în limuzina ei deschisă, în drum spre Hyde Park.

Pe măsură ce se apropia de Grosvenor Place, iuţi pasul.

- Sper ca bunicul să-mi dea banii de care am nevoie, îşi spuse el.

Bătu în uşă, aşteptând ca Bates, majordomul bunicului, să-i deschidă. Uşa grea de fier se deschise larg, iar Bates îl întâmpină aşa cum se cuvine.

- Stăpâne! înălţimea Sa va fi încântat să vă vadă. E în sufragerie. Serveşte micul dejun. Să vă aduc şi dumneavoastră un scaun?

- Ar fi grozav, Bates. Mulţumesc.

Spunând acestea, intră fără să mai aştepte ca majordomul să-l anunţe. Marchizul (Je Alderberry muşca dintr-un ou, aruncându-şi ochii asupra unui titlu din ziar şi oftând.

- David! Mă bucur să te văd! exclamă el. Ce prostie acest Război al Burilor, adăugă el, arătând ziarul din faţa lui. Iarăşi fierbe totul acolo.

Vicontele scoase un oftat.

- Nu mă interesează lumea armatei. Unii dintre foştii mei colegi de la Cambridge sunt acolo. Mi-au scris şi mi-au spus că toată povestea este îngrozitoare.

Se aşeză pe scaunul adus de Bates. Bunicului său îi plăcea micul dejun copios, aşa încât erau pregătite o mulţime de bucate.

- Ce doriţi să mâncaţi?

- Nişte pilaf şi pâine, Bates.

- Ia spune-mi, tinere, cărui fapt datorez această onoare? Nu prea mă vizitezi aşa devreme. Presupun că există ceva sau cineva care a grăbit această vizită.

Vicontele râse din toată inima.

- Ca întotdeauna, îţi dai imediat seama despre ce-i vorba, bunicule. Da, aş vrea să discut ceva cu tine.

- Păi... să auzim, zise zâmbitor bătrânul.

- Bunicule, sunt în încurcătură. Am nevoie de o sumă mare de bani, pe care să-i investesc într-o proprietate abandonată de a cărei existenţă tocmai am aflat. E un

proiect de care aş vrea foarte mult să mă ocup.
-Vrei să-ţi pui în sfârşit în practică cunoştinţele acumulate la Cambridge?
- Da, m-am săturat de viaţa pe care o duc. Consider că a sosit momentul să mă întorc ja arhitectură. Teddy Chalmers spune că locul e minunat şi că e exact ce-i trebuie cuiva cu spirit antreprenorial.
- E admirabil ce vrei să faci, David, dar mă tem că sunt legat la mâini şi că nu pot face nimic în privinţa fondurilor.
- Ştiu că ţi-a spus să nu-mi dai nimic, dar nu cred că a ajuns să-ţi spună ce să faci cu banii, nu? întrebă vicontele, înfigând furculiţa în pilaf.
- Fiul meu e un om foarte încăpăţânat. Mi-a tăiat toate lichidităţile şi n-am de unde să iau atâţia bani gheaţă. îmi pare rău, David. Dacă aş fi putut să te ajut, aş fi făcut-o. Tatăl tău e în continuare supărat pe tine din pricina moştenitoarei Merriott.
Vicontele puse jos furculiţa, dispărându-i ca prin farmec pofta de mâncare.
- Tata, şuieră el printre dinţi, se plânge că trăiesc degeaba, dar când încerc să-mi croiesc singur drumul, îmi pune obstacole.
- N-o să accepte, David. îmi pare rău că nu te pot ajuta. Nu poţi să te împrumuţi de la altcineva?
- Nimeni nu-mi poate împrumuta o sumă aşa de mare. Şi n-ar fi corect să cer altcuiva. Banca n-o să-mi împrumute, pentru că nu-i dă voie tata. Până nu sunt de acord să mă căsătoresc, n-am niciun sfanţ.
- Păcat, David, zise marchizul cu un oftat. O să vorbesc cu el, dar nu-mi pun mari speranţe că şi-ar putea schimba atitudinea. Când ia o decizie, nici măcar Cel de Sus nu-l mai abate din drum.
Vicontele îşi termină cafeaua şi-şi scoase şervetul.

- Păcat! E o oportunitate ratată! Te las în pace, acum. Bunica e acasă?
- Nu, e la nişte prieteni la Brighton şi se întoarce mai târziu.
- Spune-i că o iubesc. Nu te mai reţin.
Se ridică, îi strânse mâna bunicului. Bates îl aştepta deja cu pălăria.
Vicontele hotărî să facă o plimbare prin Hyde Park şi vru s-o ia spre Buckingham Palace, când dădu nas în nas cu tatăl lui. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru inevitabila confruntare. Relaţia dinte ei era foarte tensionată, aşa încât întâlnirea n-avea cum să fie plăcută.
Când îşi văzu fiul, contele se opri brusc. Strânse ziarul şi se îndreptă spre fiul lui cu o expresie sumbră întipărită pe faţă.
- David, exclamă el. Ce-i cu tine aici?
-Am fost la bunicul, spuse el, aşteptându-se la inevitabila izbucnire nervoasă.
Tatăl lui era foarte previzibil din acest punct de vedere.
- Ce-ai făcut? tună el, înroşindu-se. Ţi-am spus să stai departe de el, nerecunoscătorule. Tot cu mâna întinsă, nu?
- Speram să-mi reiau cariera de arhitect şi am găsit o proprietate, să arăt tuturor de ce sunt în stare...
Contele îşi prinse fiul de mână şi-l târî înapoi spre piaţa Belgrave.
- O să vii cu mine şi o să-ţi ceri iertare, pentru că l-ai deranjat.
- Tată, aş vrea să nu mă mai tratezi ca pe un copil, pledă vicontele, în timp ce se lupta să se elibereze din strânsoarea tatălui său.
Deşi mai avea puţin şi împlinea treizeci de ani, tatăl său se comporta cu ei de parcă n-ar fi avut mai mult de zece. Fiind fiu unic, era nevoit să poarte povara speranţelor şi

planurilor tatălui său în privinţa viitorului familiei Kennington.

„Tare mult mi-aş fi dorit ca mama să mai trăiască, îşi spuse el, în timp ce era condus spre casa bunicului său. îmi ţinea întotdeauna partea.”

Dar mama lui murise la puţină vreme după ce absolvise Cambridge. Se infectase cu febră tifoidă, îngrijindu-i pe săracii de la periferia estică a Londrei şi, cum nu avea o constituţie foarte puternică, îşi pierduse viaţa în câteva săptămâni.

Curând, ajunseră acasă la marchiz. Bates fu şocat să-i vadă pe conte şi pe viconte în prag.

Fără a-i lăsa răgazul de a deschide gura, contele trecu pe lângă el, urmat de un viconte resemnat.

- Tată, strigă el. Unde eşti?

Marchizul cel bătrân îşi târi picioarele până-n hol. Ţinea în continuare ziarul în mână. Arăta de parcă de-abia terminase micul dejun.

- David! strigă el, întrucât şi pe conte îl chema la fel ca pe nepot.

-Tată, tocmai veneam să te vizitez, când am dat de secătura asta pe stradă. De-bia plecase de la tine. I-am spus de nenumărate ori să nu te deranjeze, dar văd că mi-a încălcat porunca.

- David, ce bine-ar fi dacă l-ai asculta pe băiat! Are şansa de a face ceva pentru el însuşi şi pentru a aduce faimă familiei.

- Prostii! A venit să ceară bani pentru jocurile de noroc. Nu sunt chiar aşa de prost încât să nu ştiu unde-şi petrece vremea. Că doar nu l-ai crezut, nu?

- Dar tată, ceea ce spune bunicul e adevărat. Teddy Chalmers mi-a vorbit despre o casă veche, tocmai potrivită ca să arăt de ce sunt în stare.

- Ce pierdere de vreme ar fi! Cum ai reuşit să termini Cambridge e un adevărat mister pentru mine. Şi am plătit cu vârf şi îndesat studiile tale.

- David, nu cred că trebuie să răscoleşti din nou trecutul. Băiatul n-a vrut s-o ia de soţie pe moştenitoarea familiei Merriott din motive bine întemeiate.

- Iar eu am pierdut o mulţime de bani şi un parteneriat de afaceri foarte profitabil, pentru că n-a vrut el. Nătărăul! Unite, cele două familii ar fi fost cele mai puternice din ţară.

- Dar nu voiam să mă căsătoresc, tată!

- Noi nu suntem ca oamenii obişnuiţi, încât să hotărâm cu cine ne căsătorim, ripostă acesta furios. Există considerente mult mai importante, ca de exemplu loialitatea faţă de propria familie. Se pare că, în egoismul tău, ai uitat de toate astea.

- Ajunge! strigă marchizul supărat foc. Nu vreau să aud astfel de cuvinte la mine în casă.

Cu toate astea, contele continuă să tune şi să fulgere împotriva fiului său, devenind tot mai agitat. îşi înfipsese degetele în braţul acestuia şi o ploaie de vorbe urâte îi ieşeau de pe buze.

-Ajunge! strigă iar marchizul, de data asta mai slab.

Bates observă că stăpânului său i se schimbase culoarea feţei şi că-i era greu să respire. Faţa îi devenise albastră şi căzu în genunchi.

întrucât contele era cu spatele la el, primul care văzu ce se întâmplă fu vicontele, care alergă să-l ajute pe Bates să-l pună pe bătrân în fotoliu.

- Trimite pe cineva după doctor, strigă vicontele, desfacând cravata bunicului său. Repede!

Contele privea îngrozit. Nu era în stare nici să se mişte, nici să vorbească.

- Bunicule! Mă auzi?

Vicontele îngenunchease lângă bătrân şi-l prinsese de mână.

- Bunicule! Nu! Nu! Nu!

- L-ai... omorât, mormăi contele, lipindu-se de perete.

Vicontele îşi lipi capul de pieptul bunicului său şi începu
să plângă în hohote.

Fusese crescut în ideea că nu se cuvenea ca un bărbat să plângă, dar cum să nu verse nicio lacrimă, atâta vreme cât bărbatul pe care-l iubea şi-l respecta cel mai mult pe lume tocmai murise?

- Ridică-te, neisprăvitule! îi strigă tatăl lui pe un ton ameninţător. Te faci de râs plângând ca o muiere slabă de înger.

Vicontele rămase lângă marchiz până la apariţia doctorului.

- îmi pare rău, stăpâne, zise el clătinând din cap. Vă sugerez să cereţi servitorilor să-l mute în dormitor. O să trec pe la un antreprenor de pompe funebre când plec, să-l trimit imediat aici.

- Mulţumesc, zise contele, încercând să-şi domine emoţiile.

- Plec la cabinet pentru a-i scrie certificatul de deces. O să vi-l trimit cât pot de repede. Antreprenorii vor avea nevoie de el.

- Sigur că da. Mulţumesc, doctore.

Vicontele îl conduse până la uşă, trecând prin dreptul tatălui său, care nu-şi revenea din uimire.

După ce închise uşa în urma lui, se întoarse să-l înfrunte pe conte.

- Tată...

- Nu-mi vorbi şi nu te uita la mine, şuieră contele. Nu mai eşti fiul meu, zise el ameninţător.
- Tată, eşti supărat! Habar frai ce spui. Ochii contelui scânteiară, dar erau reci.
- Tu l-ai omorât. E numai şi numai din cauza egoismului tău, ţipă el. Piei din faţa mea!

îl împinse şi trecu de el, deschizând uşa cu o asemenea forţă, încât aceasta se izbi de perete şi fu cât pe ce să-l lovească.

- Ai pe conştiinţă moartea bunicului tău. N-am să te iert niciodată. Niciodată, m-ai înţeles?

Spunând acestea, coborî în grabă trepetele şi ieşi în stradă.

Cum începuse să plouă, îşi trase pălăria pe ochi, ca să se apere. Vicontele privi lung în urma lui. Se simţea golit şi paralizat.

Capitolul 2

Drumul de la Calais la Dover nu fu unul lin pentru Luella şi mătuşa ei. Vaporul se clătina cu putere, aşa încât amândouă avuseseră rău de mare.

Până să ajungă la Dover, Luella era foarte îngrijorată în privinţa prinţesei, întrucât aceasta aproape delira.

- Cred că ar trebui să rămânem în seara asta la Dover şi să uităm că trebuie să ajungem la Hastings, spuse ea, în timp ce doi marinari o ajutau pe mătuşă să coboare.
- Nu, trebuie să mergem mai departe. Mă simt suficient de bine încât să suport o călătorie cu trăsura.

Luella se uită îngrijorată la faţa ei pământie. Parcă niciodată nu arătase aşa de fragilă. Avea senzaţia că îmbătrânise peste noapte.

Marinarii le găsiră rapid o trăsură şi nu plecară înainte să
se asiure că acestea vor călători în bune condiţii.

- Ce domni de treabă, remarcă femeia, în timp ce Luella îi acoperea picioarele cu o pătură.

Deşi era iulie, iar vremea se arăta călduroasă, contesa tremura şi avea nevoie de atenţie specială.

Luella dădu pe gât apa din cană pe care i-o lăsaseră soldaţii. începea să-şi revină, spre deosebire de mătuşa ei, care gemea la fiecare zdruncinătură a trăsurii.

Ajunseră la Hastings după-amiază târziu. în majoritatea timpului, contesa dormise.

Luella se străduise să-i facă şederea cât mai confortabilă, iar vizitiul se arătase foarte săritor, aducându-le o sticlă cu apă, pâine şi unt. în afară de apă, contesa nu se atinse de nimic.

Luella trebuia să-l informeze pe vizitiu cu privire la destinaţia lor finală, hotelul George din Battle, undeva lângă Hastings.

Hanul era foarte vechi şi la început, Luella se temuse că nu se vor acomoda. Totuşi, când intrară înăuntru, găsiră totul foarte plăcut.

- Nu cred că Frank Connolly o să ne caute tocmai aici, îşi spuse ea, în timp ce aştepta să li se aducă de mâncare. Nu ne-ar căuta într-un loc aşa de modest.

îi trecu prin minte că acesta s-ar putea opri la han în drum spre vânătoare.

- Dar n-ar visa că ne-ar putea găsi aici, îşi continuă ea raţionamentul. Chiar şi-aşa, simt că a descoperit că am părăsit Parisul. E clar că a plecat în căutarea noastră. Sper să-l păcălim. Habar n-am ce-o să se întâmple dacă o să ne găsească.

Zilele următoare morţii marchizului fură cumplite, chinuitoare pentru viconte. încercă să-şi viziteze tatăl, ca să limpezească lucrurile, însă majordomul îi spunea că nu-i acasă, deşi era cât se poate de evident că nu e adevărat.

- La înmormântare, tot va trebui să dea ochii cu mine, îşi spuse el în timp ce se întorcea pe strada South Audley.

însă pe la jumătatea drumului, se răzgândi şi o luă spre piaţa Belgrave. Bunica se întorsese de la Brighton şi de atunci era de neconsolat.

Iar faptul că nimeni nu fusese în stare să-i spună exact în ce împrejurări murise soţul ei, nu era de natură să îmbunătăţească situaţia.

Servitorii tăceau cu toţii, probabil la ordinul contelui, iar biata marchiză nu ştia ce să mai creadă.

Vicontele bătu în uşa de la intrare şi-l aşteptă pe Bates.

- Bună ziua, stăpâne, zise majordomul când se ivi în prag, cu faţa lui întunecată.

Vicontele observă că era bandajat la mână.

- Bună ziua, Bates. Bunica e acasă?
- Da, stăpâne. E în bibliotecă. Urmaţi-mă, vă rog!

Marchiza stătea în fotoliu, cu un teanc de hârtii pe genunchi. Când îşi văzu nepotul, le dădu la o parte şi se ridică să-l sărute.

- David, ce drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi.

- Doar nu credeai că am să te părăsesc, bunico... numai că tata...

- Da, ştiu. Sunteţi în continuare la cuţite.

- îmi pare rău. M-am străduit din răsputeri să fac lucrurile mái uşoare, dar a poruncit servitorilor să nu-mi dea voie să-i trec pragul. E foarte dureros să fii privit ca un musafir nepoftit.

- Tatăl tău a fost întotdeauna un copil încăpăţânat, iar mai târziu a devenit un bărbat îndărătnic. Mai degrabă ar muri decât să-şi ceară scuze. Cât despre scuze...
- Am venit să văd cum te simţi.
Bătrâna oftă din greu şi arătă cu mâna teancul de hârtii.
- După cum vezi, bunicul tău a lăsat o mulţime de probleme nerezolvate. Avocatul lui mi-a promis să treacă pe aici să mă ajute, dar nu ştiu ce am să mă fac.
Buzele începură să-i tremure şi-şi duse batista la ochi. După câteva clipe, se reculese şi-şi înălţă ochii spre el.
- David, erai aici... îmi povesteşti ce s-a întâmplat?
- Nu sunt sigur că ar trebui s-o fac, îi răspunse îngrijorat vicontele. Dacă aş face-o, tata ar folosi-o împotriva mea şi m-ar face să sufăr şi mai mult.
-Voiam să te întreb, dragul meu, dacă e ceva ce trebuie să ştiu.
- Prea bine. Mă certam cu tata, iar bunicul s-a supărat. A căzut la podea, ţinându-se cu mâinile de piept.
Marchiza cântări câteva clipe aceste vorbe, dUpă care spuse:
- Mulţumesc, David. Bănuiam că aşa o să se întâmple. Ştiai că bunicul tău a avut întotdeauna inima slăbită? A fost un miracol că a supravieţuit atâta vreme. Doctorii ne-au spus cu mulţi ani în urmă că nu mai are mult de trăit.
- Nu mă învinovăţeşti?
- Pentru moartea bunicului tău? Nu, zise ea clătinând din cap. Cea mai mică emoţie i-ar fi putut provoca un atac de cord: dacă unul dintre caii săi n-ar fi câştigat cursa, dacă investiţiile lui s-ar fi dovedit dezastruoase...
Vicontele luă mâna bunicii şi o sărută.

- Mulţumesc, bunico. Tata mă consideră vinovat. De aceea nu vrea să dea ochii cu mine.
- E prost, chiar dacă-i fiul meu. Eşti unicul lui copil şi ar trebui să-i fii alături în clipe aşa de grele.
- Atâta vreme cât nu dai şi tu, vina pe mine, bunico, cred că am să-l suport.
- O să-i treacă, dar trebuie să ai răbdare. A avut întotdeauna nevoie de cineva pe care să-şi verse nervii. De data asta, tu eşti ţinta. Fii puternic, David. O să avem cu toţii nevoie de tine mâine, la înmormântare.

Spre durerea vicontelui, pe obrajii femeii şiroiau lacrimi.

„îmi ascunde ceva”, îşi spuse el în timp ce-şi lua pălăria de la Bates şi pleca.

înainte să plece la înmormântare, vicontele avea inima grea.

Cortegiul urma să plece din piaţa Belgrave la ora unsprezece, iar după înmormântare se va citi testamentul în biroul avocatului.

Când ajunse la casa bunicului, vicontele se amestecă printre cei îndoliaţi şi i se spuse că va merge cu una din numeroasele trăsuri angajate special în acest scop. încercă să nu-şi arate supărarea pentru această stare de fapt.

îşi vedea din depărtare tatăl, însă acesta se încăpăţâna să-l ignore.

într-un târziu, antreprenorul anunţă că sosise vremea plecării.

Vicontele se uită la coşciugul imens şi-i veni să plângă. Avu nevoie de toată forţa ca să se stăpânească.

Antreprenorul se aşeză în faţa celor şase cai şi convoiul porni la drum. în spatele sicriului, tatăl său şi bunica erau într-o limuzină neagră.

O mulţime de gură-cască se opreau şi priveau spectacolul.

Când dădură colţul la Hyde Park, antreprenorul se sui pe capră, iar procesiunea căpătă viteză.

Pe drum, oamenii se opreau, îşi scoteau căciulile şi plecau capul, în semn de respect. Trecuse ceva vreme de când în Londra mai fusese văzută o astfel de înmormântare cu pompă.

Nu peste multă vreme, ajunseră la Kensal Green. După o slujbă scurtă în capelă, sicriul fu coborât în groapă, pentru somnul de veci.

Vicontele aproape nu acordă atenţie arhitecturii mausoleului masiv care se ridica în faţa lor. Se afla la doar câteva zeci de metri de faimosul mormânt al prinţesei Sofia şi, în afara columnelor imense care străjuiau cel? patru colţuri ale structurii, locul i se păru mai degrabă modest.

De fapt, era aproape mândru că bunicul lui alesese ceva aşa de mic. Pentru generaţia bunicului său, construirea unui loc de veci cât se poate de ostentativ fusese aproape o regulă. Cu toate astea, majoritatea aristocraţilor alegeau locuri de înmormântare simple.

„O, tată! Te rog să nu mă ignori!” îşi spuse marchizul, în timp ce-şi simţea inima plină de durere.

De fiecare dată când încerca să-i prindă privirea, contele se uita în altă parte.

„Oare de ce trebuie să înrăutăţeşti situaţia?”

Cei patru bărbaţi aleşi să ducă sicriul ieşiră pe uşă în rugăciunile preotului.

Cu ochii plini de lacrimi, privirea vicontelui fu atrasă de
ceva scris lângă uşă.
Le Fevre, era scris.
„Le Fevre?” îşi spuse vicontele.

Se îndreptă rapid prin mulţime, ca să citească inscripţia.
„Mult iubita mea Marie-Annette Le Fevre, care a părăsit această lume pe 26 ianuarie 1891”
Sub inscripţie, era un înger aşezat lângă un porumbel purtând o flamură spre drumul de întoarcere în Ceruri.
Semnificaţia era cât se poate de limpede pentru viconte. Aceasta fusese femeia pe care bunicul său o adorase. însă, ceea ce era cu adevărat uimitor, era faptul că...
- N-a fost bunica, zise el încet, cu respiraţia tăiată.
Uimit, se întoarse la locul pe care-I părăsise. Capul îi
vâjâia, iar picioarele parcă i se tăiaseră. Atinse uşor cu umărul pe una dintre verişoarele sale, care se întoarse şi-I privi speriată.
- David, şopti ea, nu te simţi bine?
- îmi pare rău, Arabella, răspunse el, simţindu-se cuprins de greaţă. Mă simt cam ameţit.
- Bietul David! şopti ea. Nu-i aşa că erai foarte apropiat de bunicul tău? Cred că e îngrozitor pentru tine.
Cineva din mulţime le atrase atenţia să păstfeze tăcerea. în clipa aceea, coşciugul era aşezat în mausoleu.
Vicontele nu se alătură bunicii şi tatălui său, rămânând deoparte. Se tot întreba cine fusese Marie-Annette Le Fevre şi
de ce ocupa un asemenea loc în afecţiunea bunicului său, încât acesta să rişte un scandal de proporţii fiind înmormântat lângă ea.

Ştia că subiectul acesta va ajunge repede pe buzele tuturor londonezilor, iar numele le va fi pătat.

Într-un târziu, ceremonia se termină. Valul furios de bonete negre îi arătă

vicontelui că nu fusese singurul care să observe numele inscripţionat în mausoleu.

„De aceea era ieri supărată bunica”, reflectă el, în timp ce se întorcea la trăsură.

Îi spuse vizitiului să aştepte până când mulţimea se va risipi, după care-i spuse să-l ducă repede la Holborn.

În următoarele zile, hanul George fusese pentru Luella şi contesă un adevărat sanctuar. Starea de sănătate a contesei nu se îmbunătăţi, fapt care o îngrijora pe Luella.

Stăpânul hanului se arătase' suficient de cumsecade, încât să trimită după medicul din partea locului. Acesta făcu tot ce-i stătu în putere să-l ajute, însă părea mai degrabă interesat să coboare şi să-şi umple halba cu bere decât de starea de sănătate a mătuşii Edith.

Luella şi-ar fi dorit să aibă un prieten la care să apeleze, numai că aceştia erau toţi în Scoţia, la mii de mile depărtare. Iar ameninţarea lui Frank Connolly plana asupra lor ca o umbră. Prin urmare, nu ieşea afară decât atunci când era absolut necesar, petrecându-şi vremea citind în salonaşul de
lângă cele două dormitoare.
într-o după-amiază, pe când privea pe fereastră, apariţia mătuşii Edith în pragul uşii făcu să-i stea inima-n loc. Părea foarte fragilă.

- Mătuşă Edith! De ce te-ai dat jos din pat?
- N-are niciun rost, Luella. Nu suport să mai stau aici. Spune-i te rog hangiului să-mi aducă un ou fiert. Apoi, să ne găsească o trăsură.
- Doar nu vrei să pornim la drum, nu? exclamă Luella, îngrozită.

- Stăm aici de ceva vreme, iar eu mi-am promis că de îndată ce am să fiu suficient de puternică, plecăm.

Nimic din ce-ar fi spus Luella n-ar fi avut cum s-o facă pe mătuşa Edith să se răzgândească. Şovăind, coborî, ceru un ou şi-i spuse hangiului că au nevoie de o trăsură.

Când se întoarse în dormitor, Luella clătina din cap, exasperată.

- Dacă o să i se întâmple ceva mătuşii Edith, numai eu sunt de vină. Aş prefera mai degrabă să-l înfrunt pe Frank Connolly mai repede decât s-o văd pe mătuşa Edith cum se stinge diţi pricina mea.

Trăsura contelui era deja în faţa biroului avocatului când sosi vicontele.

La coborârea acestuia, o maşină trecu în trombă pe lângă el, mai-mai să-l calce. Auzi însă claxonul la timp şi reuşi să se dea la o parte.

- O, Doamne! A fost cât pe ce, strigă el în timp ce privea maşina care dispărea într-un nor de praf.

Nu-i convenea deloc că străzile londoneze erau pline cu aceşti monştri mecanici.

De fapt, se gândise el însuşi să-şi cumpere o maşină de la salonul din piaţa Berkeley. Asta se întâmpla înainte ca tatăl lui să-i reducă veniturile. Acum, de-abia dacă-şi permitea să-i plătească pe servitori.

Toată lumea îl aştepta în biroul domnului Brownlow. Tatăl lui stătea în colţul îndepărat, cu faţa ca un sfinx, în timp ce bunica lui încerca să schiţese un zâmbet care părea mai degrabă o grimasă.

înăuntru se mai aflau câteva rude îndepărtate ale vicontelui, pe care nu le văzuse decât la întrunirile familiale.

„Vulturi”, îşi spuse el când le văzu.

- E toată lumea prezentă? întrebă domnul Brownlow.

- Puteţi începe, domnule Brownlow, zise contele fără niciun fel de emoţie.
Acesta îşi puse ochelarii pe nas, trase adânc aer în piept şi începu să citească:
- Fiului meu, David, îi las casa din piaţa Belgrave, e cea din Chalfont şi averea pe care am agonisit-o, cu condiţia ca soţia mea, Emmeline, să aibă dreptul de a locui în ele până la moarte.
Contele dădu cu satisfacţie din cap şi vru să se ridice.
- Mai e ceva, stăpâne...
Contele îl privi nedumerit pe avocat.
-Da?
- Da, stăpâne. Pot continua?
- Sigur că da.
- Nepotului meu, David, îi las Torr House din Bideford, în nordul Devonului, împreună cu o sumă de bani, ca s-o renoveze şi s-o facă să arate drept cea mai splendidă casă din zonă.
- De unde a mai apărut şi casa asta? strigă contele, înainte ca vicontele să aibă vremea de a pune vreo întrebare, ca să se dumirească. N-am cunoştinţă de nicio casă în Devon.
Se ridică de pe scaun şi se îndreptă ameninţător spre biroul domnului Brownlow.
- Păi... este... a fost proprietatea tatălui dumneavoastră. Astea sunt actele de proprietate.
Domnul Brownlow scoase o bucată de hârtie acoperită cu scris gotic. Contele i-l smulse din mână, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. După ce citi câteva rânîduri, aruncă documentul pe masă.
- Despre ce-i vorba, David? întrebă marchiza. Dacă are legătură cu femeia aceea, trebuie să fiu informată.
O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Toată lumea stătea neclintită.

- Să plece toată lumea în afară de mama şi de fiul meu, zise contele printre dinţi.
- Păi... da! exclamară verii.
Vicontele avea senzaţia ciudată că ştie cui aparţinuse casa aceea.
Pe când era copil, bunicul lui dispărea în vest să vâneze şi nu se întorcea decât după săptămâni bune.
Nu se întrebase niciodată care era motivul numeroaselor şi lungilor sale absenţe, întrucât mulţi nobili londonezi părăseau oaşul în timpul sezonului de vânat fazani.
Nu pleca oare şi bunicul lui cam în aceeaşi perioadă?
Totul era cât se poate de clar acum.
„Bunicul a avut o amantă", cugetă el în timp ce rudele ieşeau din biroul avocatului.
Sub privirile contelui, acesta îşi drese vocea.
- Aş vrea să ştiu despre ce-i vorba. Habar n-aveam de existenţa unei case la Devon, iar omul ăsta e tatăl meu.
Avocatul părea stânjenit de această schimbare bruscă a evenimentelor.
- Stai jos, dragul meu, zise marchiza pe un ton calm. Nu-i nicio problemă, domnule Brownlow. Ştiam de cealaltă viaţă a soţului meu.
- Cealaltă viaţă! strigă contele. Despre ce altă viaţă-i vorba? Cum de eu nu ştiu nimic?
- Tatăl tău n-a vrut să afli. Mi-a spus că este mai bine să nu
ştii.
- Mamă, cum poţi să fii aşa de calmă? Bărbatul a fost un adulterin şi n-a respectat jurămintele făcute în ziua nunţii. Iar acum a mai apărut şi situaţia asta. Brownlow, cred că-i o greşeală la mijloc. Eşti sigur că această casă a ruşinii nu era destinată vânzării, iar profitul dat mie?

- Mă tem că stăpânul a fost cât se poate de clar în această privinţă. Am fost eu însumi martor la redactarea testamentului. Casa este a fiului dumneavoastră, David.

- Scandalos! strigă contele, ameninţându-l cu bastonul pe bietul om. Nu numai că mama trebuie să suporte umilinţa de a fi dezvăluit în mod public acest secret, dar trebuie ca eu să suport afrontul de a vedea casa asta pe mâna fiului meu. Eu cred că ar trebui vândută şi toată lumea să dea uitării povestea asta.

- Nu e cu putinţă, stăpâne. În afară de cazul când lordul Kennington doreşte s-o vândă. Oricum, dacă ar face-o, nu cred că ar moşteni banii. în plus, casa e într-o stare aşa de deplorabilă, încât n-o să scoată cine ştie ce de pe urma ei.

De furie, ochii contelui ieşiră parcă din orbite.

- Haide, mamă! Am auzit destul, zise el. Brownlow, o să contest această farsă de testament.. Ne-a pătat numele şi ar trebui să dispară laolaltă cu blestemata aia de casă.

Spunând acestea, îşi ridică mama de pe scaun şi o trase spre uşă, fără^ măfcar să-i arunce o privire sau o vorbă domnului Brownlow.

Când uşa se trânti în urma lor, vicontele scoase un oftat.

- îmi pare rău pentru ieşirea tatălui meu. E foarte supărat, cum suntem cu toţii.

Domnul Brownlow clătină din cap în semn de încuviinţare.

- Moartea nu scoate ce-i mai bun din oameni, remarcă el. Bunicul dumneavoastră a fost foarte ferm în privinţa casei. A ţinut neapărat să vă revină dumneavoastră. Spera că veţi realiza ceva foarte frumos, dată fiind pasiunea pe care o aveţi pentru arhitectură.

De aceea v-a şi lăsat casa.
Vicontele se ridică şi strânse mâna domnului Brownlow.
Când vru să plece, auzi vocea avocatului strigându-l.
- Stăpâne, o să aveţi nevoie de astea, spuse el, întinzându-i legătura cu chei. Veţi găsi doi servitori, care se vor bucura mult să vă servească. Să nu-i dezamăgiţi. Nici pe ei, nici pe bunicul dumneavoastră.
Vicontele îi strânse din nou mâna cu multă căldură.
Peste câteva clipe, se afla pe trotuar, strângând în mână legătura de chei.
Se jucă o vreme cu ele. Erau două chei mai mari, cu capete ornamentate şi câteva mai mici.
- Torr House, murmură el, întrebându-se cum arată.
Bunicule, n-am să te dezamăgesc. Chiar dacă locul se află în ruină, am să-ţi împlinesc dorinţa.

Privind încă o dată spre cer, îşi ascunse tulburarea şi se îndreptă spre trăsura care-l aştepta

.Capitolul 3

Când se întoarse acasă, vicontele căzu într-o uşoară depresie, şi avu nevoie de mai multe zile să-şi revină.
Stătea pe scaun ceasuri întregi, jucându-se cu cheile de la Torr House şi meditând la dorinţa bunicului său.
După citirea testamentului, domnul Brownlowîi trimisese câteva scrisori în care-i dădea mai multe detalii despre casă.
Acolo se aflau doi servitori, un majordom, domnul Cork, şi o menajeră, doamna Cork.
Probabil că aceştia locuiau într-o căsuţă undeva în apropiere, întrucât casa cea mare trebuia să fie cât mai repede renovată.

„ Bunicul dumneavoastră a părăsit casa când a murit doamna Le Fevre, spunând că nu suportă s-o mai vadă. Totul i-ar fi adus aminte de femeia iubită, îi scria acesta. Prin urmare, nu fuseseră făcute decât reparaţii minore. Acoperişul fusese refăcut în urmă cu cinci ani, după o furtună, dar asta era totul. Pentru început, o să vi se dea douăzeci şi cinci de mii de lire sterline şi un venit anual de cinci mii de lire, cu condiţia să staţi în casa aceea cel puţin trei luni pe an.”

„Cred că a iubit-o foarte mult pe franţuzoaica aceea”, îşi spuse vicontele, în timp ce reflecta la aranjamentele din afara căsătoriei ale bunicului său. „Există toate şansele să nu se fi căsătorit cu bunica din dragoste. Având în vedere titlul pe care-l deţinea, era cât se poate de firesc ca părinţii săi să se fi gândit la o alianţă politică.”

Bunica lui fusese fiică de conte, iar alianţa dintre două familii puternice îi făcea de invidiat pretutindeni în lume. Deşi mai avusese un frate, moştenise toată averea mamei.

Dar unde era iubirea în toată povestea asta?

Vicontele clătină din cap, zicând cu voce tare:

- Deşi este clar că bunica l-a iubit pe bunicul, n-am fost niciodată sigur că şi reciproca era valabilă. Respect şi admiraţie, da. Pasiune? Nu. Era limpede că îşi găsise consolarea în braţele acelei franţuzoaice.

Puse jos scrisoarea de la domnul Brownlow şi-şi aruncă ochii pe fereastră.

Totul înflorise în grădină. Observă că trandafirii erau nespus de frumoşi.

Gândul că ar putea avea o grădină şi mai frumoasă, dar într-un cu totul alt decor, îl făcu să ia o decizie. Dincolo de

asta, putea să-şi pună amprenta asupra Torr House.
Şirul gândurilor îi fu întrerupt de Hoskin, care-l întrebă ce ar vrea să poarte la club în seara aceea.
- Nu ies, zise el pe un ton ferm. Te rog să-mi faci bagajele. Plecăm în Devon.
- în Devon, stăpâne?
- Da, Hoskin. Coboară şi strânge-i pe servitori. Peste cincisprezece minute o să fac un anunţ. Spune-le să nu-şi facă griji. Nimeni n-o să-şi piardă locul de muncă. Având în vedere planurile pe care le am, toată lumea o să aibă de lucru.
Valetul făcu o plecăciune şi ieşi.
Vicontele se mai uită o dată la scrisoarea primită de la domnul Brownlow. îi fusese trimisă şi o fotografie a casei din vremurile bune.
„Ar fi trebuit să fie o casă plină cu copii", îşi spuse el, surprins că-i vine un asemenea gând în minte.
Puse fotografia jos şi începu să facă o schiţă a casei. După aceea, proiectă o aripă la stânga, iar la dreapta o seră de portocali. în clipa aceea, auzi o bătaie în uşă. Hoskin reveni, anunţându-l că servitorii erau pregătiţi.
Vicontele se ridică de pe scaun şi se duse în hol, să le spună ce avea de spus.
- Trebuie ca doi servitori să rămână la Londra, ca să aibă grijă de casa asta, zise el. Ar fi bine, dacă s-ar oferi cineva.
Bellamy, majordomul, şi soţia acestuia, menajeră, păşiră imediat înainte.
- Grozav! Mă gândeam eu că o veţi face. Peste câteva zile, vom pleca în Devon şi trebuie să vă pregătiţi bagajele până atunci. Până acolo, veţi călători cu trenul, iar în staţie o să vă aştepte cineva. Când o să am mai multe informaţii, vi le comunic.

Servitorii goliseră încăperea, fiecae plecând să-şi rezolve treburile. Vicontele ştia că zilele vor trece repede, iar el voia să pună în practică ideile pe care le avea.

„O să fac aşa cum îşi doreşte bunicul”, îşi făgădui el, aruncându-şi încă o dată ochii asupra fotografiei în sepia. „De-acolo, de sus, o să fie mândru de mine, chiar dacă tatăl meu refuză să vadă că exist şi eu.”

Vicontele mai făcuse o încercare de a-şi vedea tatăl, însă fusese în zadar. în schimb, luă ceaiul cu bunica şi stătură amândoi la taclale.

- îmi pare rău că ai o relaţie aşa de încordată cu tatăl tău, zise ea oftând. Am încercat de mai multe ori să-i vorbesc, dar nu mă ascultă. Pur şi simplu pleacă, părăseşte camera.

- Atâta vreme cât n-am ajuns să ne certăm, sunt în stare să-i suport indiferenţa.

- Nu e vorba de indiferenţă, dragul meu. Poate nu se exteriorizează, dar ţine la tine. Din păcate, încăpăţânarea lui proverbială o să aibă mereu câştig de cauză.

-Bunico, trebuie să-ţi spun că o să plec în Devon la sfârşitul săptămânii.

Ea deveni rigidă şi strânse din buze. Când deschise gura, vorbi cu măsură, dar nu puteai să-ţi dai seama dacă e încercată de vreo emoţie.

-Trebuie să îndeplineşti dorinţa bunicului tău, îi răspunse ea cu mult calm. îşi dorea să dai o formă concretă pasiunii tale pentru arhitectură, iar acesta este proiectul potrivit. în plus, scapi şi de probleme băneşti, având în vedere că tatăl tău îţi tăiase veniturile.

- Da, aşa e. O să fiu sincer, bunico, şi am să-ţi spun că dacă n-aş fi primit moştenirea de la bunicul, aş fi fost nevoit

sa-mi vând casa şi să locuiesc la club. Un gentleman se bucură de oarecare trecere.

-N-ai să faci una ca asta! exclamă bunica lui. Dacă-ţi merge greu, la mine trebuie sa vii.

- Nici vorbă de aşa ceva, răspunse el. Dă-mi voie să te conduc la trăsură. Trebuie să rezolv unele chestiuni, mai degrabă plăcute, în Mayfair.

După ce-şi conduse bunica la trăsură, se duse în piaţa Berkeley să-şi cumpere o maşină.

Auzise că regele era plimbat într-un Daimler şi voia să testeze el însuşi o astfel de maşină.

în Westminster Gazette văzuse un anunţ prin care o agenţie oferea şoferi pentru proprietarii de maşini. După ce cumpără maşina, se duse la agenţie, unde angajă un bărbat pe nume Bennett, care fusese şoferul ducelui de Edenbridge până la moartea acestuia.

Făcând atât de multe într-o după-amiază, vicontele se întoarse acasă foarte mulţumit de el însuşi.

Maşina îi fu livrată cu o zi înainte să plece în Devon. Bennett se arătă foarte folositor, ajutând la căratul bagajelor, ba chiar cumpărând bilete de tren pentru servitori.

- De la Barnstaple până la casa din Bideford vor trebui transportaţi, întrucât acolo nu există gară, îi informă el pe viconte. Să întreb de o trăsură sau două pentru ei?

-Sigur că da. N-au cum să meargă pe jos, cu toate bagajele în spate. îţi mulţumesc foarte mult, Bennett. E gata maşina de drum?

- Da, stăpâne. Am făcut rost şi de o hartă a traseului. Vă sugerez să ne oprim la „Hanul îngerului” din Salisbury, unde să

rămânem peste noapte. N-ar trebui să facem călătoria într-o singură zi.

- Aşa mă gândeam şi eu. Am auzit că maşinile astea fac adevărate minuni, dar eu mă îndoiesc că ar fi aşa.

A doua zi dimineaţă, vicontele îşi văzu servitorii plecând spre Paddington, iar el îşi luă rămas-bun de la Bellamy şi de la soţia acestuia.

Când se aşează în maşină, se simţi puţin trist la gândul că părăseşte casa unde locuise de când părăsise Cambridge.

- Bine că măcar mi-am luat rămas-bun de la bunica, îşi spuse el în timp ce maşina se strecura pe străzi.

Fu nevoit să-şi ţină pălăria pe măsură ce maşina căpăta viteză. Bennett era un şofer bun, dar volanul noii maşini era cam înţepenit.

Nu peste multă vreme ieşeau din Londra, îndreptându-se *. spre Exeter. Bennett plănuise ca, la prânz să se oprească la un han din afara Readingului, iar cina s-o ia la „Hanul îngerului” din Salisbury.

- Am rezervat două camere pentru noi, stăpâne. I-am prevenit că venim cu maşina şi că aceasta va trebui adăpostită undeva peste noapte.

- Excelent, Bennett. E grozav să mergi aşa de repede, nu?

-O, eu m-am obişnuit, stăpâne. Răposatului duce îi plăcea să apăs pe accelerator, ca să vedem cât de tare e maşina. Obişnuia să chiuiască şi să fluture mâna de fiecare dată când depăşeam trăsurile.

Vicontele râse.

- Trebuie să conduci cu mare atenţie. Curând, drumurile se vor strica. Nu va mai fi acelaşi lucru ca la Londra. Nimeni nu-şi doreşte să fie implicat într-un

accident. Maşinăriile astea pot provoca foarte multă suferinţă.

- La fel şi un cal, stăpâne.

Vremea era frumoasă, iar nu peste multă vreme vicontele îşi scoase ochelarii de soare, bucurându-se de privelişte. Satele din Middlesex făcură loc dealurilor din Berkshire.

Spre sfârşitul după-amiezii, pe măsură ce se apropiau de Câmpia Salisbury. Vicontele îi spuse şoferului să oprească, întrucât voia să vadă mai de aproape stâncile de la Stonehenge.

Se gândi la romanul lui Thomas Hardy, „Tess d'Urbervilles". Acolo, eroina făcuse ocolul stâncilor. Aidoma acesteia, vicontele stătu în bătaia vântului, întrebându-se ce-l mai aştepta.

Abia în clipa aceea se gândi că, în afară de servitori, nu mai cunoştea pe nimeni. Iar orice nou-venit era privit oriunde cu suspiciune.

- O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu popular, aşa cum îşi dorea bunicul, murmură el când se întoarse la maşină.

Ajunseră la „Hanul îngerului" pe la şapte.

în timp ce Bennett descărca bagajele, vicontele se duse la grajduri.

Constată cu încântare că nu mai exista decât o maşină în împrejurimi, iar sosirea lor provocase oarecare vâlvă.

Petrecu o seară plăcută la han. Dormi foarte bine, iar când se trezi a doua zi dimineaţă era odihnit, gata să pornească iar la drum.

Bennett avea maşina pregătită de la opt şi jumătate, aşa încât porniră la drum puţin înainte de nouă.

- Mă întreb dacă servitorii au ajuns deja la Barnstaple, strigă vicontele, încercând să acopere zgomotul motorului.
-Ar cam trebui, stăpâne, răspunse Bennett. Deşi nu există gară la Bideford.
- Da, asta aşa e. Nu ne putem aştepta să avem parte de confortul de la Londra. Nici nu cred că au lămpi cu gaz.
- O, Doamne! exclamă Bennett. Şi eu care credeam că a apus vremea lumânărilor.
- Un timp, o să ne chinuim, Bennett. Sper că n-o să-ţi fie foarte greu, având în vedere confortul din casa ducelui.
- Deloc, stăpâne. Când eram tânăr, am fost ajutor de grăjdar şi dormeam într-o cămăruţă, lângă grajduri.
Drumul era tot maii greu, iar când ajunseră la o răscruce de drumuri, se făcuse deja întuneric. Borna kilometrică le spuse că se aflau la patru mile depărtare de Bideford.
„Abia aştept să cobor din maşina asta, care m-a zgâlţâit atâta”, îşi spuse vicontele, în timp ce Bennett opri maşina şi-l întrebă pe un cioban dacă ştie unde este Torr House. Bărbatul îi răspunse cu un profund accent local, încât şoferului îi fu greu să-l urmărească.
- O, Doamne! Ciudat mai vorbesc oamenii prin părţile astea, exclamă el, clătinând din cap.
Cu toate astea, înţelesese ce-i spusese bărbatul, întrucât nu le trebui mult timp să ajungă la periferia Bidefordului.
- După câte se pare, trebuie doar să trecem podul peste
Torridge. De acolo, se poate vedea casa, stăpâne, zise Bennett, în timp ce motorul zumzăia pe străzile din oraş.

Peste puţină vreme, trecură peste pod, iar după ce cotiră la dreapta, zăriră casa.

Vicontele se ridică de pe scaun şi privi în depărtare. Torr House era aşezată pe deal, pe o coastă. Pe măsură ce se apropiau, inima-i bătea tot mai tare.

- Asta e! zise Bennett când opri în faţa porţii.

Când o văzu de aproape, vicontelui i se tăie respiraţia. Deşi era părăsită, casa mai păstra frumuseţea de odinioară.

- Măi să fie! N-arată prea grozav! exclamă cu sinceritate Bennett.

Imediat ce coborâră, un bărbat cu faţa întunecată le ieşi în întâmpinare. Judecând după felul cum arăta, vicontele presupuse că era Cork, majordomul, cel care o servise ani buni pe doamna Le Fevre.

- Bine aţi venit la Torr House, zise el, un zâmbet neaşteptat luminându-i faţa. Nici nu ştiţi cât mă bucur că aţi venit, ca toţi cei de prin partea locului. Sperăm că veţi scoate locul ăsta din ruină.

- Se pare că am sosit la timp, comentă vicontele. El e Bennett, şoferul meu. Arată-i un loc uscat, unde să poată parca maşina.

- Hambarul e locul cel mai potrivit, stăpâne. N-are uşă, dar e suficient de uscat. Cu un aer gânditor, Bennett descărca bagajul, după care duse maşina acolo unde-i arăta Cork.

Vicontele fu poftit înăuntru şi se îndrăgosti imediat de locul acela. Holul era construit în stilul iacobinilor, cu o scară solidă din lemn, iar zidurile erau acoperite cu lemn de stejar. Ceea ce i se păru o uşă de dulap, se dovedi a fi intrarea în sala armelor.

- Se vânează pe aici? îl întrebă el pe majordom.

- Este cel mai bun loc de vânătoare din tot Doverul, stăpâne. Mulţi oameni de la Londra şi de la Bristol vin aici să vâneze. Ba chiar şi unii industriaşi din nord.

- O, da? remarcă vicontele, uimit că această zonă putea să atragă astfel de oameni.
- Peste vreo lună, începe sezonul fazanilor. E ceva pe placul gentlemenilor ca dumneavoastră.
- Habar n-aveam, zise el în timp ce Cork îl conduse într-o încăpere spaţioasă, cu mobilă veche, peste care se aşezase praful.

-Aceasta a fost camera doamnei, dar sunt sigur că nu s-ar supăra dacă... Evident, dacă n-aveţi nimic de obiectat că...

Cuvintele-i pieriră pe buze. Ştia exact ce voia să spună.

„Că o să dorm în patul amantei bunicului”, îl completă vicontele în gând.

- Cât de veche este casa asta, Cork?
- Are cam vreo trei sute de ani. E de pe vremea regelui

James I al scoţienilor. A fost construită când s-a dat pământ prin părţile astea.

Vicontele se uită la jaluzelele decolorate de la ferestre, rupte în unele locuri, cum era şi covorul turcesc de pe jos.

- Am aerisit camera şi am schimbat aşternuturile. Sper să fie pe placul dumneavoastră.
- Totul pare că e aşa cum trebuie, zise el, cu vădită uşurare.
- Cina va fi servită la ora opt, stăpâne. Sper că vă convine.
- Da, mulţumesc.
- Avem carne de miel şi legume din grădină. Nu prea mai e îngrijită, dar ne străduim s-o menţinem într-o stare cât de cât acceptabilă. Când trăia stăpâna, totul era foarte bine îngrijit. Acum, totul a fost lăsat de izbelişte.
- Vreau să înnoiesc totul aici, zise vicontele.

- Iată o.veste bună, stăpâne. Când sunteţi gata, vreţi să-l trimit pe Hoskin la dumneavoastră?
- Ar fi foarte bine, mulţumesc.
- Când vreţi să vedeţi casa? Eu sau doamna Cork v-o putem arăta.
- Cred că înainte de cină e cel mai bine. Mâine o s-o vizitez din nou.
- La început, am crezut că sunteţi pictor. Asta până am văzut cât de mari sunt ustensilele pe care le-aţi adus.
- Sunt arhitect. Sau, cel puţin, eram. Intenţionez să transform această casă în ceva magnific.
- Doamnei i-ar fi plăcut, spuse Cork, zâmbind enigmatic.

Se înclină şi părăsi încăperea.

Fu adus bagajul şi lăsat în seama lui Hoskin pentru despachetat. După ce sfârşi această operaţiune, îl ajută pe viconte să se îmbăieze.

- Sper că stăpânul nu e foarte deranjat de faptul că face baie într-un vas atât de vechi, remarcă Hoskin.
- O să instalez cât se poate de repede băi cu apă curentă. O să analizez posibilitatea instalării apei calde. Mâine, o să-i chem pe constructori. Ai făcut rost de o listă cu negustorii din zonă, cum te-am rugat?
- Da, stăpâne. Gork mi-a fost de mare ajutor. Dacă s-adus vorba că vreţi să refaceţi casa, n-o să mai scăpaţi de oamenii care vor să fie angajaţi.
- Asta este într-adevăr o veste bună.

Spunând acestea, se cufundă în apă şi închise ochii.

- Văd deja cum va arăta casa asta. Din ruină, o să devină o adevărată minunăţie.

Mai târziu, după o cină delicioasă, se retrase cu intenţia de a adormi, însă îi fu cu neputinţă.

Se tot răsucea în patul care, deşi era confortabil, îi dădea o senzaţie ciudată. Luă hotărârea de a-şi aduce propriul pat de la Londra, întrucât nu dorea să se odihnească în patul folosit altădată de bunicul lui şi de amanta acestuia.

Pe măsură ce în casă se făcea tot mai linişte, în cameră temperatura scăzu, iar el tot nu reuşea să adoarmă. într-un târziu, sări din pat şi-şi puse halatul pe el.

începu să măsoare camera în lung şi-n lat, cufundat în gânduri. Se tot întreba cum anume să aranjeze casa. Luă carnetul cu desene şi-şi aruncă ochii asupra lor. între timp, văzuse şi casa.

- Sera de portocali nu merge aici, îşi spuse el. De asemenea, nu cred că-i o idee bună adăugarea unui alt etaj.

Fără să-şi dea seama, începu din nou să deseneze. Lucră neîncetat, încât nu-şi dădu seama cum trece timpul.

A doua zi dimineaţă, când Hoskin veni cu o tavă, fu şocat să-şi vadă stăpânul treaz şi lucrând.

- Stăpâne, arătaţi de parcă n-aţi dormit.

- Păi... nici n-am dormit, răspunse vicontele, în timp ce-şi freca bărbia. N-am putut să dorm în patul ăla, aşa încât am început să fac tot felul de schiţe. Somnul mi-a pierit cu desăvârşire. Hoskin, te rog ca după micul dejun să-mi duci toate hârtiile în bibliotecă. Nu pot lucra aici. Am nevoie de un loc unde să nu fiu în permanenţă deranjat de slujnice.

- Desigur, stăpâne, răspunse Hoskin, întinzându-i o ceaşcă plină cu ceai.

După micul dejun, vicontele se grăbi să ajungă în bibliotecă, unde începu să lucreze.

„Locul” e într-o stare mai proastă decât am crezut.

Trebuie să-mi pun la bătaie toată ingeniozitatea, îşi spuse el în timp ce-şi ascuţea creionul.
Când luă o foaie goală, se simţi cuprins de entuziasm.
- Da, cred că am să fiu foarte fericit aici.
Când începu să deseneze, un zâmbet îi lumină faţa.
- Sunteţi sigur că ne îndreptăm în direcţia bună?îl întrebă Luella pe vizitiu, în timp ce trăsura închiriată la Southampton urca dealul.
Contesa gemea uşor şi arăta mai palidă decât dimineaţă.
Luella încercase s-o convingă să mai stea la Southampton, însă aceasta nici nu vrusese să audă de o asemenea propunere. Iar acum, pe măsură ce străbăteau distanţele, era şi mai palidă.
Dincolo de asta, îşi pierduse încrederea că vizitiul le va duce la destinaţie. Fusese deja nevoit să întoarcă, întrucât greşise drumul, luând-o prin Okehampton.
Deşi n-avea o hartă la ea, Luella era îngrijorată, fiind ferm convinsă că nu se îndreptau în direcţia bună. Avea un bun-simţ de orientare, iar nordul era acolo unde se afla Scoţia şi casa lor. Cu soarele la stânga, nu încăpea îndoială că greşiseră drumul.
- O! gemu mătuşa Edith, când trăsura se lovi de o piatră.
- Mătuşă, vrei să ne oprim?
Contesa dădu din cap în semn de încuviinţare, iar Luella îi strigă vizitiului să oprească. îşi ajută mătuşa şă coboare, ca să respire puţin aer proaspăt.
în timp ce mătuşa ei încerca să scape de greaţă, Luella se înfurie peste măsură. îşi ajută mătuşa să urce din nou în trăsura şi începu să-l apostrofeze pe vizitiu.

- Ştii măcar unde suntem? îl fulgeră ea cu privirea.
- îmi pare rău, coniţă, dar nu cunosc zona asta, îngăimă
el.
- Ai spus că ştii drumul spre Bude.
- îmi pare rău, coniţă. Pesemne m-am rătăcit.
- Nătărăule! Mătuşa mea e bolnavă şi pe măsură ce trece vremea, starea ei se înrăutăţeşte. Trebuie să ne oprim cât de curând. Speram să ajungem în Cornwall înainte de a se lăsa întunericul, dar se pare că e cu neputinţă. Du-ne în cel mai apropiat oraş şi întreabă.de un hotel. Grăbeşte-te!
Vizitiul părea destul de ruşinat când se urcă iar pe capră. Luella trânti uşa trăsurii şi încercă să-şi recapete respiraţia.
- Omul ăsta e un nătărău şi jumătate. I-am cerut să ne ducă în cel mai apropiat oraş. O să găsim acolo un loc unde să rămânem. Mai rezişti?
- O să încerc, răspunse îngrijorată mătuşa ei. Totuşi, nu cred că o să ajungem în seara asta înCornwall.
- Ai dreptate, răspunse Luella, uitându-se la soare.
în timp ce trăsura îşi continua drumul, contesa era tot mai palidă.
Când ajunseră în Great Torrington, nu reuşiră să găsească un hotel, aşa încât fură nevoite să plece. Trăsură o luă pe un drum de ţară,.iar pe un pod se zdruncină atât de-tare, încât o făcu pe contesă să scoată un ţipăt şi să se prăbuşească inconştientă la podea.
- Mătuşă! Mătuşă! strigă Luella, grăbindu-se s-o ajute să se ridice.
Dar contesa era prea grea pentru puterile ei, aşa încât fu nevoită să-l cheme pe vizitiu în ajutor.

- îmi pare rău, coniţă. N-am avut cum să evit groapa, se scuză el, ruşinat.
- Du-ne cât mai repede la un hotel! Unde suntem?
- O să opresc la primul han şi o să întreb.

Primul han nu apăru în cale decât după mile bune, aşa încât afară era aproape întuneric.

Trăsura trecu pe lângă un indicator pe care scria: Bideford – o milă. Luella îi porunci vizitiului s-o ia într-acolo.

Dar în Bideford nu întâlniră ţipenie de om. Numai că la un moment dat zări pe deal o casă mare, elegantă.

„Ar putea fi o casă a cuiva de seamă, la picioarele căruia o să mă arunc. Poate ne va putea îndrepta cineva spre un loc unde să rămânem peste noapte. Mătuşa Edith nu mai poate rezista multă vreme în trăsura asta”.

îi porunci vizitiului să se îndrepte spre casă. între timp, se făcuse întuneric, iar vântul bătea printre copaci, făcându-i să pară ameninţători.

„Sper că n-o să dăm peste nişte oameni suspicioşi, cum sunt de obicei oamenii de la ţară”, îşi spuse Luella.

Pe măsură ce trăsura se apropia, Luella observă starea deplorabilă a casei. Inima-i stătu în loc.

Vizitiul deschise uşa de la trăsură, iar Luella coborî cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

- Aşteaptă aici, îi porunci ea cu fermitate, în timp ce se îndrepta spre uşa de stejar.

„Ei bine, îşi spuse ea, trebuie să-mi iau inima-n dinţi şi să întreb. Nu mai există nicio altă casă prin zonă. Se pare că e cineva înăuntru. La fereastra aia arde o lumânare”.

Bătu în uşă şi aşteptă cu răsuflarea tăiată răspuns

.Capitolul 4

înăuntru, Cork se îndreptă îngrijorat spre uşa din faţă.

Toată după-amiază sosiseră vizitatori la Torr House. După câte se părea, toată lumea îşi dorea să-l cunoască pe noul proprietar care, după cum umbla vorba, era nepotul bătrânului marchiz care venea adesea în vizită la „franţuzoaică”.

Toată lumea venea să-şi ofere serviciile.

- Am auzit că această casă e de vânzare, fusese refrenul repetat de toţi oaspeţii.

- Nu, nu este. Stăpânul intenţionează să locuiască în ea.

- Vrea s-o dărâme? Ar fi mare păcat să se întâmple una ca asta, spuseseră alţii.

Cork spera din suflet ca acest ultim vizitator să nu-şi dorească să vadă interiorul casei sau să schimbe câteva vorbe cu stăpânul, întrucât acesta îi dăduse instrucţiuni clare să nu fie deranjat cât lucrează.

Cork nu mai văzuse niciodată o asemenea abnegaţie.

- Dacă ar fi după stăpânul, toată casa ar trebui să fie gata până la sfârşitul săptămânii.

Cork deschise uşa din faţă şi constată cu surprindere că în faţa lui se afla o tânără fermecătoare. După haine, îşi dădu seama că nu era din părţile locului şi o studie cu interes.

- Bună ziua, domnişoară, spuse el pe un ton politicos.

- îmi pare rău că vă deranjez, începu Luella, dar mătuşa mea, contesa de Ridgeway, e bolnavă, iar noi n-am găsit un hotel. Vizitiul jiostru s-a rătăcit. Ne-aţi putea indica drijmul?

Cork îşi aruncă ochii spre trăsură.

Deşi tânăra din pragul uşii părea de familie bună, îşi dădu imediat seama că mătuşa ei

şi cu ea călătoreau într-o trăsură închiriată. Şovăi, încercând să-şi dea seama unde le-ar putea dirija.
Ştia că a doua zi era un târg de vite, iar toate hotelurile vor fi pline.
-Aşteptaţi puţin, domnişoară...
- Ridgeway. Luella Ridgeway, îi răspunse Luella cu nelinişte.
Când Cork se duse să discute cu soţia lui, vicontele ieşi din bibliotecă.
- Cine a mai venit? întrebă el, vădit obosit.
Spera să nu mai fie încă o persoană care să pretindă că a fost prieten cu bunicul său, iar el să fie nevoit să-l trimită pe Cork să scape de el.
- O tânără, stăpâne. Călătoreşte cu mătuşa ei bolnavă şi s-au rătăcit. După cum pretinde, mătuşa ei este contesa de Ridgeway. Călătoresc într-o trăsură închiriată, foarte comună.
Intrigat, vicontele îşi aruncă ochii pe hol, iar ceea ce văzu facu să-i stea inima-n loc. În pragul uşii stătea cea mai frumoasă femeie pe care-i fusese dat s-o vadă.
Un păr blond îi încadra faţa, iar ochii de un albastru-pal i se mişcau cu neastâmpăr. Arăta ca o fiinţă care are mare nevoie de ajutor. Instinctul îi spunea că trebuie s-o ajute.
- Pofteşte-o înăuntru, Cork!
- Stăpâne?
- Nu mai sta acolo holbându-te la mine. Pofteşte-o înăuntru!
Extrem de şocat, Cork se duse la uşă şi o deschise larg.
- Stăpânul vă pofteşte înăuntru, spuse el, ridicând mirat din sprâncene.
- Mulţumesc foarte mult, zise Luella oftând, sperând că acest nobil va fi amabil şi le va indica încotro să se îndrepte.

Nu putea decât să spere că vor pleca în scurtă vreme.

Holul i se păru cumva surprinzător. Deşi era limpede că odinioară casa fusese nespus de frumoasă, peste tot era

usemne de neglijenţă.

„Totuşi, bărbatul care se apropie pare nobil”, îşi spuse ea în timp ce vicontele venea spre ea cu mâinile întinse.

- Domnişoara Ridgeway? Sunt David Kennington. Bine ai venit în casa mea! Am auzit că v-aţi pierdut, iar mătuşa dumneavoastră nu se simte bine.

- Aşa este. în clipa asta, se află în trăsură. Speram să găsim un hotel unde să ne odihnim, după care să ne continuăm drumul. Ne îndreptăm spre Cornwall, dar vizitiul a greşit drumul, luând-o spre Bideford. Am călătorit în Europa, dar această parte din ţară nu-mi este familiară.

-Nu vor găsi niciun loc liber în seara asta, stăpâne, interveni Cork, care stătea într-o parte. Mâine, e târg de vite şi bâlci.

- Atunci, trebuie să rămâneţi aici, zise vicontele, deşi casa nu se află într-o stare prea bună. Am sosit aici abia ieri şi-am găsit-o într-o stare foarte proastă.

- Avem camera albastră şi camera dinspre râu, stăpâne. N-au fost afectate de mucegai, sugeră Cork. Oaspeţii doamnei acolo stăteau şi se simţeau foarte bine. Doamna Cork şi cu mine ne-am ocupat

de ele, întrucât nu ştiam la câte persoane să ne aşteptăm.

- O, n-aş putea să accept, spuse Luella.

—Domnişoară Ridgeway, nu te pot lăsa sa te rătăceşti prin

Devon ca o rudă săracă, îi răspunse vicontele cu fermitate.Cork, ad-o imediat pe contesă şi pregăteşte-i camera albastră. După aceea, trimite după doctor.

- Da, stăpâne.
- Nu trebuie să vă deranjaţi atât.
- Nici nu vreau să aud de plecat pe drumuri până în oraşul următor, insistă vicontele, conducând-o pe Luella în salon. Cork o să aducă nişte aperitive, iar între timp o vom ajuta pe mătuşa dumneavoatră să se instaleze în cameră. Una dintre slujnice va sta cu ea până la sosirea doctorului. îmi cer scuze, dar trebuie să mă schimb. Lucrez încă de dimineaţă şi nu sunt în cea mai bună formă.

Vicontele părăsi încăperea cu o uşoară înclinare a capului. Luella privi lung după el.

- Ce bărbat chipeş, murmură ea când se închise uşa.

La scurtă vreme după aceea, doamna Cork dădu buzna înăuntru, urmată de o servitoare care ducea o tavă cu ceai şi nişte sandvişuri.

- Stăpânul nu ia cina decât la opt şi jumătate, coniţă, aşa încât ne-am gândit să vă aducem ceva uşor de mâncat.

Se apropie de Luella şi-i şopti:

- Nu vă faceţi griji! L-am trimis înapoi pe vizitiul ăla nătăfleţ. Mătuşa dumneavoastră e în pat deja. Cineva are grijă de ea. Doctorul o să vină cât de curând. O să vă chemăm.
- Vă mulţumesc foarte mult. Sunteţi cu toţii foarte buni.
- Am avut întotdeauna grijă de oaspeţi la Torr House, zise doamna Cork. Văd că nu sunteţi de prin părţile astea. Mâncaţi aperitivele, acum. O să vin după dumneavoastră când e camera gata.

„Cine-i vicontele ăsta?" se întrebă ea. „Şi ce caută în casa asta dărăpănată?"

Se ridică şi examină o pictură în ulei de pe perete, care înfăţişa o femeie îmbrăcată în rochie de bal. Judecând după felul în care ajrâta, Luella îşi spuse că tabloul trebuie să fi fost făcut în urmă cu vreo douăzeci-treizeci de ani.

- Ce frumoasă e! se trezi ea exclamând. Şi ce mai ochi!
- Era frumoasă, nu-i aşa? se auzi o voce în spatele ei. Era franţuzoaică.

Luella se întoarse şi-l văzu pe viconte în pragul uşii. Se schimbase. Era îmbrăcat cu pantaloni, o cămaşă şi o vestă, toate foarte elegante. Părul negru îi cădea într-o parte, iar ochii căprui erau foarte vii.

- E o rudă? îl întrebă Luella.
- Nu, o... prietenă de familie. înţeleg că doamna Cork a fost deja aici?
- Da, mulţumesc. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

- Să nu mai aducem vorba despre asta, domnişoară Ridgeway. Şi eu sunt străin şi vreau să cred că dacă aş fi fost într-o situaţie similară, cineva ar fi făcut acelaşi gest pentru mine.Ce vă aduce la Bideford, dacă nu vă e cu supărare? întrebă ea, clipind.

Privirile lor se întâlniră.

- Bunicul meu, care a murit de curând, mi-a lăsat casa asta. Căutam o schimbare de decor, iar aceasta a fost ocazia potrivită. Sunt arhitect sau, cel puţin, pentru asta m-am pregătit.

-Aşadar, aveţi planuri mari pentru casa asta, nu? îl întrebă Luella, aşezându-se.

Vicontele remarcă felul sfios în care-l privea, fapt care-l facu să ezite înainte să-i răspundă.

- Da, aş vrea să remodelez casa şi să mai construiesc ceva pe lângă ea. Ar fi mare păcat s-o dărâm. De multe ori, sunt scandalizat de felul în care sunt renovate, în numele modernităţii, unele case.

- Bine spus, îl aprobă ea.. De aceeaşi părere sunt şi eu. în Franţa, o casă nu este dărâmată numai pentru că e veche. Francezii respectă trecutul.

-Aşadar, ce v-a adus pe aici? o întrebă el, sprijinindu-se de şemineu.

Luella şovăi puţin, după care trase adânc aer în piept.

- Sper că nu mă veţi considera arogantă, dacă am să vă spun... zise ea oftând şi scoţându-şi batista.

- Sper că nu fugiţi de poliţie.

- Nu, răspunse Luella. Dar de cineva tot fug. De un admirator nedorit şi foarte insistent.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e singură, murmură el, fermecat de drăgălăşenia fiinţei care stătea în faţa lui.

- Probabil mulţi bărbaţi sunt la picioarele dumneavoastră.

- Dar acesta e ferm hotărât să mă ia de soţie. E obsedat, zise ea, privindu-şi degetele. Când a devenit ameninţător, am fugit în Franţa, iar acum vrem să ne refugiem în Cornwall, înainte să ne întoarcem la casa mătuşii din Scoţia. Drumul ne-a îmbolnăvit pe amândouă, însă numai eu mi-am revenit. Cred că nu vă gândiţi să ne oferiţi refugiu. Poate nu vă doriţi să adăpostiţi două fugare.

Dar vicontele căzuse deja sub vraja ei.

De multă vreme nu mai fusese aşa de fermecat de o femeie. Inima lui dură nu căutase până atunci

iubirea şi nici nu-i lipsise. Cu toate astea, în clipa aceea se simţea cuprins de o mare de emoţii.

Luella se uita la el, aşteptându-i răspunsul. în mod ciudat, vicontele ezita. Până la urmă, spuse:

- N-aţi făcut nimic rău. Bărbatul ăsta trebuie să fie foarte persistent de vreme ce v-a urmărit prin toată Europa. Iubirea l-a făcut aşa?

- Nu numai. Mătuşa mea e foarte bogată. Are o mulţime de proprietăţi în Scoţia. Sunt singura ei moştenitoare. Nu mai are nicio rudă în viaţă. Frank Connolly, pentru că aşa îl cheamă, doreşte bogăţii şi putere. Iar eu nu sunt decât un trofeu care trebuie adăugat posesiunilor sale.

Instinctele protectoare ale vicontelui se treziseră. Era de-a dreptul scandalizat că acest vânător de avere nu-i dădea pace frumoasei care stătea tremurând în faţa lui. Iar din cauza lui, mătuşa ei era acum bolnavă.

Ascultă cu mare atenţia ce-i povesti Luella despre felul în care fusese terorizată de acel bărbat.

- Mătuşa Edith crede că dacă o să mergem în vest, în loc să ne îndreptăm direct spre Londra, o să ne descotorosim de el. Eram sigură că o să vină iar pe urmele noastre.

- Câtă vreme vă aflaţi sub acoperişul meu, n-aveţi de ce să vă temeţi, o asigură el cu o voce uşor tremurând!

Se ridică de pe scaun şi sună.

- Cina se va servi la opt şi jumătate. Sper că-mi veţi face plăcerea să Iuţi masa cu mine.

- Aş fi încântată, îi răspunse Luella, uimită de această schimbare bruscă de atitudine.

După plecarea vicontelui, apăru Cork. Acesta o informă că doctorul era sus, cu contesa. Se ridică imediat şi-I urmă.

Între timp, vicontele ajunsese în bibliotecă şi-şi aruncă ochii pe fereastră, cuprins de gânduri. Capul îi vâjâia şi avea senzaţia că nu se poate concentra, aşa impresie puternică îi făcuse invitata.

„Casa asta parcă e vrăjită”, îşi spuse el în timp ce privea grădina năpădită de ierburi-

Ceasul de pe hol arăta şase şi jumătate. Vicontele se trezi dorindu-şi ca timpul să treacă mai repede şi să se facă vremea cinei.

încercă să se aşeze la birou sa lucreze, însă gândul nu-i stătea decât la frumoasa Luella Ridgeway.

- Cred că locul ăsta e de vină, zise el. Şi fantoma doamnei Le Fevre.

Doctorul se arătă cât se poate de ferm.

- Trebuie să se odihnească măcar o săptămână. Trebuie să bea multe lichide şi să mănânce mâncăruri uşoare, dar hrănitoare.
- Dar nu putem să abuzăm de ospitalitatea vicontelui aşa de multă vreme, îi răspunse Luella. A fost deja mai mult decât drăguţ.
- Atunci, mutaţi-o pe propria răspundere, o sfătui doctorul. Nu pot fi considerat răspunzător dacă se hotărăşte să călătorească mai devreme decât i-am recomandat.

Contesa stătea în pat, sprijinită între perne şi îngrijită de Maisie, care se asigura că femeia are tot ce-i trebuie.

- în curând o să vă simţiţi mai bine, stăpână, îi dădu ea asigurări. Numai că trebuie să rămâneţi în pat.

Luella se aşeză pe marginea patului. Deşi mătuşa ei era la fel de palidă, totuşi o ameliorare a stării ei de sănătate se produsese.

- Cum te simţi, mătuşă Edith?
- îi sunt foarte recunoscătoare vicontelui că ne-a primit, şopti ea. Trebuie să-i mulţumeşti din partea mea.
- Am făcut-o deja.

- E din Londra, nu-i aşa? Unul dintre membrii familiei Kennington, de pe Mayfair?
- Nu l-am întrebat, dar este clar că nu e de prin partea locului.
- Am avut mare noroc bătând la poarta lui, adăugă mătuşa Edith. Frank Connolly n-o să ne găsească niciodată aici.
- Sper că nu. Mă simt în siguranţă sub acoperişul vicontelui, oricât de sărăcăcios ar fi acesta.

Luella rămase cu mătuşa ei până la cină.

între timp, jos în sufragerie, vicontele se plimba nerăbdător de colo până colo, aşteptând-o pe Luella să sosească.

Cork remarcă imediat că stăpânul lui stătea ca pe ace, dar o puse pe seama faptului că nu-i plăcea să aibă oaspeţi încă de la sosire.

Desigur, era destul de obişnuit cu feţele străine, dat fiind că – prin poziţia casei – la uşa doamnei Le Fevre băteau tot felul de necunoscuţi.

- Cork, vezi dacă vine domnişoara Ridgeway! zise vicontele.

Aproape concomitent cu rostirea acestor vorbe, Luella se ivi în pragul uşii, purtând o frumoasă

rochie din mătase albastră, o rochie care nu putea fi cumpărată decât de la Paris.
Vicontele rămase cu respiraţia tăiată, văzând-o cum se îndreaptă spre el, cu un zâmbet sfios pe buze.
- Atăţi minunat în seara asta, declară vicontele, luându-i mâna şi sărutându-i-o.
Pielea ei delicată miroasea a verbină, facându-l să se gândească la o frumoasă zi de vară.
Luella zâmbi şi roşi.
Nu se simţea ameninţată de viconte, întrucât era cât se poate de diferit de Frank Connolly din toate punctele de vedere. înainte de orice, vicontele era mult mai nobil decât Connolly, fiul cel mai mic al unui obscur lord irlandez.
Luella îşi dădu imediat seama că vicontele avea valori morale mult mai înalte şi că n-ar fi încercat s-o curteze mai mult decât era cazul.
- Cum se simte contesa? o întrebă el, indicându-i lui Cork să toarne vin.
- Se simte foarte bine, graţie cameristei minunate pe care o are.
- Da, Maisie este o servitoare foarte loială. Sunt cât se poate de norocos că am servitori de foarte bună calitate.

Cork aduse primul fel de mâncare, aşa că se aşezară tăcuţi la masă.

„Oare de ce sunt aşa de stângaci în preajma ei?” se întrebă el când îşi termină mâncarea. „Are ceva care mă zăpăceşte.”

în timpul mesei, Luella se mai relaxă şi începu să-i pună tot felul de întrebări.

- Pe familia dumneavoastră n-o deranjează că sunteţi aşa departe de Londra?
- în clipa de faţă nu vorbesc cu tatăl meu, recunoscu vicontele. Mama a murit în urmă cu câţiva ani. Mi-e dor de bunica, dar cum locuieşte în casa tatei, nu prea ne vedem.
- Păcat! exclamă Luella, privindu-l cu compasiune. Din ce-mi spuneţi, sunteţi fiu unic, nu-i aşa?
- Da, n-am nici fraţi, nici surori.
- Şi eu sunt în aceeaşi situaţie. Ambii mei părinţi au murit acum câţiva ani, într-un îngrozitor accident de tren petrecut în Scoţia. Am stat la soţia unchiului meu, la contesă, iar când soţul ei a murit, a început să călătorească prin Europa, aşa că am însoţit-o.
- O, îmi pare rău! exclamă vicontele. Este singura rudă care v-a mai rămas pe lume, nu-i aşa?

- Da. Din cauza asta am fost atât de afectată când am văzut-o prăbuşindu-se în trăsură. Nu ştiu ce aş face dacă...

I se puse un nod în gât, iar vicontele fu extrem de tulburat. îi trezea simţăminte aşa de diferite, de necunoscute lui, încât primul gând era să se distanţeze de ea. Cu toate astea, în clipa aceea era ca hipnotizat.

Mai târziu, în întunericul şi răceala camerei sale, vicontele ar fi putut să jure că mai simţea mirosul de verbină în aer.

Adormi foarte greu în seara aceea.

Deşi era epuizat, avea senzaţia că e intoxicat, atât de puternic era efectul produs asupra lui de Luella Ridgeway.

Când Hoskin îl trezi a doua zi dimineaţă, goli dintr-o sorbitură ceaşca de ceai şi mai ceru încă una. De-abia aştepta s-o revadă pe Luella.

- S-a trezit cumva domnişoara Ridgeway? întrebă el cu indiferenţă.

- Cred că în clipa de faţă se află la mătuşa ei. Doriţi s-o vedeţi, stăpâne?

- Nu. O să ne vedem la micul dejun.

Hotărâse deja s-o invite în dimineaţa aceea să facă o plimbare călare împreună. Ziua se anunţa plăcută şi călduroasă.

După ce Hoskin îi termină toaleta, se gândi ce să-i spună. Inima îi bătea nebuneşte când intră în sufragerie. Luella era deja aşezată la masă.

- Bună dimineaţa. Sper că aţi dormit bine, iar camera v-a convenit, zise el, înclinându-se uşor.
- Foarte bine, mulţumesc. A fost o adevărată uşurare să stau iar într-un pat curat, având în vedere drumurile noastre nesfârşite.
- Vreau să iau mobilă nouă, după ce reparăm totul în casă, îi spuse vicontele. O să păstrez unele dintre picturi, întrucât sunt plăcute şi valoroase, dar restul va fi vândut sau dat altcuiva.
- Trebuie să-mi arătaţi schiţele făcute, sugeră Luella, ducând ceaşca la buzele trandafirii. Mi-ar plăcea foarte mult să le văd.

Vicontele găsi că era momentul potrivit să-şi lanseze invitaţia.

- Poate vreţi să facem o plimbare, imi place foarte mult să călăresc, numai că în Ultimul an n-am prea avut astfel de ocazii. în Scoţia aveam o herghelie de cai, care-mi lipseşte foarte mult.

- Atunci, ce-ar fi să ne vedem afară peste o oră? o întrebă vicontele. Mă tem că n-am cum să vă ofer un costum potrivit.
- Am eu ceva ce se potriveşte, deşi cred că va trebui să împrumut un bici.
- Cork o să se ocupe de asta. Cork!
Majordomul apăru din spatele uşii.
- în dulapul de sus există un costum de călărie al doamnei. Poate domnişoara Ridgeway doreşte să-l încerce. Cred că sunt şi mănuşi şi un bici acolo, spuse majordomul.
- Excelent. Ce-ar fi să te duci să-i spui lui Maisie să le aducă imediat?
Cork făcu o plecăciune şi ieşi din odaie.
Luella se ridică de la masă şi-i promise vicontelui să fie afară la ora stabilită.

La zece şi jumătate fix, vicontele cobora treptele. Luella era deja afară, bucurându-se de razele soarelui.

-Ce zi frumoasă! Păcat că mătuşa Edith nu se simte suficient de bine, încât să vină şi ea. îi place foarte mult să călărească.

- Trebuie să-l întreb pe Cork cUm se ajunge la grajduri, zise vicontele. Totul e aşa de nou pentru mine.

- De-abia aştept să văd desenele, comentă Luella. Veţi păstra dependinţele aşa cum sunt acum?

- întrucât nu le-am văzut, nu pot răspunde la această întrebare. Mai e şi problema grădinilor. Deşi mă pricep la cărămizi şi mortar, este altceva când vine vorba de flori şi de legume.

-S-ar putea să vă fiu de ajutor, îi răspunse ea cu un zâmbet enigmatic. După plimbare, va trebui să-mi arătaţi grădina.

Grajdurile se aflau într-o stare mult mai bună decât se aştepta vicontele. Un grăjdar şi ajutorul lui îi aşteptau, spre marea surprindere a proprietarului.

Erau vreo cinci-şase cai acolo, iar unii dintre ei ridicară capetele când îl auziră pe Joshua, grăjdarul, apropiindu-se.

- L-am ales pe Bonaparte, un armăsar negru pentru dumneavoastră, stăpâne, iar pentru domnişoara am ales-o pe Delphine, o iapă sură. Să nu vă lăsaţi păcălită de farmecele ei, fuge ca vântul şi ca gândul.

-Atunci, o să ne înţelegem de minune, răspunse încântată Luella.

îl urmări pe Joshua la staulul Delphinei. îi plăcu imediat iapa.

- O să ne distrăm de minune împreună, Delphine, spuse ea, mângâindu-i nările fine.
Luă biciul care aparţinuse altădată doamnei Le Fevre şi aşteptă ca Joshua s-o scoată afară pe Delphine. Era îmbrăcată în costumul de călărie şi cu mănuşile găsite de Maisie în dulap.
Vicontele, care era în spatele ei, o urmări suind în şa. îi admiră eleganţa cu care urcă pe cal.
Imediat după aceea, se urcă şi el pe Bonaparte. îşi luase o hartă la el, aşa că îi propuse să meargă mai întâi la extremitatea proprietăţii, pentru a se întoarce prin faţă.
Luella îl surprinse, întrucât imediat ce se aflară în câmp deschis, îl depăşi. După câte se părea, Delpine n-avea nevoie de imbold ca să pornească în galop. Când o ajunse din urmă într-o dumbravă, vicontele o lăudă pentru iscusinţă.
- Am fost pusă în şa de când am început să merg, răspunse ea. Tata era cel mai bun călăreţ din Scoţia şi insista să-l urmez îndeaproape, chiar dacă nu eram decât o copilă.
- Cam la fel s-au petrecut lucrurile şi cu mine, recunoscu vicontele. Tata avea o moşie în Hertfordshire. Am petrecut

multe vacanţe acolo. Cork mi-a spus că mulţi oameni vin la Exmoor ca să vâneze.

- Nu-mi place să călăresc la vânătoare. Mi se pare obositor şi lipsit de sens.

-Trebuie să vă arăt că vă înşelaţi, remarcă vicontele zâmbind. O să-l întreb pe Cork dacă vânătoarea se va organiza înainte de întoarcerea în Scoţia.

Luella nu-i răspunse. Se mărgini să zâmbească şi s-o îndemne pe Delphine la drum. Vicontele fu nevoit s-o urmeze.

După câteva ore, fu cuprins de oboseală şi-i semnală Luellei că trebuie să se întoarcă la grajduri.

- Păcat, îi strigă ea în timp ce galopau spre casă. Mă simt de parcă aş putea să călăresc toată ziua pe Delphine. E un animal magnific!

- Joshua a ştiut ce face când a alesro.

După ce lăsară caii pe mâna lui Joshua, porniră să inspecteze grădina lăsată în paragină.

- Ce păcat! exclamă ea, când văzu o tufă de trandafiri năpădită de buruieni. E un trandafir cu un parfum foarte special – rosa damascena. Cine l-a plantat aici, ştia ce face. Este locul ideal pentru el. Iar clematitele astea n-au mai fost îngrijite ani buni şi s-au sălbăticit.

-Şe pare că ştii foarte multe despre grădini, comentă vicontele pe un ton apreciativ.

- Este una din pasiunile mele, zise Luella cu un oftat, în timp ce inspecta o fucsia. în Scoţia, am aranjat grădinile multora dintre vecinii mei.

Se opri pentru câteva clipe. Parcă-i venise o idee.

- Aş putea să mă ocup şi de asta.

- De grădină? N-aş putea să vă cer una ca asta...

- Ar fi o modalitate cât se poate de nimerită să vă mulţumesc pentru bunătate, insistă ea. Dacă-mi daţi voie, o să fac nişte planuri cu privire la ce ar trebui plantat. Ar fi grozav să lucrez într-un asemenea decor. Totul e aşa de diferit faţă de ce întâlneşti în Scoţia.

Vicontele o privi cu mare atenţie. Faţa îi strălucea, iar entuziasmul ei se manifesta alergând de la un strat de flori la altul, examinând ce pierise şi ce mai rămăsese în viaţă.

- Vă rog! îl imploră ea. Ar fi minunat să-mi pot folosi iar mintea, după un an de trândăvie.

- Păi... dacă nu-i prea mare deranjul, începu el. După cum am spus, nu mă pricep la horticultura...

- Atunci, o să încep imediat, răspunse Luella, învârtindu-se în jur, încântată. Dar o să am nevoie de ajutor, îmi vor trebui nişte grădinari. Aveţi aşa ceva?

- Nu, dar dacă o să faceţi un anunţ, Cork o să-l ducă la ziarul local şi o să apară curând.
- Prea bine, spuse ea prinzându-l de mână. Ne-am înţeles. Să ne întoarcem acasă. Trebuie să mă duc imediat la mătuşa
Edith.
Pe cărarea spre casă, ochii îi străluceau de încântare.
„O să transform grădina asta în ceva de neuitat, îşi promise ea. Oamenii de peste tot vor veni să vadă cât de grozavă este."
Vicontele se uită cu admiraţie în urma ei.
- Domnişoară Ridgeway, sunteţi plină de surprize, murmură el în timp ce ea urca scările.
Ea întoarse capul, iar în clipa aceea privirile li se întâlniră. Sfioasă, Luella se îmbujoră şi încercă să-şi potolească bătăile inimii.
***
în barul de la Grand Hotel din Dover, Frank Connelly se afla într-o stare îngrozitoare.
Petrecuse ultimele zile în tren, aşa că acum – descoperind că înăuntru era frig – nu putea decât să se arate extrem de furios.
Când până la urmă reuşise – graţie numeroaselor presiuni – să afle de la portar unde dispăruseră

contesa şi Luella, se înfuriase aşa de tare, încât trântise paharul cu whisky de pământ cu toată forţa.

- Crede că o să scape de mine. Ei bine, îi arăt eu ei!

îşi făcuse imediat bagajele, luase o trăsură care-l dusese lai gară. De acolo, luase vaporul spre Calais, pentru a se găsi acum în holul de la Grand Hotel, după ce poposise prin toate hotelurile mari din oraş. Numai că toate întrebările sale despre „cumnata şi mătuşa lui" rămăseseră fără răspuns. Nimeni nu văzuse o asemenea pereche.

Până la urmă, obosit şi flămând, fu nevoit să se dea bătut. Cel puţin pentru moment. Ceruse o cameră şi aştepta ca portarul să-i ducă lucrurile.

„Trebuie să fie undeva", îşi spuse el. „Probabil s-au dus direct la Londra. Cred că asta e"

Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai hotărât.

- Dacă Luella crede că a scăpat de mine; se înşală amarnic, murmură el când intră în cameră. îi întinse portarului o monedă şi trânti uşa.

Dacă trebuie s-o hăituiesc ca pe un animal, aşa am să fac, hotărî el. Am să răscolesc toate pietrele ca s-o găsesc. E a mea!Capitolul 5

Chiar dacă vicontelui îi făcea plăcere să primească oaspeţi, aceştia îi distrăgeau totuşi atenţia de la treaba pe care o avea de îndeplinit.

A doua zi dimineaţă se trezi devreme şi se duse în bibliotecă la şase şi jumătate. Numai că se trezi ciulind urechea, aşteptând să audă vreun semn cum că Luella s-a trezit.

Când Cork îl întrebă dacă ia micul dejun în bibliotecă, vicontele îi răspunse imediat:

- În niciun caz. O să cinez în salon, împreună cu oaspetele nostru.

Mai târziu, când o aştepta pe Luella să vină, deveni neliniştit şi nerăbdător.

Cork îi pusese cornuri şi şuncă în faţă, însă nu se atinse de ele. Nu-i stătea gândul la mâncare. Se gândea la altele.

- Sper că nu mă aşteptaţi de mult, zise Luella cu vocea ei suavă, când intră în salon.

Era îmbrăcată îAtr-o rochie de un albastru-deschis, care-i punea în evidenţă culoarea ochilor.
Când îi zâmbi, el îşi simţi inima bătând necontrolat.
- Se simte mai bine mătuşa dumneavoastră, în această dimineaţă?
- Da, mult mai bine. I-a revenit culoarea în obraji. Mâncarea hrănitoare preparată de doamna Cork îi face foarte bine.
- Mă bucur să aud asta, îi răspunse vicontele. Eu însumi am profitat din plin de hrana sănătoasă de la ţară.
Urmară câteva clipe de tăcere, răstimp în care Cork puse mâncarea în farfurie. Apoi, Luella scoase o hârtie pe care o fixase de cordon şi spuse:
- Am făcut nişte schiţe despre cum ar trebui să arate grădina, declară ea cu mândrie. Vreţi să le vedeţi?
- Sigur că da, zise vicontele, luând hârtia în mână.
- M-am gândit că grădina ar trebui aranjată în şapte terase, dat fiind că merge în sus. Arbuştii şi tufele ar trebui puşi pe margine, iar plantele importante în mijloc. Vă pot sugera o bucătărie în spaţiul ăsta, zise ea, arătând spre hârtie.

- Mă tem că sunt depăşit de situaţie. Detaliile tehnice nu sunt pentru mine. Cred că trebuie să mă las pe mâna dumneavoastră.

La auzul acestor cuvinte, i se păru că o vede roşind uşor. înţelesese foarte bine unde bate.

Luella îşi reveni destul de repede şi spuse:

-Mai este şi chestiunea grădinarilor. Pentru aşa ceva, aveţi nevoie de grădinari specializaţi, care să facă numai asta. M-am ocupat de nenumărate ori de chestiuni de genul ăsta şi mi-ar face mare plăcere să scriu şi să duc anunţul la ziar.

- N-o poate face Cork?

- Aş vrea să ma plimb până la Bideford astăzi, răspunse ea zâmbind. Ar fi păcat să stau aici şi să nu mă duc măcar o dată. Am auzit că există o piaţă acolo.

- Cork o să vă însoţească. Nu sunt aici decât de o zi şi nu ştiu prea multe despre Bideford.

-Atunci, o să-l întreb pe Cork. Doamna Cork mi-a sugerat să dau o raită pe acolo.

- în cazul ăsta, ar trebui să meargă Bennett. Merge cu maşina.

- Aveţi maşină? îl întrebă ea, cu ochii strălucind de încântare. Deşi am văzut o mulţime de maşini

prin ţările pe unde am umblat, până în prezent nu m-am urcat în niciuna.

- Rămâne cum am stabilit. Bennett o să meargă oriunde e nevoie. Cork, transmite-i lui Bennett că domnişoara Ridgeway are nevoie de serviciile lui, dimineaţa asta.

Da, stăpâne.Statură de vorbă până la întoarcerea lui Cork. Acesta-i informă că Bennett era afară, gata de plecare. Luella se scuză şi se ridică, entuziastă, de la masă.

- Mulţumesc foarte mult, spuse ea. Mătuşa Edith o să se supere că ratează o astfel de ocazie.

- Sunt ferm convins că se va plimba şi ea când o să se simtă mai bine. Când mai vine doctorul?

- Maisie spune că o să treacă iar în această după-amiază, aşa încât o să-i vorbesc atunci. înţelegeţi că nu putem rămâne aici la nesfârşit.

- Tot mai sunteţi îngrijorată că ar putea veni Frank aici? o întrtbă vicontele. Vă asigur că nu se va întâmpla. Ar trebui să fie un märe clarvăzător, ca să ghicească unde sunteţi.

Luella stătu şovăind în pragul uşii. Buza inferioară îi tremura, ceea ce o făcea să pară destul de fragilă. Vicontele îşi dorea foarte mult s-o protejeze pe această fiinţă şi să-l alunge pe bărbatul acela odios din ţară. Ar fi fost oricând în stare s-o facă.

- Probabil sunt cam prostuţă, murmură Luella.

Maisie îi aduse pălăria albă şi mănuşile. întrucât afară era frumos, nu considera necesar să-i aducă şi haina.

Luella se privi în oglinda uriaşă din hol şi-şi aranjă pălăria cât mai frumos cu putinţă.

- Pentru a nu pierde pălăria, trebuie prinsă cu ceva. Multe femei o prind cu o eşarfă. Aveţi aşa ceva? o întrebă marchizul, care-l urmărea ca în transă fiecare mişcare.

Luella stătu câteva clipe pe gânduri, după care o trimise pe Maisie sus, să-i aducă ceva dintr-un sertar.

În timp ce aştepta, îşi aruncă ochii pe fereastră şi-l văzu pe Bennett, îmbrăcat în uniformă şi stând lângă maşină. Arăta foarte elegant.

- O să conducă foarte repede? întrebă ea.

- Depinde de dumneavoastră, zise râzând vicontele. Bennett a lucrat pentru un duce bătrân, care-l îndemna să conducă repede, cât poate de repede. O să fiţi în siguranţă. Bennett are multă experienţă, având în vedere că este o invenţie nouă.

Peste cinci minute, Luella stătea în faţă, pe bancheta de lângă şofer, foarte încântată.

După plecarea maşinii, vicontele se simţi nespus de nefericit. Tare mult şi-ar fi dorit să se plimbe pe străzile Bidefordului, cu Luella la braţ.

Bideford i se păru Luellei un oraş fermecător.

Descoperi imediat că, dacă vrea să dea un anunţ, va trebui să meargă la Barnstaple. Bennett îi spuse că ar fi încântat s-o conducă.

La Barnstaple, cumpără flori pentru mătuşa ei, după care se duse cu anunţul la unul dintre birourile North Devon Journal.

- Gata! exclamă ea triumfătoare. Am făcut tot ce trebuia.

Le-am cerut celor interesaţi să se prezinte la Torr House vineri.

- Cred că acum trebuie să ne întoarcem acasă, domnişoară Ridgeway, sugeră Bennett. Mi se pare că am văzut un garaj în drumul nostru. Trebuie să umplu rezervorul.

Când ajunseră înapoi la Torr House, vicontele aproape că-şi ieşise din minţi de îngrijorare.

Cum Luella nu-şi iăcuse apariţia la prânz, începuse să se teamă, chiar dacă ştia că e cu neputinţă ca Frank Connolly să bântuie prin Bideford, ca s-o răpească.

Când maşina în sfârşit opri în faţa casei, vicontele trebui să facă mari eforturi să nu alerge în întâmpinare, într-un amestec de panică şi uşurare.

- Unde aţi fost? întrebă el, când Luella, extrem de încântată, coborî din maşină ajutată de Bennett.

-îmi pare rău, lord Kennington, zise ea, dar am fost nevoiţi să mergem la Barnstaple să dăm anunţul. Am petrecut o după-amiază minunată. Peisajul de aici e foarte frumos, aproape că rivalizează cu pământul meu natal.

- Este într-adevăr o laudă. La masă, acum! Să-i spun lui Cork să aducă ceva?

- Nu, mulţumesc. Am găsit un hotel la Barnstaple, cu un restaurant foarte drăguţ. Bennett a fost încântat, întrucât a întâlnit un alt şofer cu care a stat de vorbă despre motoare şi combustibil.

Vicontele râse.

îi plăcea felul îh care Luella găsea în orice un motiv de amuzament. Chiar dacă era atât de departe de casă, nu părea deloc deprimată.

- în clipa asta, vreau să mă duc la mătuşa Edith şi să-i dau florile astea. Cork, presupun că a venit deja doctorul s-o consulte, nu?

- Da, domnişoară Ridgeway.

Alergă imediat în camera albastră şi constată încântată că mătuşa ei se ridicase din pat şi stătea într-un fotoliu, lângă fereastră.

- Mătuşă Edith, te-ai sculat! strigă ea, alergând s-o sărute.

- Da, mă simt puţin mai bine. Trebuie să recunosc că doctorul de aici este la fel de bun ca oricare altul de pe strada Harley. A făcut adevărate miracole. Mi-a spus că săptămâna viitoare o să fiu gata de drum. Putem pleca.

Contesei i se păru că vede pentru o clipă pe faţa nepoatei sale ceva ce semăna a dezamăgire. însă tânăra îşi reveni repede.

- Aşadar, asta explică de ce te afli într-o dispoziţie aşa de bună, zise Luella, întorcând faţa pentur ca mătuşa ei să nu-i vadă expresia.. Cât despre mine, am fost aşa de ocupată, încât n-am avut vreme să mă gândesc la Frank Connolly. Nu-i aşa că-i minunat?

Contesa zâmbi şi o prinse pe nepoată de mână, obligând-o să-şi întoarcă faţa spre ea.

- Nu te-am văzut aşa de însufleţită de foarte multă vreme.. Se pare că aerul din Devon îţi prieşte. Sau poate un anumit viconte are un merit în starea asta de fapt, nu?

Luella roşi. îşi plecă privirea şi-şi trecu mâna peste obrajii îmbujoraţi.

- O, mătuşă! Se pare că boala ţi-a afectat serios nervii. Ştii foarte bine că nu mă pot gândi la iubire. Cunoşti prea bine motivul.

- Dar, draga mea, nu mi se pare genul de bărbat care să ia în seamă ce s-a petrecut cu nu ştiu câtă vreme în urmă.

- E un bărbat chipeş, care îmi place foarte mult. Văd că te simţi mai bine, aşa încât o să pornim cât de curând la drum. Toate astea nu vor mai conta. Va trebui s-o găsesc pe Maisie, să-ţi dea ceva de făcut. Trebuie să-ţi ocupi cumva timpul.

-Termină cu prostiile! Dacă ţi se oferă şansa de a fi fericită, n-ai de ce să-i dai cu piciorul. Dragostea e cel mai important lucru din viaţă.

-Am suficientă dragoste atâta vreme cât îmi eşti în preajmă, replică Luella. Orice alt gen de iubire nu mă interesează.

- E foarte chipeş, deşi... începu mătuşa Edith, care se opri brusc când văzu felul pieziş cum o privea nepoata ei.

Scoase un oftat văzând cum nepoata ei face ordine prin
cameră, deoarece Maisie făcuse deja curăţenie.

Spre marea dezamăgire a Luellei, contesa nu dori să coboare la cină în seara aceea. Văzând cât de vioaie fusese în acea după-amiază, sperase că Îi se va alătura la masă.

în timp ce Maisie o ajuta să se îmbrace pentru cină, Luella se mai gândea încă la discuţia pe care o avusese cu mătuşa ei.

Când intră în salon, îl găsi pe viconte aplecat asupra a ceea ce păreau nişte schiţe. , ***Qm^***

- Gata cu planurile pentru casă? întrebă ea, în timp ce Cork îi trăgea scaunul să se aşeze.

- Aproape. Sper că nu vă deranjează, dar vreau să vă cer părerea înainte de a începe treaba. Am fost foarte impresionat de desenele pentru grădină şi mi-am spus că aveţi foarte mult talent.

- O, dar la arhitectură nu mă pricep, zise ea cu sfială. Plantele şi copacii sunt punctul meu forte.

- Chiar şi aşa, m-aş bucura dacă v-aţi arunca ochii pe schiţele acestea.

Se ridică şi se îndreptă spre Luella. Când se apropie de ea, obişnuitul miros de verbină îl învălui din nou, ameţindu-l. Desfăcu hârtiile în faţa ei. Buclele de păr formau parcă o coroană în jurul capului ei, iar pielea albă ca picăturile de ploaie, părea extrem de catifelată.

în timp ce-i explica despre ce-i vorba în schiţele acelea, îi simţi respiraţia, ridicarea şi coborârea pieptului, fapt care-1
tulbură peste măsură.

Când se întoarse la locul lui, tuşi uşor. Simţea crescând pasiunea pentru ea.
„Nu trebuie s-o sperii, îşi spuse el. Nu se simte bine în prezenţa bărbaţilor, iar dacă vreau să mă apropii de ea, trebuie să procedez cu multă băgare de seamă."
La insistenţele lui Cork, strânse hârtiile, permiţându-i să pună masa.
- Sunt departe de a fi complete, recunoscu el. Dar oferă o idee despre ceea ce doresc să fac.
- O să fie o clădire nespus de frumoasă, zise ea, privindu-I în ochi. Nu m-aş mira să deveniţi faimos prin ea.
-Asta şi-ar fi dorit bunicul meu, spuse el, cuprins brusc de tristeţe. Spera din toată inima să-mi construiesc un nume prin forţe proprii, adică devenind arhitect.
- Sunt ferm convinsă că aşa se va întâmpla.
Câteva clipe, se uitară unul la altul. Vicontele îşi simţi inima stându-i parcă în loc.
„Şi ea simte la fel", îşi spuse el când Luella roşi, plecând ochii.
După cină, o întrebă dacă ar vrea să asculte muzică;

- Mi-am adus gramofonul de la Londra. Am câteva bucăţi clasice preferate: Beethoven, Brahms, Chopin.
- Mi-ar plăcea foarte mult, zise Luella ridicându-se de pe scaun. Recunosc că nu cânt prea bine la pian, dar îmi place să ascult muzică.

Vicontele îi oferi braţul, iar după câteva ezitări, aceasta îl acceptă.

Cork aduse cafeaua şi puse gramofonul în funcţiune. Nu peste multă vreme se auziră acordurile romantice ale unei piese de Chopin.

Luella se simţi imediat transportată într-o altă lume.

- O, n-aş fi vrut să se sfârşească, exclamă ea la sfârşit.
- Mai avem, zise vicontele, selectând o bucată de Strauss.

De îndată ce începu muzica, Luella nu se putu împiedica

să nu bată pasul în ritmul muzicii. Privea în depărtare, dorindu-şi să se fi aflat pe un ring de dans.

- Vă place să dansaţi? o întrebă vicontele, văzând cum îşi mişcă picioarele.
- Ador dansul. Nu prea am avut ocazia să dansez la Paris...

- Atunci, ce-ar fi să dansăm?

Luella îi privi trupul atletic şi, considerând că va fi un foarte bun partener, se ridică în picioare.

- Prea bine, spuse ea încet.

începură să se învârtească prin salon.

Când muzica se opri, puse din nou bucata şi dansară încă o dată. Luella râdea şi era veselă, iar culoarea din obraji o făcea să fie şi mai frumoasă.

La sfârşitul bucăţii, chipurile lor erau foarte apropiate. Fără să se gândească ce face, se aplecă şi-i sărută buzele moi.

O secundă, nu mai mult. Fu un sărut blând, ca picătura de ploaie care cade pe o petală de floare. îşi simţi inima cuprinsă de fericire când ea vru să-i răspundă la sărut. Se retrase însă imediat.

- David! exclamă ea, cu o voce gâtuită de uimire.

- O, îmi pare rău. Am fost aşa de cuprins de muzică, încât am uitat de mine. Luella, eşti foarte frumoasă şi trebuie sa ştii că...

- Taci, zise ea, acoperindu-i buzele cu degetul. Nu trebuie să mă gândesc numai la mine, ci şi la mătuşa Edith.

- Da, sigur că da. îmi cer iertare.

- îmi place de tine, David, însă nu mă pot hotărî la fel de repede ca tine. Trebuie să procedăm cu multă precauţie.
- Sigur că da. Cum spui tu, răspunse el, retrăgându-se.
- Sper că înţelegi. Trebuie să am grijă de mătuşa Edith. Numai ea mi-a mai rămas.
- Da, ai dreptate.

Vicontele se duse la gramofon şi-l opri..

- Mă simt obosit, zise el. Cred că o să mă retrag. Te rog să mă scuzi.

De data asta, Luella fu cea care simţi că făcuse un pas greşit, dar era pradă unor emoţii atât de confuze, încât se mărgini să încuviinţeze din cap.

- Noapte bună, Luella. îţi mulţumesc foarte mult pentru această seară specială.

Făcu o plecăciune şi o lăsă pe Luella singură şi confuză.

„La naiba! Ce impulsiv am fost!” se apostrofă el în timp ce urca treptele. „Probabil am speriat-o şi am îndepărtat-o de mine. Şi era ultimul lucru pe care-l doream.”

Ziua de vineri veni foarte repede, iar vicontele îşi dădu seama că Luella va pleca de la Torr House. Fu surprins să vadă, încă de la zece dimineaţa, o coadă

formată din cei care veniseră să fie intervievaţi pentru postul de grădinar.
„E o adevărată minime”, îşi spuse el, în timp ce Cork conducea pe fiecare candidat în parte la bucătărie, unde-i aştepta Luella.
Peste două ore, Luella ieşi din bucătărie cu faţa radiind de mulţumire.
- Doi grădinari foarţe experimentaţi vor începe imediat munca, spuse ea, aşezându-se pe un scaun Chippendale din bibliotecă. Cork le arată pământurile, după care o să le spun de unde să înceapă.
- Excelent, o aprobă vicontele.
De-abia dacă făcuse două-trei desene de la micul' dejun, studiind pe toate feţele evenimentele petrecute seara trecută.
- Vor locui în altă parte până e gata casa, continuă Luella. Cum merg planurile pentru casă?
Vicontele scoase un oftat şi puse jos creionul.
- încet. E o treabă grea şi nu prea ştiu unde să pun sera de portocali la care m-am gândit.
- Trebuie să fie lipită de casă?
-Păi... nu.

- Atunci, ce spui de zidul de la terasa cea mai de jos? Cel mai apropiat de terasă? Nu s-ar putea ridica acolo?
- Ba da. E o idee minunată. Cu adevărat minunată.
- Nu mai vezi pădurea din pricina copacilor, insinuă Luella cu reproş.

Se ridică şi începu să examineze desenele.

- O să fie o casă foarte frumoasă, spuse ea pe un ton apreciativ. Cred că mi-ar plăcea să locuiesc într-un asemenea loc.

De-a dreptul vrăjit de apropierea dintre ei, vicontele nu se putu împiedica să spună:

- Ai putea, Luella, dacă ai deveni soţia mea.

Imediat ce rosti aceste vorbe, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală exprimându-şi sentimentele. Expresia de pe chipul Luellei deveni distantă, rece.

- Mi-am amintit că trebuie să scriu o scrisoare servitorilor mătuşii, prin care să-i informez de venirea noastră, spuse ea îndreptându-se spre uşă. Oricât de mult ne-a făcut plăcere să stăm aici, derabia aşteptăm să ne întoarcem acasă. Acum, ţe rog să mă scuzi...

Spunând acestea, părăsi încăperea. Vicontele bătu cu pumnul în masă.

- La naiba! La naiba! exclamă el. Am pierdut-o. N-ar fi trebuit să-i spun ce simt. Sunt un prost.
Până la cină, n-o mai revăzu pe Luella.
Nici măcar instalarea telefonului, eveniment care produsese printre servitori mare vâlvă, n-o interesă.
Contesa coborî şi ea la masă, ceea ce făcu atmosfera mai puţin încordată.
Luella era mai frumoasă ca oricând, iar vicontele fu rănit de comportamentul ei foarte rece faţă de el.
- Trebuie să veniţi să staţi la noi în Perthshire, zise mătuşa Edith, în timp ce savura supa făcută de doamna Cork. Castelul Braemore, deşi e vechi, e splendid în luna august.
Vicontele îi aruncă o privire Luellei şi, văzând-o aşa de abătută, spuse:
- Mulţumesc, dar cred că am să fiu ocupat cu renovările. Cum termin planurile, intenţionez să angajez constructori. De fapt, săptămâna viitoare va veni cineva. O să urmez sugestia nepoatei dumneavoastră şi să pun sera de portocali lângă bucătărie
- Nepoata mea este o fată foarte inteligentă* remarcă femeia. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost cel mai bun, indiferent de domeniul în care s-ar fi specializat.

- Mătuşă, mă faci să roşesc, zise Luella. Dincolo de asta, lordul Kennington este un arhitect strălucit. Sunt sigură de asta.

- În timp ce vorbea, nu se uită la el, iar faptul că-i vorbea peTrebuie să fie lipită de casă?
-Păi... nu.
- Atunci, ce spui de zidul de la terasa cea mai de jos? Cel mai apropiat de terasă? Nu s-ar putea ridica acolo?
- Ba da. E o idee minunată. Cu adevărat minunată.
- Nu mai vezi pădurea din pricina copacilor, insinuă Luella cu reproş.

Se ridică şi începu să examineze desenele.

- O să fie o casă foarte frumoasă, spuse ea pe un ton apreciativ. Cred că mi-ar plăcea să locuiesc într-un asemenea loc.

De-a dreptul vrăjit de apropierea dintre ei, vicontele nu se putu împiedica să spună:
-Ai putea, Luella, dacă ai deveni soţia mea.
Imediat ce rosti aceste vorbe, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală exprimându-şi sentimentele. Expresia de pe chipul Luellei deveni distantă, rece.

- Mi-am amintit că trebuie să scriu o scrisoare servitorilor mătuşii, prin care să-i informez de venirea noastră, spuse ea îndreptându-se spre uşă. Oricât de mult ne(-a făcut plăcere să stăm aici, de-abia aşteptăm să ne întoarcem acasă. Acum, ţe rog să mă scuzi...

Spunând acestea, părăsi încăperea. Vicontele bătu cu pumnul în masă.

- La naiba! La naiba! exclamă el. Am pierdut-o. N-ar fi trebuit să-i spun ce simt. Sunt un prost.

Până la cină, n-o mai revăzu pe Luella.

Nici măcar instalarea telefonului, eveniment care produsese printre servitori mare vâlvă, n-o interesă.

Contesa coborî şi ea la masă, ceea ce făcu atmosfera mai puţin încordată.

Luella era mai frumoasă ca oricând, iar vicontele fu rănit de comportamentul ei foarte rece faţă de el.

- Trebuie să veniţi să staţi la noi în Perthshire, zise mătuşa Edith, în timp ce savura supa făcută de doamna Cork. Castelul Braemore, deşi e vechi, e splendid în luna august.

Vicontele îi aruncă o privire Luellei şi, văzând-o aşa de abătută, spuse:

- Mulţumesc, dar cred că am să fiu ocupat cu renovările. Cum termin planurile, intenţionez să angajez constructori. De fapt, săptămâna viitoare va veni cineva. O să urmez sugestia nepoatei dumneavoastră şi să pun sera de portocali lângă bucătărie

- Nepoata mea este o fată foarte inteligentă* remarcă femeia. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost cel

mai bun, indiferent de domeniul în care s-ar fi specializat.

- Mătuşă, mă faci să roşesc, zise Luella. Dincolo de asta, lordul Kennington este un arhitect strălucit. Sunt sigură de asta.

În timp ce vorbea, nu se uită la el, iar faptul că-i vorbea pe un ton atât de protocolar îl răni. îi plăcea s-o audă rostindu-i numele.

- îmi pare rău că vom pleca luni, continuă contesa. O să mergem la Londra o săptămână. Probabil Frank Connolly va fi renunţat la ideea de a ne urmări.

- Puteţi să staţi cât doriţi, propuse vicontele.

- Mulţumim, dar dorim să ne întoarcem acasă după ce facem nişte cumpărături la Londra. Am lipsit şi aşa foarte mult.

Refuzul ei prompt îl luă pe nepregătite şi hotărî sa stea cât mai repede cu putinţă de vorbă cu ea între patru ochi.

„E clar că e jignită de această propunere bruscă, îşi spuse el. Iar eu nu vreau să devin încă un bărbat care-i creează probleme.”

Când se retraseră în salon, vicontele o trase pe Luella într-un colţ.

- Luella, mi-e teamă că te-am supărat cu propunerea pe care am făcut-o... zise el, când contesa se retrase cu mult tact.

Ea roşi toată.

- Ba nu, zise ea cu stângăcie. Mărturisesc că m-ai luat prin surprindere, dar ideea nu mi se pare rea. Dar nu acum, atâta tot...

Vicontele îi luă mâna şi o privi drept în ochi.

- Pot spera?

- Vreau să mă gândesc la ce ai spus, David. îţi promit că am să-ţi dau un răspuns când niă întorc acasă. Va trebui să mă consult cu mătuşa Edith.

- Desigur, se grăbi el să-i răspundă.

- Cred că ar trebui s-o căutăm. Probabil se întreabă unde am dispărut.

Luella se întoarse şi părăsi sufrageria.

Vicontele se opri şi trase adânc aer în piept, să se calmeze.

- Totuşi, n-a spus nu. Tot mai e o speranţă.

Mai târziu, când terminară de băut cafeaua, vicontele le propuse ca, decât să stea la hotel, mai bine ar poposi la casa lui de pe South Audley Street.

- O să telefonez servitorilor, să le spun să pregătească totul. Bennett o să vă ducă la gara din

Barnstaple. Nu vreau să aud altceva, aşa că vă rog să nu protestaţi.

- Mulţumim, este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, zise contesa.

- Câtă vreme o să fiţi sub acoperişul meu, n-o să duceţi lipsă de nimic.

Vicontele îi aruncă o privire Luellei, cu inima copleşită de iubire.

„Te rog să spui da, o imploră el în gând. Viaţa mea e în mâinile tale.”

Luni dimineaţă, vicontele îşi luă rămas-bun de la ele, cu inima grea.

Imediat după plecarea lor, Torr House i se păru enormă şi goală. Scoase un oftat adânc resemnat, şi se întoarse la treburile lui. Constructorii urmau să vină în cursul săptămânii, aşa că n-avea vreme de pierdut.

Contesei îi. plăcu foarte mult călătoria cu maşina şi-i spuse Luellei că, la întoarcerea în Scoţia, ar putea cumpăra o astfel de maşină.

- Gândeşte-te la câte plimbări am putea face în munţi. Nu vreau să îmbătrânesc şi să-mi pierd dorinţa de a face ceva.

Plecarea de la Torr House le întristase pe amândouă.

Luella îşi dădu seama că i se pusese un nod în gât la gândul că nu-l va mai revedea pe viconte multă vreme de-aCum încolo.

***

i

în timp ce cde două femei se pregăteau să ia trenul la Exeter cu direcţia Londra, într-un mic hotel Frank Connolly se înregistra ca vizitator.

- Cât timp veţi sta la noi, domnule Connolly? îl întrebă funcţionarul.

- Nu ştiu. Poate o săptămână, poate mai mult.

- Prea bine, domnule. Portarul o să vă conducă în cameră. Şedere plăcută!

Frank Gonnolly mormăi ceva, prost dispus. Nu intenţiona să aibă o şedere plăcută. Mintea nu-i stătea decât la un singur lucru.

Când ajunse în cameră, îşi trânti geamantanul pe podea, privi în jur şi ieşi imediat.

Era o zi ploioasă la Londra şi pentru luna iulie, era destul de frig.

Frank Connolly îşi încheie pardesiul şi porni spre Marylebone High Street. Pe o stradă liniştită, intră pe o uşă deschisă şi urcă treptele.

Afară, pe o tăblie era scris: Henry Jones. Detectiv particular.

Când ajunse în susul scărilor, trase de un şnur şi intră. O secretară îl întrebă cum îl cheamă şi-l invită să se aşeze

Peste câteva clipe, se afla în biroul domnului Jones, arătându-i o fotografie a Luellei.

- Vreau să-mi găsiţi... cumnata... cu orice preţ, începu el, schimbând tonul vocii când văzu expresia de pe chipul domnului Jones. A dispărut în urmă cu câteva luni. A primit o moştenire despre care nu ştie, iar eu am fost însărcinat s-o găsesc. Asta şi-ar fi dorit răposatul meu frate.

- Nu va fi ieftin, domnule Connolly, zise domnul Jones, luând fotografia şi examinând-o. E o femeie foarte frumoasă. Nu ne va fi foarte greu s-o găsim.

- Am toate motivele să cred că este însoţită de contesa de
Ridgeway.

- Atunci, cu siguranţă o s-o găsim. Să nu aveţi niciun dubiu în această privinţă, domnule Connolly. în această perioadă a anului, nobilii pleacă din Londra, aşa că... dacă e aici, o s-o găsesc imediat.

-Să nu faceţi economie la bani, zise Frank Connolly, punându-şi pălăria şi ridicându-se. Trebuie găsită neapărat.

Pe când cobora treptele, se simţi plin de satisfacţie.

- Nu va fi în stare să se ascundă prea multă vreme. Dat fiind că nu se vor întoarce prea repede în Scoţia, nu pot să fie decât la Londra, murmură el. Dacă reputaţia lui Jones e aşa de mare pe cât se slpune, Luella Ridgeway, oriunde te-ai afla, o să te găsesc şi o să pun|nâna pe tine!

Frecându-şi mulţumit ' mâinile, coborî în stradă, cu un zâmbet.Capitolul 6

Luella şi contesa ajunseră în gara Paddington foarte târziu în seara aceea, epuizate din pricina călătoriei lungi.

Constatară cu surprindere că vicontele aranjase să fie aşteptate de trăsura lui spaţioasă şi strălucitoare.

- Nu cred că aceştia sunt valeţii vicontelui, şopti Luella în timp ce-şi ajuta mătuşa să se urce în trăsură. Oare n-a spus că nu i-au rămas decât doi servitori în casa de la Londra? Probabil i-a angajat special pentru această ocazie.

- Este într-adevăr un om generos, comentă contesa. însă nu-i deloc surprinzător, având în vedere că-i îndrăgostit...
- Mătuşă!

Luella roşi până în vârful urechilor şi-şi plecă ochii.

- Nu-i aşa că am dreptate, draga mea? continuă mătuşa Edith. E îndrăgostit de tine.

Luella îşi privi fix mănuşile şi-şi muşcă buza de jos.

- M-a cerut în căsătorie.
- Şi de ce n-ai acceptat, draga mea? Presupun că n-ai facut-o. Altminteri, ar fi venit la mine.
- Nu pot s-o fac. Ştii prea bine din ce motiv.
- Ştiu că unul dintre motive este că nu te consideri demnă de el, iar celălalt sper să nu fiu eu. Sunt în stare să am singură grijă de mine şi să mă întorc în Scoţia.
- Mătuşă, nu vreau să aud de aşa ceva. Dar în privinţa celuilalt motiv, ai perfectă dreptate.
- Umbra lui Jean-Marie Bouillicault tot mai planează asupra ta nu-i aşa? Chiar şi acum, la aproape un an după?

Contesa clătină din cap şi luă mâna Luellei.

- Luella, draga mea, nu-i vina ta pentru ce s-a întâmplat.

- Dar am fost logodnica lui, după o poveste de dragoste care ar fi putut provoca un mare scandal. Iar ce-i mai rău, este că am fugit cu el, ca să descopăr că era deja căsătorit cu o alta. Oare cât de nesăbuită m-ar considera David? Iar dincolo de asta, o să mă vadă ca pe cineva de mâna a doua.
- Draga mea, toată lumea ştie că nu ţi-a fost compromisă virtutea. Eu am să fiu chezaşa purităţii tale. în plus, nimeni din Anglia n-a auzit de el, iar numele nu i-a apărut nici măcar în ziarele franţuzeşti, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.
- Nu cred că m-ar mai iubi dacă ar afla adevărul, zise ea oftând.

- îl iubeşti? o întrebă mătuşa ei. Văd că te macină ceva şi mă întrebam dacă nu cumva...

- O, da! răspunse Luella cu ardoare. Abia când ne-am suit în tren, mi-am dat seama cât de mult. Nu credeam că-mi va jfi aşa de greu să-l părăsesc. Dar pe măsură ce ne îndepărtam, suferinţa mea creştea.

- Atunci, nu mai sta pe gânduri, draga mea: nu rata această şansă de fericire.

- Scuzaţi-mă, vă rog, dar am ajuns.

Trăsura se oprise, iar valetul coborî, deschizându-le uşa.

Luella se uită la casa elegantă din cărămidă roşie şi ferestre cu chenar negru.

O lumină electrică era aprinsă la casa cu nr. 23 de pe South Audley Street,, iar Luella văzu un majordom aşteptându-le.

- Bine aţi venit, domnişoară Ridgeway. Doamnă... Numele meu este Bellamy, spuse el, făcând o plecăciune. Urmaţi-mă! O să vă conduc la camerele pe care vi le-am pregătit.

Luella era încântată să descopere că-i fusese rezervată o odaie spaţioasă, cu o baie plăcută. Era aşa de obosită, încât nici măcar nu-şi despachetă valiza. Se schimbă şi se culcă imediat.

- Mă întreb unde-o fi Frank Connolly? zise ea, pe punctul de a adormi. Mă simt aşa de în siguranţă sub acoperişul vicontelui, încât n-am de ce să-mi mai fac griji.

Cam în acelaşi timp, la Torr House, Hoskin – care venise cu un pahar cu apă – îşi găsi stăpânul măsurând dormitorul în lung şi-n lat.

- Asta-i tot, stăpâne?
- Mulţumesc, da.

Hoskin închise uşa şi-l lăsă pe viconte singur, cufundat în gânduri. Luând lumânarea în mână, se

duse la oglindă cu firul de păr blond pe care-l găsise pe canapea şi-l admiră de parcă ar fi fost ceva sfânt.

- Luella, draga mea, murmură el. Nu credeam că o să-ţi simt aşa de repede lipsa.

Luella şi contesa petrecură zilele următoare într-un mod foarte plăcut.

Trăsura vicontelui se afla în permanenţă la dispoziţia lor, aşa încât făcură multe drumuri: pe Bond Street, Knightsbridge, Kew Gardens, la muzeele din zona sudică.

La început, nu4 sesizaseră pe bărbatul care le urmărea din umbră, oriunde se duceau.

Le privea în timp ce ieşeau de la cine ştie ce creator de modă de pe Bond Street sau de la Harrods, cu braţele pline de pachete.

Scria tot ce vedea, până era sigur că are suficiente informaţii pe care să le transmită clientului său.

Domnul Jones îi trimise un mesaj lui Frank Connolly la hotelul unde stătea, spunându-i să vină imediat la biroul său.

Peste mai puţin de două ore, acesta se afla la birou, plimbându-se nerăbdător prin sala de aşteptare.

- Domnul Jones nu va întârzia foarte mult, îi răspunse pentru a treia oare în cincisprezece minute secretara.

într-un târziu, se deschise uşa de la birou, iar clientul dinainte ieşi. Nici nu apucă acesta bine să plece, că Frank Connolly intră înăuntru.

- Mi-ai spus că ai ceva pentru mine. Despre ce-i vorba?

Expresia de pe faţa lui trăda nerăbdarea.

- Le-am văzut pe doamnele în chestiune, îl informă domnul Jones. De exemplu, ieri după-amiază au făcut cumpărături la Harrods,

- Şi vrei sa stau toată ziua la Harrods, în speranţa să le zăresc? Am nevoie de o adresă. Vreau să ştiu unde stau.

- Domnule Connolly... cumnata dumneavoastră pare a călători prin Londra într-o trăsură frumoasă şi rapidă. Mă tem că... deocamdată n-am reuşit să aflu exact unde stă...

- Păi... fa-o, omule! Ce mai aştepţi? Trebuie să vorbesc cât mai repede cu domnişoara Ridgeway. Se pare că nu înţelegi.

Domnul Jones se uita cu atenţie la bărbatul roşu la faţă. Nu-i plăcea deloc de el şi era ferm convins că doamna în chestiune nu era cumnata lui, dar nu era treaba lui să pună întrebări, având în vedere cât de bine îl plătea.

Domnul Connolly puse pe masă o bancnotă de valoare foarte mare.

- E suficient? Găseşte-o până la sfârşitul săptămânii şi vei mai primi încă una. Oricât o să coste, am să plătesc. Dar găseşte-o!

Se răsuci pe călcâie şi părăsi biroul. Domnul Jones răsuflă uşurat când împături hârtia şi o puse în buzunarul de la vestă.

Cam bănuia a cui era trăsura, dar trebuia să fie sigur.

Mai zăbovi puţin în birou, după care luă pardesiul şi pălăria şi plecă, informând-o pe secretară că va lipsi toată ziua.

Nu trebuia să meargă foarte departe, numai până pe strada Oxford. Va trebui să se grăbească, dacă voia să prindă prada în ziua aceea.

- Doamnele astea respectă foarte mult anumite uzanţe, murmură el grăbindu-se spre strada James. Ar fi vremea să se întoarcă.

Luella şi contesa coborâră epuizate din trăsură. Vizitaseră cele mai faimoase galerii din Londra şi luaseră ceaiul la Ritz.

Acum, le dureau picioarele de atâta mers şi de-abia aşteptau să petreacă o seară liniştită,

bucurându-se de una din mesele delicioase pregătite de doamna Bellamy.

în timp ce Luella o ajuta pe mătuşa ei să coboare în trăsură, îşi aruncă ochii pe stradă şi observă un bărbat care stătea lângă un copac.

- Ştii, mătuşă, sunt sigură că l-am mai văzut pe bărbatul ăsta şi ieri la Harrods. Iar în dimineaţa zilei de ieri, era prin
Hyde Park în timp ce ne plimbam. îţi aminteşti că, atunci când l-am văzut, am spus în glumă că ne urmăreşte?
Deşi încerca să vorbească pe un ton glumeţ, era cât se poate de clar că era speriată de moarte. Devenise foarte palidă. Era ferm convinsă că în spatele acestei poveşti nu putea să se afle decât Frank Connolly.
Contesa îşi puse ochelarii.
- Păi... ai dreptate, draga mea. Nu cred că prevesteşte ceva bun.
înainte ca Luella să poată face un gest, contesa porni spre bărbatul respectiv, agitând ameninţător umbrela.
- Hei, domnule! Mişcă-te de acolo sau chem poliţia. Ştiu cum arăţi şi să nu-ţi treacă nicio clipă prin cap că sunt o femeie în vârstă şi lipsită de forţă.

Domnul Jones coborî repede strada. Recunoştea imediat o femeie extraordinară. Contesa se luă după el câţiva metri, până se asigură că acesta plecase.

- Nu-i nimic, îşi spuse el. E vorba despre contesa de Ridgeway. Cele două femei stau acasă la lordul Kennington, aşa cum bănuiam. Domnul Connolly o să fie mulţumit, foarte mulţumit.

Când se întoarse la trăsură, contesa de-abia mai respira, însă era limpede că-i plăcuse momentul. Luella ajunsese deja în salon, dar avea inima cât un purice.

- Ne-a găsit! Ne-a găsit! se văita ea. Bărbatul ăla este detectiv particular, sunt sigură.

- Deocamdată am scăpat de el, spuse contesa cu mândrie, dar cred că ar trebui să ne scurtăm şederea la Londra. Trebuie să ne facem imediat bagajele.. Ce păcat că Frank Connolly ne-a stricat vizita la Londra.

- Nu ne putem duce în Scoţia. Este primul loc unde o să ne caute.

- Şi ce sugerezi?

- Ce-ar fi să ne întoarcem la Torr House? Ai putea să-i telefonezi lordului Kennington, să-l rogi să ne primească în sanctuarul său.

Contesa stătu câteva clipe pe gânduri, apoi îi ceru lui Bellamy să-i facă legătura cu Torr House.

- Te rog s-o faci cât de repede poţi, zise ea, întorcându-se în sufragerie, s-o liniştească pe Luella.

Peste zece minute, Bellamy veni să-i spună că legătura fusese stabilită.

- Stăpânul e pe linie. Aşteaptă să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Contesa îi povesti pe scurt vicontelui încurcătura în care se aflau.

- Frank Connolly a angajat un detectiv particular care să ne dea de urmă, iar acesta a reuşit să ne localizeze. Putem să facem iar apel la ospitalitatea dumneavoastră şi să ne întoarcem în Devon? Nu cred că ne-ar putea găsi acolo.

- Luella ce face?

- E distrusă, după cum vă puteţi imagina.

- O, draga de ea!

Contesa schiţă un zâmbet, spunându-şi în sinea ei: „Aşadar, am avut dreptate crezând că vicontele e îndrăgostit de Luella. N-o s-o respingă, când îi va mărturisi micul ei secret”

- Lord Kennington, nu mai suntem în siguranţă aici.

- Atunci, trebuie să vă întoarceţi cât mai repede în Devon. Spuneţi-i vă rog lui Bellamy să pregătească bagajele şi trăsura. Trebuie să afle când pleacă următorul tren spre Exeter. O să-l trimit pe Bennett să vă aştepte. Spuneţi-i lui Bellamy să mă informeze cu privire la ora sosirii trenului.
- Mulţumesc, lord Kennington. Nici nu ştiţi cât de recunoscătoare vă suntem.
- Călătoria e lungă, aşa că nu trebuie să mai pierdeţi nicio clipă, răspunse vicontele pe un ton care trăda neliniştea. Dacă Frank Connolly descoperă unde sunteţi, n-o să vă mai lase în pace. Până una alta, spuneţi servitorilor să nu primească pe nimeni în casă. Oricine va veni, să-i spună că aţi plecat în Scoţia. La nevoie, trebuie să-l trimitem pe o pistă falsă.

Contesa puse telefonul în furcă şi se întoarse în sufrageria unde Luella continua să plângă.

- Totul e în ordine, spuse contesa. Bellamy ne face bagajele şi pregăteşte trăsura. îţi sugerez să plecăm prin spate, în caz că supraveghează cineva uşa de la intrare.
- De unde ştii că n-o să încerce să se strecoare înăuntru?

- Cu toate aerele pe care şi le dă, Frank Connolly este un prost şi un individ rudimentar. N-ar trebui să fie prea greu să-l păcălim. Hai, trebuie să ne schimbăm!

Dar Luella, în loc s-o ia la goană pe trepte, rămase pironită locului.

-Nu... nu pot.

- Luella, trebuie. Nu putem rămâne aici. Dacă acel bărbat a fost trimis de Frank Connolly, s-a dus imediat la el să-l informeze. Trebuie să ne grăbim.

Luella se uita la ea cu un aer nefericit.

- Nu cred că am să mai suport o altă fugă. Poate ar fi mai bine dacă aş capitula şi m-aş căsători cu el.

- Luella! Nu trebuie să spui aşa ceva! strigă mătuşa ei, ridicându-se. Nici nu vreau să aud. Ce mi-a spus vicontele acum la telefon, mă face să cred că e foarte îndrăgostit de tine. Draga mea, ai şansa de a fi fericită, iar pentru asta trebuie să înduri greutăţile astea. Te rog!

Luella rămase pe canapea, neştiind ce să facă. Ştia că-l iubeşte pe viconte, dar Frank Connolly o storsese parcă de vlagă.

- Am obosit să tot fug de el, murmură ea, clătinând din cap. Am obosit aşa de mult.

- îţi promit că va fi ultima dată când vei fugi, /Ine niAliiM Edith. Vino să te speli pe faţă! O să stăm sus, dacâ nutil ir faiT să te simţi mai în siguranţă, dar sunt sigură că Bellnmy IV(» »11 dea voie nimănui să intre pe uşa din faţă.

Până la urmă, Luella se urni din loc.

- Nu trebuie să luăm cu noi decât strictul necesar, HpiiNc contesa. Bellamy va avea grijă să trimită restul în Scoţia. L-imi păcăli pe detectiv, trimiţând lucrurile acasă.

Odată convinsă, Luella nu avu nevoie de prea mult timp să-şi împacheteze câteva lucruri şi să-l aştepte pe Bellamy să le spună că sosise vremea plecării.

- Totul e gata, o anunţă majordomul.

Bellamy era un munte de om şi dacă ar fi apărut Connolly, încercând să uzeze de forţa fizică, probabil i-ar fi făcut faţă fără nicio problemă.

- Mulţumesc, Bellamy, zise contesa. O să-i spun lordului Kennington cât de drăguţ ai fost.

- Pentru puţin. Sunteţi oaspeţii săi şi fac exact ce trebuie într-o astfel de situaţie.

Tocmai coborâseră jumătate din treptele de la scara din dos când se auzi o bătaie violentă în uşă. Niciunul nu îndrăzni să mai facă vreo mişcare.

Bellamy se uită la contesă, a cărei faţă exprima îngrijorarea. Ştia că bătaia aceea nu putea să însemne decât un lucru: Frank Connoly le găsise.

- Repede! Dacă ajungem la bucătărie, mă duc să deschid uşa din faţă. O să-mi facă plăcere să-l alung pe acest om.

Bellamy le conduse afară, până la trăsură.

- Dă-mi drumul, nemernicule, strigă Connolly.

Luella înlemni.

- Luella, Bellamy o să se ocupe de el. Urcă-te imediat în trăsură.

Contesa era blândă, însă fermă. îşi luă nepoata de braţ şi o forţă să urce în trăsură înaintea ei.

Bellamy, care se întorsese în hol, nu se grăbea să deschidă. Aştepta momentul potrivit.

Bătăile lui Frank Connolly erau tot mai insistente. Când în sfârşit majordomul deschise uşa, se pomeni în faţa unui om furios la culme şi cu faţa plină de sudoare.

- Unde e? Ştiu că-i aici. Dă-mi drumul să intru.
- îmi pare rău, dar nu pot s-o fac. Nu-i nimeni acasă.
- Prostii! Ştiu că Luella e înăuntru. Vreau s-o văd

- Nu există nicio doamnă cu numele acesta aici, zise Bellamy. Au plecat spre Scoţia, acum o oră şi ceva.

Frank Connolly fu luat prin surprindere. încercă să gândească, deşi îi vâjâia capul. Nu-i spusese Jones că la trei şi jumătate erau acasă? Cum să fie în drum spre Scoţia?

- Minţi, omule. Ad-o imediat încoace!

Bellamy stătea în pragul uşii, blocându-i trecerea.

- Domnule, nu-i nimeni aici, zise el cu fermitate, Vă sugerez să plecaţi cât mai repede, de-aici altminteri o să sun la poliţie.

- O s-o faci chiar acum? îl provocă Frank Connolly, privindu-l în ochi.

- Totul e în regulă, domnule?

Frank Connolly se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu doi poliţişti. Deschise gura, dar nu reuşi să articuleze nicio vorbă.

- Mă bucur că aţi venit, zise Beilamy pe un ton liniştit. Domnul acesta e agresiv şi grosolan. A încercat să intre prin forţă şi ameninţări în casa lordului Kennington, chiar dacă i-am spus că acesta e plecat.

Cei doi poliţişti nu stătură pe gânduri. îl flancară pe bărbat şi dintr-o mişcare îi puseră cătuşe la mâini.

- O să mergeţi cu noi la secţie, domnule.
Beilamy zâmbi şi dădu din cap în semn de încuviinţare. Dacă ar fi fost obligat, l-ar fi împiedicat pe Frank Connolly prin orice mijloc să intre înăuntru. Intervenţia poliţiştilor fusese un mare noroc.
- Haideţi, domnule! Nu opuneţi rezistenţă arestării!
Frank Connolly se trezi dus pe sus, chiar dacă protesta
într-un mod cât se poate de zgomotos.
Când trăsura cu cele două femei trecu pe lângă el, Frank Connolly nu le acordă nicio atenţie. Era prea furios pe poliţişti ca să mai vadă ce se petrece în jurul lui.
- Slavă Cerului că am scăpat de Frank Conttolly, exclamă
contesa, dezgustată dar şi uşurată.
- Mai mergem în Devon, nu? întrebă timid Luella.
- Sigur că da, copilă. N-avem cum să rămânem la Londra. Nu, o să luăm trenul spre Exeter. Frank Connolly a primit ce merita.

Mult mai târziu, în tren, Luella începu să se gândească la ce-i va spune vicontelui.

„Mă va întreba cu siguranţă dacă m-am gândit la propunerea pe care mi-a facut-o. Dar cum aş putea accepta fără să-i spun adevărul?”

Îi aruncă o privire mătuşii Edith, care stătea pe bancheta din faţă. Evenimentele din acea zi îşi puseseră amprenta asupra ei, aşa încât arăta mai bătrână.

Deşi avea aproape şaptezeci de ani, până în clipa aceea nu i se păruse bătrână. Privind-o, înţelese că nu-i va sta alături pentru totdeauna.

„în plus, îşi doreşte foarte mult să mă vadă căsătorită”, reflectă ea.

Gândul acesta o tulbură peste măsură. Ştia că mătuşa ei ardea de nerăbdare să-şi ducă nepoata în faţa altarului. Dar oare va fi suficient de puternică, încât să înfrunte realitatea?

- Asta ar însemna să-i spun adevărul, murmură ea în timp ce şiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji. Nu mai pot continua în felul ăsta. S-o târăsc pe mătuşa Edith după mine acum, când mi-am dat seama cât de mult îl iubesc pe David.

Pe măsură ce se apropiau de Devon, Luella luă o decizie. „Trebuie neapărat să-i vorbesc

despre Jean-Marie. Trebuie să-i spun totul.

”Capitolul 7

Luella rămase tăcută o bună parte a călătoriei. Era prea măcinată de gânduri, de ce o să-i spună vicontelui.

- Aş vrea să fiu la fel de sigură ca mătuşa Edith că David o să înţeleagă genul de relaţie pe care l-am avut cu jean-Marie Bouillicault, cugetă ea. Bărbaţii ţin foarte mult la virtutea unei femei, iar pe cele ca mine le consideră cu un caracter foarte slab. Oare mă va considera o femeie cu reputaţie îndoielnică pentru că am iubit pe cineva şi am fugit cu el, intenţionând sa-l iau de bărbat?

înainte să ajungă la Exeter, Luella îşi trezi mătuşa şi o ajută să se pregătească pentru ultima etapă a călătoriei.

- Haide, mătuşă Edith. Mă tem că nu vei mai avea cum să dormi până la Torr House.
- Sper ca Bennett să ia cu el şi nişte perne, răspunse femeia. Maşina e cam inconfortabilă. îţi aminteşti de drumul la Barnstaple?
- Da, răspunse Luella râzând uşor,

Făcea tot ce-i stătea în putinţă să rămână veselă, pentru cu mătuşa Edith să nu-şi facă griji în privinţa ei.

- Situaţia ar fi trebuit să fie exact invers, îşi spuse Luella. E bătrână, aşa încât eu ar fi trebuit să fiu cea care să aibă grijă de ea. Am uitat cât de bătrână e, tocmai pentru că e aşa de plină de viaţă. Iar din cauza lui Frank Connolly, a trebuit să dea dovadă de multă tărie.

Luella nu era nici fragilă, nici înceată la minte sau la trup, însă toată povestea cu Jean-Marie Bouillicault şi apoi cu Frank Connolly o zdruncinase foarte mult.

Tânjea după stabilitate, după cineva care să aibă grijă de ea şi era ferm convinsă că vicontele i le putea oferi pe amândouă.

într-un târziu* trenul ajunse în gara din Exeter. Aşa cum promisese vicontele, Bennett le aştepta.

- Bună seara, doamnă şi domnişoară Ridgeway, zise el, făcând o plecăciune. Bine aţi revenit la Devon... aşa de repede.

- Da, mă tem că n-a fost ceva planificat, dar aici suntem, zise contesa pe un ton cât se poate de vesel, deşi era clar că e epuizată.

Un băiat le duse bagajele la
maşină. Femeile îşi acoperlr

ăpicioarele cu o pătură, pentru că maşina era decapotabilă. Din fericire, era o seară plăcută de iulie. Drumul până la Bideford fu lung. Când ajunseră în împrejurimile Exmoor, începea să se facă ziuă, iar când Torr House apăru în sfârşit în faţa ochilor, soarele strălucea sus pe cer.

Peste tot domnea o linişte deplină. Luella îşi spuse că era foarte puţin probabil ca vicontele să fie treaz.

- Mă îndoiesc că vreun servitor s-a trezit, murmură ea.

Când ajunseră în faţa uşii, răsuflară amândouă uşurate. „Dacă eu sunt obosită, îmi închipui cum s-o fi simţind mătuşa Edith," îşi spuse Luella.

Erau pline de praf şi istovite. Nu reuşeau să înţeleagă cum era Bennett aşa de vioi, de energic.

Luella fu şocată să-l vadă pe viconte dând buzna din casă. Faptul că avea cămaşa scoasă din pantaloni şi mânecile suflecate până la cot, o făcu să roşească. Plecă privirea, tulburată de o asemenea privelişte neobişnuită.

- Luella, strigă vicontele, alergând spre ea.

Dacă ar fi fost cu putinţă, ar fi strâns-o în braţe, dar nu putea s-o facă în faţa servitorilor.

- Acum, eşti în siguranţă. întotdeauna o să fie aşa. Părea aşa de fragilă şi de delicată, încât nu se putu abţine să nu-i atingă umerii cu braţul.

-Veniţi! Camerele sunt deja pregătite. Mare noroc că n-au

început încă reparaţiile în casă, comentă el. Se lucrează încă la seră.
LUella nu zise nimic, mărginindu-se să zâmbească. Cum era un adevărat chin să se mişte, se bucură că se poate sprijini de el.
- Maisie o să aibă grijă de mătuşa ta, iar ţie o să-ţi trimit o altă slujnică., Puteţi rămâne aici cât doriţi, dacă suportaţi zgomotul şi praful provocat de construcţie.
- în clipa asta, cred că aş dormi buştean, indiferent de zgomot, răspunse Luella, căscând.
- Atunci, te las în pace, zise el luându-i mâna şi sărutându-i-o cu ardoare.
Luella se simţi cuprinsă de fiori la atingerea buzelor lui.
- Mă bucur că te-ai întors, spuse el pe un ton pătimaş. în pofida faptului că împrejurările sunt departe de a fi ideale. Cred că ţi-a fost foarte teamă de Frank Connolly, dar o să vorbim despre asta mai târziu. Te las să te odihneşti.
- Mulţumesc, răspunse ea, ridicând spre el imenşii ei ochi albaştri.
Vicontele ar fi vrut s-o sărute, dar îşi spuse că arăta mult prea fragilă.
„Trebuie să aştept, îşi spuse el, întorcându-se în camera lui cu capul vâjâind,

Luella nu se trezi decât la prânz. Când deschise ochii, riu-şi dădu seama unde se afla.
Apoi, îşi aminti,
- Sunt în siguranţă, departe de îngrozitorul Frank Connolly.
îşi aminti de ultima dată când îl văzuse, înconjurat de doi poliţişti şi încătuşat. Imaginea aceea o făcu să zâmbească.
Se sculă, se înfăşură într-un capot, o sună pe Maisie şi dădu jaluzelele la o parte.
Constată cu satisfacţie că grădina arăta ceva mai bine, iar unul dintre grădinari planta un trandafir.
- O să-l răsplătesc pe viconte pentru bunătate ducându-mă să lucrez în grădină, hotărî ea. O să-mi placă la nebunie să simt iar pământul între degete.
între timp, îşi făcu apariţia Maisie, ajutând-o să se îmbrace.
- Vă aşteaptă stăpânul în sufragerie, o informă ea în timp ce o pieptăna.
- Serios?
-Da.
- Ţi-a spus el?
- Da, domnişoară.
Luella îşi simţi inima bătând nebuneşte. Când se ridică, de-abia reuşi să înghită.
- Spune-i că vin imediat, zise ea cu voce stinsa:

După plecarea lui Maisie, Luella începu să măsoare camera în lung şi-n lat.„O să-i spun totul. Trebuie, îşi tot repeta ea, O să mă întrebe **dacăm**-am gândit la propunerea lui, iar mătuşa Edith n-o să mi-o ierte niciodată dacă-l refuz din nou.”

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze şi coborî. Vicontele se schimbase şi arăta foarte elegant.

- Mătuşa ta îşi cere scuze că nu poate veni, dar o doare capul după o călătorie aşa de lungă.

Ştia că trebuie s-o întrebe cât mai repede care-i era decizia, întrucât un ¡isemenea suspans era de nesuportat.

- Uit adesea că mătuşa e bătrână, răspunse Luella în timp ce Cork intri **Şi** o întâmpină cu căldură.

- Bine aţi revenit, domnişoară Ridgeway, zise el, umplându-i paharul cu vin. Toată lumea e bucuroasă că v-aţi întors.

După ce Cork le puse mâncarea pe masă, vicontele începu să vorbească despre grădină. Era prea nervos ca să aducă vorba despre subiectul care-l interesa.

Dregândvi-Şi vocea, spuse:

- Voiam să te întreb dacă te-ai mai gândit la propunerea mea.

Luella lă$ă linguriţa şi plecă ochii.

El **observă** imediat că ea ezită să vorbească Şi se gândi la ce era mai rău,

- Da, zise ea într-un târziu. însă după ce-am să-ţi spun ce am de spus, s-ar putea să te răzgândeşti.
- **Niciodată,** exclamă el, privind-o cu intensitate. De ce-ăş faee-o?
- Pentru că... am fost logodită cu altul, răspunse ea cu mult calm.

Vicontelui îi bătea inima cu atâta putere, încât respira cu mare greutate.

- Asta-i tot? îngăimă el. Dar n-are nicio fel importanţă... nu constituie un impediment pentru logodna noastră.
- Dar... sunt o persoană de mâna a doua.

-Adică...?

- Nu. Virtutea mi-e intactă, dar adevărul este că am fugit cu el. Trebuia să ne căsătorim.

Vicontele se ridică de la masă şi se aşează lângă ea. Luându-i mâna, ridică ochii spre ea şi o privi cu tandreţe.

- Luella, îţi spun încă o dată. Nu contează.
- Dar acest bărbat a provocat un mare scandal în Franţa, întrucât era căsătorit. îmi venea să intru în pământ de ruşine. S-a relatat şi în ziare, chiar dacă numele meu n-a fost pomenit.

Vicontele înghiţi cu mare greutate. O iubea aşa de mult, încât nici dacă ar fi fost ceva necuviincios tot n-ar fi dat înapoi.

îngenunche lângă ea. Tot ce-şi dorea era s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute.

- Luella, chestiunea aceasta nu contează absolut deloc pentru mine. Tu eşti tu, iar eu te iubesc la nebunie. Bărbatul ăsta te-a făcut să te simţi de parcă n-ai fi însemnat nimic, nu-i aşa?

- Da. Credeam că niciun bărbat decent nu m-ar mai vrea. Când l-am cunoscut pe Frank Connolly, trebuie să recunosc că atenţia lui m-â măgulit, aşa că nu l-am alungat. Dar pe măsură ce trecea timpul, a devenit tot mai persistent. Când mi-a spus că ar trebui să ne căsătorim, mi-a fost cu neputinţă să-l fac să-şi schimbe părerea. Ştia de relaţia cu Jean-Marie şi m-a ameninţat că o să distrugă numele familiei dacă nu mă supun.

- E un om rău şi laş! Asemenea oameni nu sunt mai presus de animale...

- Dar... începu Luella.

Fu întreruptă de sărutul vicontelui. După aceea, el începu să-i mângâie obrazul şi scoase un oftat.

- O, Luella! Ce mult te iubesc! Nimic nu m-ar putea împiedica să te iau în căsătorie. Accepţi să-mi fii soţie? Spunând acestea, îngenunche din nou şi-i luă mâinile între ale sale.

- Spune da, Luella. Fă-mi onoarea de a-mi deveni soţie.

Ochii Luellei se umplură de lacrimi. Era incapabilă să

gândească, aşa că nu spuse decât ce avea pe suflet.

- Da, murmură ea. Pentru că te iubesc.
- Luella, draga mea, spuse el, îmbrăţişând-o cu efuziune.

Nu-i venea să creadă că era în braţele lui. Când buzele li se despărţiră, se agăţă de gâtul lui, ca un animăluţ în căutare de siguranţă. Gestul ei îl făcea să se simtă protector. Ştia că de-acum încolo era de datoria lui s-o ferească de rău.

- Nu credeam că pot fi aşa de fericit, murmură el. M-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ.
- Credeam că nu merit să fiu iubită.
- De ce? Pentru că ai avut neşansa de a te îndrăgosti de un bărbat care nu te merita?
- Credeam că Dumnezeu o să mă pedepsească pentru tot restul zilelor, murmură ea.
- Dumnezeu nu te judecă pentru că te-ai îndrăgostit. îi pedepseşte mai degrabă pe cei care nu înţeleg cât de importantă este iubirea.
- Dar cine n-ar înţelege asta? întrebă Luella, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
- La început, am Crezut că iubirea n-are importanţă, admise vicontele, implorând-o din priviri să nu-şi facă o părere proastă despre el.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă.

- Cred. că e Cork. I-am spus să ne lase singuri după servirea cafelei.

Luella râse, iar râsul ei i se păru vicontelui un clinchet de clopoţei.

- Chiar mă întrebam unde-a dispărut. N-a fost tocmai frumos din partea ta.

- Ştiam că trebuie să aflu un răspuns de la tine sau să mor. Acum, va trebui să-l primesc pe Cork, după care să mă duc la mătuşa ta. Cum tatăl tău nu mai trăieşte, ei trebuie să mă adresez.

- O să-i ceri mătuşii mele mâna mea? îl întrebă Luella, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Sigur că da. Aşa merg lucrurile şi, în plus, sunt ferm convins că mătuşa ta o să fie mai mult decât încântată să fie consultată în chestiuni aşa de importante. Te iubeşte foarte mulţ. De fapt, ţi-e ca o a doua mamă.

- Da, aşa e. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără bunătatea ei. M-a luat în grija ei atunci când nimeni nu mă voia.

Luând-o de mână, vicontele se îndreptă spre camera albastră.

După ce bătură la uşă, o găsiră pe mătuşa Edith stând la fereastră şi bucurându-se de masa de prânz.

- Ţi-a trecut durerea de cap, mătuşă?

- N-a fost chiar atât de gravă pe cât am crezut, îi răspunse aceasta zâmbind.

- Lady Ridgeway, trebuie să vă întreb ceva, începu vicontele. Am cerut-o pe Luella de soţie şi a acceptat. Acum, am venit să vă cerem permisiunea de a ne căsători.
Măţuşa Edith îşi frecă încântată mâinile.

O, Luella! Nu ţi-am spus ca totul o să iasă cum nu se poate mai bine? Sigur că da, lord Kennington, aveţi binecuvântarea mea.

- Vă rog să-mi spuneţi David. La urma urmei, o să facem parte din aceeaşi familie. Trebuie să bem şampanie.
- Aşa devreme? întrebă Luella.
- De ce nu?
- Chiar aşa, îi ţinu isonul contesa, îndreptându-se spre clopoţel.

Mai târziu, când Cork aduse o sticlă cu ceea ce fusese una din marile pleceri ale doamnei Le Fevre, schiţă un zâmbet când dopul sări în aer.

„Doamna ar fi fost foarte fericită să asiste la un asemenea eveniment, îşi spuse el. A spus mereu că această casă este plină de iubire, iar acum este din nou aşa.

în seara aceea, la cină, Luella îşi exprimă dorinţa de a lucra în grădină.

- Ar fi o modalitate de a-ţi mulţumi pentru tot cd-ai făcut pentru noi.

- Dar eşti logodnica mea şi nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru nimic. Ar tebui să-i mulţumim amândoi Celui de Sus, pentru că a făcut să ne întâlnim.

îi luă mâna şi i-o sărută. Pe cel de-al treilea deget strălucea un smarald mare, înconjurat de mici diamante.

O parte din el însuşi îl făcea să fie trist, întrucât bunica şi tatăl lui nu se aflau acolo, să se bucure de acest moment împreună cu el.

începuse să-i scrie în minte bunicii sale, punându-l pe domnul Cork sau pe soţia acestuia să scrie adresa pe plic, aşa încât tatăl lui să nu-i recunoască scrisul şi să distrugă scrisoarea.

Ştia deja ce-i va scrie în viitoarea epistolă: se îndrăgostise, se logodise şi urma să se căsătorească.

- Când o să fie nunta? îl întrebă contesa. Te-ai gândit la o dată şi la un loc?

Cred că amândoi suntem de acord să ne căsătorim aici, răspunse marchizul.

- O să inviţi şi familia?

- Nu cred că tata s-ar coborî aşa de mult, încât să vină la nuntă în casa amantei tatălui său.

Contesa îşi ascunse un zâmbet. în Franţa, aranjamentele de genul ăsta erau la ordinea zilei, dar în Anglia oamenii tot mai încruntau din sprâncene.

- înţeleg că nu vrei să-i aminteşti bunicii tale că n-a fost singura femeie din viaţa bunicului tău, îi răspunse ea. Dar fericit vrea să te vadă, nu-i aşa? La urma urmei, nu trebuie să intre în casă.

- Dacă ar fi după bunica, n-ar avea nicio obiecţie. Tata, în schimb, n-ar accepta niciodată una ca asta.

în timp ce Cork deschidea o altă sticlă cu şampanie, în mintea Luellei căpăta contur un plan. Poate exista o modalitate prin care să-i mulţumească pentru bunătate, nu?

„Da, cugetă ea. Cred că am să-i scriu în curând marchizei."

Săptămânile treceau repede şi nu peste multă vreme veni luna august. Luella se dedicase deja muncii de refacere a grădinilor, chiar dacă nu sosise încă vremea plantării.

între timp, constructorii terminaseră sera de portocali. Lucrările la casă necesitau ceva mai multă muncă.

Zgomotul şi praful creau inconfort, încât atunci când contesa anunţă înţr-o dimineaţă că vrea să se întoarcă la castelul Braemore, Luella nu fu deloc surprinsă.

- De ce nu mai rămâi, mătuşă? o întrebă Luella. Chiar dacă nunta nu are loc decât la sfârşitul lui septembrie, avem o mulţime de lucruri de făcut.

- Dar ai o mulţime de serviţori care să te ajuţe, zise contesa, făcând aluzie la Grace, noua cameristă a Luellei. Şi oricum, ţinem legătura prin telefon. La urma urmei, nunta n-o să fie una mare.

-Având în vedere numărul mare de vizitatori care ne trec pragul, nu s-ar spune aşa ceva, zise vicontele râzând. O să fie cel mai important eveniment al anului în Bideford. Poate nu vin multe rude, dar lista invitaţilor creşte pe zi ce trece.

- Asta pentru că ai invitat fiecare persoană care ţi-a trecut pragul, îi răspunse Luella. Păcat că nu vor ajunge şi bunica şi taţăl tău. Chiar nu există nicio şansă de împăcare înainte de ziua nunţii?

- Nitiuna, Luella, Tata mă învinovăţeşte pentru moartea bunicului şi nici măcar bunica nu-l poate convinge de contrariu.

Luella nu-i spuse că-i scrisese marchizei chiar în acea dimineaţă, adresa de pe strada Belgrave. Spera că scrisoarea va ajunge în mâinile bătrânei cameriste şi nu ale contelui, care s-o distrugă fără s-o deschidă,

Peste câteva zile, Bennett încărca bagajele contesei.

-r Vrei să-ţi trimit ceva din Scoţia? o întrebă contesa, în timp ce coborau treptele casei, în bătaia soarelui de august.

- Nu, mătuşă Edith. Nu vreau nimic care să-mi amintească de viaţa dinainte. Trebuie să mă gândesc la viitor. Şi, oricum, în această după-amiază o şă merg la croitoreasă să-mi ia măsurile pentru rochia de nuntă.

- Toată lumea e încântată de patronajul pe care-l oferă afacerilor de prin partea locului, remarcă vicontele, prinzând-o de talie. A devenit cea mai populară tânăra din acest colţ de ţară.

- Aşa este, zise Luella cu un oftat. N-am putut să fac cine ştie ce în grădină, pentru că în fiecare zi mai vine cineva pe la mine. Mi-am íacut o mulţime de prieteni.

- Cred că şi articolul din North Devon Journal de săptămâna trecută, conform căruia îţi vei face rochia de mireasă aici şi nu la Londra a precipitat întrucâtva lucrurile, zise contesa zâmbind. Mă bucur că te-ai acomodat aşa de bine aici.

- Dar o să-mi fie tare dor de tine, mătuşă Edith. Chiar nu vrei să rămâi?

- Nu, draga mea. Zgomotul şi praful sunt prea mult pentru mine. Prefer clima mai rece din Scoţia.

Spunând acestea, o sărută pe Luella în semn de rămas-bun şi, ajutată de Bennett, se urcă în trăsură.

Când pornit motorul, Luella începu să plângă.

- La revedere, mătuşă Edith, zise ea în şoaptă, Data viitoare când o să ne vedem, o să fie în ziua nunţii.

Contele de Kennington se afla într-o dispoziţie de zile mari. în seara aceea, câştigase de trei ori la jocul de cărţi şi era foarte mulţumit de el însuşi.

- Nu, n-are niciun rost. în seara asta am noroc.

Bărbatul din faţa lui puse cărţile pe masă, dându-se bătut.

- Vrei să mai jucăm, Connolly? sugeră contelc,

- Nu, lord Kennington. Dar mi-ar face plâccre NA vil inc cinste cu ceva, dacă-mi faceţi onoarea de a veni cu mine Iu bar.

Contele râse.

- Ce pedeapsă! Eu îţi iau toţi banii, iar tu îmi oferi de bitul.

- Ceva-ceva tot mi-a mai rămas, protestă Frank Connolly.

Nu voia să-l vadă plecat pe conte, întrucât nu aflase încă de la el informaţia pe care şi-o dorea atât de mult.

- Prea bine, însă eu o să fac cinste, zise contele, bătându-l pe spate. Un bărbat care acceptă aşa de uşor că a fost înfrânt merită o recompensă.

în ultima vreme, contele venea adeseori să bea. Avea bani suficienţi încât să-şi permită. în plus, asta îl ajuta să nu se mai gândească la alte chestiuni, unele mai puţin plăcute. în timp ce îşi croiau drum printre mesele de joc, Frank Connolly se felicita pentru excelenta muncă de detectiv particular pe care o făcuse.

„Prostul ăla de Jones m-a costat o mulţime de bani şi n-a fost în stare s-o găsească pe Luella”, îşi spuse el în timp ce contele comanda două pahare cu coniac. „Am fost nevoit să-mi pun la bătaie toată ingeniozitatea, ca să dau de urmele tatălui vicontelui şi să mă împrietenesc cu el.”

- Nu-i aşa că-i bun coniacul? Te face să uiţi de necazuri.

Contele se bucură de aromă şi începu să soarbă din licoare cu ochii închişi.

- Tot nu vorbeşti cu fiul tău?

Frank Connolly ştia că riscă să compromită noua prietenie aducând vorba despre un subiect personal, dar oare banii pierduţi în seara aceea nu-l îndreptăţeau la un asemenea gest?

Lordul Portchester adusese vorba despre asta, întrebându-l dacă poate împrumuta doi cai de-ai vicontelui. I se răspunsese cât se poate de categoric că era cu neputinţă.

- Nu, răspunse contele, sorbind din pahar.
- Este îngrozitor ca un tată să fie în război cu fiul său.
- Fiul meu este de vină pentru moartea fulgerătoare a tatălui meu, zise contele cu amărăciune. În ce mă priveşte, fiul meu e mort pentru mine.
- Nu mai e la Londra?
- Nu, e la Bideford, în Devonul de nord, într-o casă care a f aparţinut tatălui meu. E cel mai bun loc pentru el.

Frank Connolly sorbi îndelung din pahar şi zâmbi în sinea lui cu satisfacţie.

„Aşadar, vicontele e la Bideford”, îşi spuse el în timp ce contele fuma în tăcere. „Ar fi trebuit să-mi dau seama că Luella se. ascunde în vreo casă de-a lui.”

După o vreme, Frank Connolly declară că e obosit şi-i strânse mâna conţelui. V

Mâi jucăm şi mâine-seară

- ?Mă tem că nu. Mâine dimineaţă pflrflwtt UmiUn
- Pleci la vânătoare.

Frank Connolly îşi puse pălăria şl zâmhl

- A fost o plăcere, domnule. Cred cil o «I nt> vşilem ıIMIM viitoare când o să mai vin la Londra.

Contele dădu din cap în semn de încuviinţare ţl-l fflui semn cu mâna chelnerului, ca să achite conHUinMţlrt, Frank Connolly plecă imediat. Avea o mulţime (le lucruri de făcut până a doua zi dimineaţă.

„Şi când te gândeşti că am pierdut atâta vreme CiutAmU) în Scoţia”, îşi spuse el. „Totuşi, banii nu n-ttu (IUN pe iipn sâmbetei. Ştiu că Luella se ascunde în Dcvon, DucH eNtc cumva de părere că a scăpat de mine, se înşalfl amtirnlc, A doua zi dimineaţă, Frank Connolly nu pierdu vreme». Iţii făcu bagajul şi se duse la gară.

Aflând că singura modalitate de a ajunge la Bldcfnrtl era prin Exeter, scoase bani din banca tatălui său din Plccadllly, ca să-şi acopere cheltuielile.

„N-o să am nevoie de cine ştie ce”, îşi spuse el. „După cc mă căsătoresc cu Luella, ne întoarcem în Scoţia şi-i arăt tatălui meu că am făcut ceva. Ce surprins o să fie când o să vadă că ne-am unit cu una dintre cele mai puternice familii din Scoţia. Copiii noştri vor fi bogaţi şi importanţi.”

Gândul acesta îl încânta peste măsură. Toată viaţa fusese fiul cel mic al unui obscur lord irlandez, care n-avea nici

otrecere îri lumea bună.

„După căsătorie, o să devin cineva de seamă, iar graţie averii Luellei, o să mă bucur de un standard de viaţă ridicat.”

Când ajunse la Bideford, se vedea deja mare. Contele o să-l trateze ca pe un egal, nu ca pe cineva pe care-l învingi la cărţi.

Găsi repede un hotel decent şi se duse la bar. I se făcuse foarte foame.

îşi dădu imediat seama că va trebui să facă cercetări, dacă voia să afle unde stă Luella. în timp ce sorbea din coniac, ochii îi căzură asupra unui ziar local, pe care-l lăsase cineva acolo.

Era deschis la pagina referitoare la mondenităţi. Se înfurie peste măsură când citi articolul intitulat „Nunta anului”, unde se vorbea despre domnişoara Luella Ridgeway de la castelul Braemore, Perthshire, care se căsătorea cu vicontele Kennington, noul proprietar al Torr House, în septembrie.

„Mireasa şi-a făcut o mulţime de prieteni în Bideford, luând hotărârea de a-şi face rochia de mireasă şi trusoul la casa domnei Clarke, pe Strada Pieţei. Rochia va fi cu siguranţă o adevărată minunăţie şi va face să se vorbească în tot Devonul.”

- Cum îndrăzneşte? zise el scrâşnind din dinţi şi aruncând dezgustat ziarul. Nu se poate; căsători cu altul. Dacă ea crede că o să-l. ia pe viconte de bărbat, se înşală amarnic. Văd că timpul nu mai joacă în favoarea mea, aşa că va trebui să mă duc la Torr House şi s-o iau cu mine la Londra.

îşi goli paharul şi se duse în cameră. îi dispăruse pofta de mâncare.

Valiza zăcea pe pat, exact acolo undeo pusese. O deschise încet, scoase hainele, iar dedesubt se afla ceva învelit în negru.

Era un pistol.

- Da, murmură el, în timp ce-I ştergea cu învelişul negru. Vicontele e un prost dacă e de părere că-mi poate fura femeia. Dacă trebuie să-l împuşc ca s-o am iar pe Luella, aşa o să procedez!

Capitolul 8

Luella îngenunche lângă stratul de flori şi scoase răsadurile, fiind sigură că nu mai rămăsese niciunul nepus. Soarele îi bătea în spate, iar ea se simţea extrem de mulţumită.

Nu departe de ea, Thomas şi Johnny făceau o nouă brazdă.
Luella îşi spuse că viaţa ei era aproape perfectă. „Dar va veni şi ziua când o să mă căsătoresc cu David”, îşi spuse ea, zâmbind mulţumită.
îi era tare dor de mătuşa ei, întrucât era pentru prima dată de la terminarea şcolii când era despărţită de ea. Deşi îşi scriau adesea şi vorbeau la telefon, nu era acelaşi lucru.

Contesa îi povestea de venirile şi plecările de la castelul Braemore

- .Scuzaţi-ne, stăpână, dar nu vreţi să veniţi sa supravegheaţi punerea răsadurilor?

Atât Thomas, cât şi Johnny i se adresau „stăpână”, deşi nu era până în ziua când vicontele îi va pune verigheta pe deget.

- Desigur, Thomas, zise ea, ridicându-se şi curăţându-şi mâinile de praf.

Ştia că mătuşa Edith s-ar fi supărat dacă ar fi aflat că munceşte fără mănuşi, însă Luella dorea să simtă pământul între degete.

îşi pusese inelul de logodnă la gât, legat de un lanţ. Johnny se îndreptă spre ea cu o tavă pe care se aflau straturi de plante înflorite.

- Unde să le pun, stăpână?
- Cred că ar trebui puse la marginea fiecărei parcele.

Căută în şorţ şi scoase schiţele făcute.

- Da, spuse ea, găsind foaia cu pricina. După aceea, o să plantăm tufele de trandafiri în mijlocul fiecărei parcele.

Luella şi grădinarii lucrau cu spor, fără să aibă habar de norii ameninţători care planau deasupra Bidefordului.

în hotelul Leul roşu, Frank Connolly era ocupat. Stătea de vorbă cu oricine era dispus să-i ofere informaţii despre viconte şi despre locul unde locuieşte.

- O, e probabil bărbatul de la Londra care a moştenit casa veche a franţuzoaicei. Şi-a făcut o mulţime de prieteni pe aici, angajând oameni care să lucreze la casă. Mai e şi nunta. Nu s-a mai văzut aşa ceva pe aici de mai bine de un an.
- Ştii când o să aibă loc? întrebă Frank Connolly, strecurându-i bărbatului un şiling.
- La sfârşitul lui septembrie. Mai precis, pe douăzeci şi nouă. Se spune că n-o să vină nimeni de la Londra, fapt extrem de ciudat...

Bărbatul clătină din cap, iar Frank Connolly îi mulţumi, după care trecu strada.

Din ce aflase până acum, nu-i va fi greu să găsească locuinţa vicontelui. Toată lumea îi spusese că se vedea de la râu, care era situat pe strada principală, spre vest.

- Torr House? îl întrebaseră ei. N-aveţi cum să n-o găsiţi.

Se duse în piaţă şi căută prăvălia farmacistului. Existau anumite lucruri pe care dorea să le cumpere. într-un târziu, identifică locul cu pricina, de unde cumpără o sticlă cu cloroform. îi spusese vânzătorului că este un pasionat colecţionar de fluturi.

- în cazul ăsta, aveţi nevoie şi de plasă şi ace în care să-i prindeţi.

„Am senzaţia că sunt protejat de cineva de sus”, îşi spuse el cu un aer mulţumit, în timp ce cobora dealul. Vânzătorul îi fuseSe de mare ajutor. Când îl întrebase dacă se găsea un adăpost unde să-şi depoziteze ustensilele, bărbatul îl dirija spre un vechi adăpost de păstori, aflată la periferia oraşului.

- Nu ştiu dacă veţi găsi ce căutaţi, însă prin zona aceea se găsesc o mulţime de specii de fluturi foarte interesanţi.

Fusese atât de amabil, încât îi făcuse o schiţă a casei în chestiune.

Fără să se oprească în altă parte, Frank Connolly se duse direct la adăpostul respectiv. îi fusese foarte greu să-l găsească, iar când ajunse se simţea deja obosit. Din fericire, întâlnise un lucrător la fermă, iar acesta-i indicase direcţia.

Adăpostul era exact ce-şi dorea. Era o încăpere care putea fi cu uşurinţă blocată cu nişte buşteni.

- Sau m-aş putea duce în oraş, la fierar, să cumpăr nişte lacăte şi lanţuri, îşi spuse el, privind în jur. E bine că nu există ferestre prin care ar putea încerca să fugă.

Mai târziu, după ce făcu în minte o listă cu lucrurile pe care trebuia să le cumpere ca să-şi pună

planul în acţiune, se întoarse la hotel şi servi o masă copioasă.

- Mâine, după ce aranjez totul la adăpost, o să mă duc la Torr House, să văd dacă o pot spiona pe Luella, mormăi el, când chelnerul îi luă farfuria din faţă. Iar dacă situaţia îmi e favorabilă, o să mă întorc s-o iau.

- David, trebuie să le spui constructorilor să nu mai scape moloz pe straturile de flori, se plânse Luella a doua zi dimineaţă, când intră în sufragerie pentru micul dejun.

Vicontele se aşezase deja la masă şi puse jos exemplarul din The Timmes pe care-I citea.

- O să vorbesc imediat cu domnul Pensworth.
- Mulţumesc, dragul meu.

Luella îl sărută pe frunte şi se aşeză la masă. Imediat, Cork îi aduse o ceaşcă de ceai şi pâine.

- Vreau să încep să pun plantele medicinale, iar Thomas şi Johnny au săpat deja şanţul ăla de două ori. Zidarii or să arunce în continuare cărămizi şi ciment. După ce punem răsadurile, n-ar trebui să se mai întâmple.
- Imediat după masă, mă duc să le spun.

Se uită la ea şi-şi spuse că arăta la fel de proaspătă ca ziua care începea.

„Dacă I-a început mi s-a părut frumoasă, acum am senzaţia că este o zeiţă trimisă printre femei, îşi spuse el. Aerul de la ţară îi priieşte şi a mai luat puţin în greutate. în ziua când o s-o aştept la altar o să fiu cel mai fericit bărbat din lume”.

Cork le aduse corespondenţa primită. Ca de obicei, Luella spera din tot sufletul că marchiza îi va răspunde la scrisoare. Numai că,până în clipa aceea, nu se întâmplase.

Când Cork puse tava cu scrisorile în faţa marchizului, Luella îşi dădu seama că nici în dimineaţa aceea nu primise nimic. Prin urmare, scoase un oftat.

„Poate că nu-i la Londra”, îşi spuse ea în timp ce ungea o felie de pâine cu unt. „La urma urmei, au o casă la ţară. Sau poate s-au dus la Biarritz.”

Luella se hotărî să-i scrie din nou, trimiţându-i şi o invitaţie la nuntă. Ştia că vicontele vă fi foarte încântat dacă bunica lui ar veni să asiste.

-Ce faci astăzi, Luella? o întrebă el. Tot în grădină? Dacă nu eşti atentă, o să fii atât de bronzată, încât toată lumea va crede că mireasa mea este fie o străină, fie o culegătoare de fructe.

Luella râse.

Era adevărat că mâinile şi braţele ei începuseră să se bronzeze, în pofida faptului că purta o pălărie cu

boruri largi. Ştia că dacă mătuşa Edith ar fi fost de faţă, ar fi certat-o că nu se protejează mai bine.

-O s-o rog pe doamna Cork să cumpere nişte lămâi, ca să-mi dau cu suc pe braţe. Aşa, o să mi se mai albească. Vremea a fost aşa de frumoasă în ultima săptămână, încât n-am avut cum să port mâneci lungi.

-Ţigăncuşa mea dulce! o tachina el, dându-i la o parte părul. Ce bine că nu mai trăieşte mama, pentru că ar fost scandalizată ca o doamnă să lucreze în propria ei grădină.

-Mie mi se pare că e cel mai plăcut mod de a-ţi petrece timpul liber.

-Nu şi dacă doamna în chestiune se ia la întrecere cu grădinarii. Mă întreb de unde ai atâta forţă.

- Mătuşa Edith spune că se datorează sângelui meu scoţian.

- Atunci, sper că sângele tău se va transmite şi fiilor noştri.

O sărută şi plecă la treabă. Luella îşi simţi obrajii arzând.

- Copii! murmură ea.

îşi aminti ultima scrisoare primită de la mătuşa ei, în care aceasta îi vorbea despre îndatoririle ei maritale. Luella era speriată, dar şi tulburată la gândul că în curând se va afla în braţele marchizului.

- Să nu te sperie latura fizică a căsătoriei, o povăţuise mătuşa ei. Departe de a fi chinul despre care Vorbesc unii, în braţele bărbatului iubit, poţi să atingi stelele.

Era adevărat că vicontele trezise în ea o pasiune pe care n-o simţise cu Jean-Marie Bouillicault.

Rămase la masă, gândindu-se la plimbarea pe care o făcuse în grădină cu vicontele, seara trecută.

Când o sărutase sub clar de lună, simţise ceva minunat înfiorân-o încât răspunsese cu entuziasm mângâierilor sale.

- Mi-ar plăcea foarte mult să ajung la ceea ce mătuşa numeşte „să atingi stelele”, spuse ea oftând. Ştiu că David este bărbatul potrivit.

Se trezi din reverie când Grace, veni să-i spună că sosise croitoreasa.

„Mai sunt atâtea de făcut”, îşi spuse ea în timp ce o urma pe Grace.

Mai târziu, după prânz, Luella îmbrăcă veşmintele de lucru şi se întoarse în grădină. Un foarte spăşit domn Pensworth veni să-şi ceară scuze, promiţându-i să strângă tot molozul aruncat.

Se grăbi să ajungă printre straturile de flori, unde îi găsi pe Johnny şi pe Thomas supraveghind doi muncitori.

- Bună ziua, stăpână, zise Thomas. Cu un asemenea pământ, o să terminăm repede plantatul.
- Excelent, răspunse Luella. Cred că în curând doamna Cork o să culeagă primele plante pe care să le folosească la mâncăruri, spuse ea.
- Iartă-mă, stăpână, dar putem merge pe verandă să ne uităm la japoneza aceea bătrână? o întrebă Johnny. Dacă tot trebuie s-o mutăm, trebuie să stabilim unde anume.
- Sigur că da. Thomas, te descurci singur?
- Da, stăpână.

Luella îl urmă pe Johnny.

- N-ar trebui s-o mutăm până la primăvară, spuse ea. Du-te te rog în cămară şi adu insecticidul! Se vede că planta a fost infestată. Trebuie să luăm imediat măsuri.

Johnny porni imediat pe cărarea în pantă.

în timp ce se îndrepta spre Torr House, Frank Connolly puse instinctiv mâna pe pistol. Zăbovi o vreme în faţa porţilor, înainte să pornească spre casă.

Găsise imediat casa. Trecu podul, mai merse puţin şi iată-l în faţa casei.

- Dacă totul o să meargă la fel de uşor, mâine dimineaţă eu şi cu Luella o să fim în drum spre Irlandă, zise el cu voce tare.

Plănuise să închirieze o trăsură care să-i ducă la Liverpool, de unde vor lua feribotul spre Dublin.
Îi va scrie tatălui său şi-i va spune să-l prevină pe preot că se va căsători în capela familiei de pe moşia lor de la Kilsharry.
Ajunsese între timp în faţa casei. Putea să vadă uşa masivă şi ferestrele fumurii. într-o parte se vedeau schele înălţate.
„Nu credeam că sunt aşa de mulţi oameni pe aici", îşi spuse el, în timp ce se apropia şi aştepta. „Dar bărbatul ăsta mi-a furat-o pe Luella şi trebuie să plătească."
îşi dădu seama că o să-i fie mult mai greu s-o răpească pe Luella fără să fie văzut. îşi blestemă ghinionul şi rămase ascuns în spatele unui tufăriş.
în clipa aceea, apăru Bennett cu maşina, pe care o opri brusc, după care puse frâna de mână. Fluierând, acesta intră în casă.
Lui Frank Connolly îi veni imediat o idee.
„Dacă iau maşina, o s-o duc mai repede pe Luella cu o trăsură. Iar nătărăul pare că a lăsat cheile în maşină."
Parcă împins de la spate, se îndreptă spre maşină. Avea ceva experienţă în conducerea acestor maşinării.
Privi în jurul lui să vadă dacă apare cineva şi sări în maşină. Nici după ce porni motorul nu apăru nimeni.

- Probabil e pauză, îşi spuse el, uitându-se la schelele părăsite.
în câteva clipe, se afla în grădină. Auzi dintr-odată voci. Opri maşina şi coborî. în spatele unui zid înălţat de curând o auzi cu claritate pe Luella discutând cu cineva. Se furişă pe lângă zid până ce ajunse în faţa unei porţi.
- Mulţumesc, Johnny. Te poţi duce la masă, o auzi el pe Luella.
„Ăsta e momentul", îşi spuse el, scoţând sticluţa cu cloroform din buzunar. „Ce noroc pe capul meu!"
Se uită peste poartă şi o văzu pe Luella îndepărtându-se. Când o văzu aşa de fericită în lumina soarelui, se înfurie.
„Cum îndrăzneşte bărbatul ăla să mi-o ia?"
Aşteptă puţin, ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă şi se îndreptă spre ea. Avea în mână o cârpă înmuiată în cloroform.
Era îngenuncheată asupra unor răsaduri când, dintr-odată, simţi o mână astupându-i gura, după care totul deveni negru.
Frank Connolly o ridică în braţe şi porni spre maşină. O puse pe Luella lângă scaunul şoferului, după care o legă de mâini şi de picioare.

- N-o să-mi mai scapi acum, mormăi el, acoperind-o cu o pătură.

Numai că maşina nu voia să plece cu niciun chip. Tuşi de mai multe ori până să se urnească, iar eforul depus îl făcu pe

Frank Connolly să transpire şi să i se accelereze bătăile inimii,

Dinspre grădină se auzeau strigătele constructorilor care se întorceau la lucru.

- La naiba! înjură el. Trebuie să mă grăbesc, dacă nu vreau să apară cineva.

Constată cu satisfacţie că şoferul îşi lăsase cascheta pe bancheta din spate. îşi scoase pălăria, punând cascheta şoferului pe cap.

- Va trebui acum să merg cât de repede pot până la poartă. Nu trebuie să atragem nimănui atenţia. Vor crede că Luella a plecat cu treburi.

Pământul era denivelat, aşa încât maşina se zdruncină. Când dădu colţul, îl văzu pe viconte lângă casă, cu spatele la drum.

Cu o figură ca de înmormântare, Frank Connolly apăsă pe accelerator, iar maşina prinse viteză.

Fiind atât de preocupat să discute cu constructorii, vicontele nu acordă la început nicio atenţie maşinii

care mergea foarte repede. Abia când unul dintre constructori observă, întoarse şi el capul.

-Şoferul e în mare grabă! exclamă el, cu un zâmbet invidios pe faţă.

Vicontele se încruntă, întrucât îi spusese lui Bennett să meargă cu precauţie. Nu voia să plătească bani grei pe reparaţii.

Răsucindu-se pe călcâie, constată că maşina dispăruse într-un nor de praf. îi trecu prin minte că Luella s-ar putea afla lângă şofer, dar nu se gândi prea mult la asta.

Frank Connolly conducea cât de repede putea spre adăpostul ciobanului. Din fericire, drumul era liber.

„Toată lumea cunoaşte maşina vicontelui", îşi spuse el. „Dacă vede că aceasta e condusă de un străin, ar putea da alarma."

Dar în arşiţa soarelui, toată lumea aţipise.

Ajunse foarte repede la adăpost. Acesta era deja pregătit, întrucât trecuse în cursul dimineţii pe acolo.

„Va trebui s-o leg pe Luella de scaun până rezolv conturile cu vicontele!

Pe scaunul de lângă el, Luella începu să geamă. începea să-şi revină.

O luă repede şi o duse în adăpost, chiar când îşi revenea în simţiri.

- Unde sunt? murmură ea confuză.

Văzu faţa roşie a lui Frank Connolly şi încercă să ţipe, dar constată că era prea slabă s-o facă.

- Taci, Luella! îi porunci el. Şi nu încerca să opui rezistenţă.

Nu înţelegea de ce nu poate să-şi mişte braţele sau picioarele, dar văzu imediat că fusese legată. O împinse repede pe scaun şi se asigură că nu fuge, legând-o cu o funie de acesta.

- Nu încerca să te mişti sau să-mi creezi vreo problemă, o avertiză el.

- De ce-o faci? îl întrebă ea, începând să plângă.

Se simţea rău, iar mintea parcă nu-i mai funcţiona. Tot ce ştia era că Frank Connolly o răpise, făcând-o prizonieră. Habar n-avea ce se întâmplase după ce totul se întunecase.

- Ştii prea bine de ce. Eşti a mea! A mea, ai înţeles? Trebuie să uiţi nunta asta ridicolă cu vicontele. O să mergem în Irlanda şi o să ne căsătorim imediat ce ajungem în Kilsharry.

- Dar mă căsătoresc cu David. Nu mă poţi obliga să-ţi devin soţie. O să mă caute.

- Nici măcar nu ştie că ai plecat. Şi până atunci, o să mă ocup de el.

Luellei parcă i se opri inima-n loc.

- Ce vrei să spui?

Frank Connolly se întoarse cu spatele şi-şi vârî mâna în jachetă. Când atinse cu degetele arma, zâmbi cu satisfacţie.

- David o să mă caute. întrucât ştie totul în ţinutul ăsta, o să mă caute şi o să te trimită la închisoare! îi strigă Luella, panicată.

îşi dădu seama că Frank Connolly îşi pierduse minţile şi nu ştia ce era în stare să mai facă.

- Taci! replică el cu asprime. Bărbatul ăsta nu-mi place deloc.

- O să stai la închisoare multă vreme. Fii sigur de astal Frank Connolly se întoarse spre ea şi scoase un râs plin de cruzime.

- Nu şi dacă ajung eu primul la el. O să mă asigur că n-o să trăiască, încât să nu mă poată trimite la închisoare.

Scoase pistolul şi-l flutura prin faţa Luellei.

- Nu... poţi s-o faci, zise ea, cu ochii plini de lacrimi.

Fără să mai spună un cuvânt, acesta scoase sticla cu cloroform şi îmbibă batista cu lichidul dinăuntru.

- Trebuie să-l folosesc din nou?

Luella clătină cu tristeţe din cap şi deveni docilă. Frank Connolly plecă din odaie şi încuie uşa în urma lui. Camera era întunecată şi fără ferestre, aşa încât se găsi în semiobscuritate.

Luella înălţă capul. Nu voia să-i ofere satisfacţia de a ceda.

- O, David! Te rog să mă ajuţi! repeta ea, de parcă în acest fel mesajul ei ar fi putut ajunge la el.

Frank Connolly se urcă în maşină şi încărcă pistolul.

- Dacă prostul ăla de viconte crede că a scăpat de mine, e un prost, zise el, scrâşnind din dinţi.

După ce puse pistolul în buzunar, porni maşina.

- Trebuie să isprăvesc cu această" Nuntă a anului „ o dată pentru totdeauna.

La Torr House, vicontele aştepta întoarcerea Luellei, ca să

se aşeze la masă.

- Unde-o fi fata asta? se întrebă el în timp ce Cork aducea mâncarea.

- Cork, ai văzut-o pe domnişoara Ridgeway?

- Nu, stăpâne. Să-i întreb pe Thomas şi pe Johnny? S-au întors în grădină după pauză.

- Dacă se poate.

Dar Cork se întoarse peste câteva minute, spunându-i că niciunul n-o văzuse pe domnişoara Ridgeway de la pauză.

- Ciudat! Poate că pe ea am văzut-o în maşină cu Bennett.
- Cu neputinţă, stăpâne.
- De ce spui asta, Cork?
- Pentru că Bennett e în bucătărie, cu doamna Cork.

Vicontele fii cuprins de teamă. Fără să scoată o vorbă, ieşi
afară, dar pe treptele din spate. în bucătărie, dădu peste doamna Cork şi peste un Bennett foarte surprins.

- Bennett, ce cauţi aici? strigă el. Credeam că te-am văzut în maşină în urmă cu o oră.
- Nu, stăpâne. Am adus maşina aici, întrucât aproape nu mai aveam combustibil. Voiam s-o umplu după cină.
- Atunci, cine conducea maşina ca un liliac de noapte spre poartă, mai devreme?

Doamna Cork şi Bennett se priviră uimiţi, iar vicontelui i se făcu rău.

- Doamnă Cork, ai văzut pe cineva străin pe aici, astăzi?
- Nu, stăpâne.

Vicontele ieşi imediat afară, alergând la Thomas şi la Johnny, care discutau cu zidarii.

- Hei! strigă el. A văzut vreunul dintre voi pe cineva străin prin preajmă?

Clătinară toţi din cap, cu excepţia unuia dintre ei.

- Păi... când eram pe acoperiş, am văzut pe cineva mişunând prin grădină, zise el, dar mi-am zis că e vreun paznic. Aşa am crezut...

Vicontele se îndreptă spre bărbat, cu inima bătându-i nebuneşte.

- Cum arăta bărbatul ăsta?

- Vreo patruzeci de ani şi faţa roşie, stăpâne. Era îmbrăcat elegant.

Deşi nu-l întâlnise niciodată, ştia şi din ce aflase de la Luella că era Frak Connolly.

Cine altcineva ar fi putut fi?

- Connolly, murmură el, izbit parcă de un adevăr insuportabil. Hei, ascultaţi-mă cu toţii! Am motive întemeiate să cred că domnişoara Ridgeway a fost răpită, iar maşina mea furată. Bennett, trimite câţiva grădinari la poliţia din Bideford imediat. Spune-le că domnişoara Ridgeway a fost răpită şi dă-le descrierea făqjtă de bătrânul Ben. Ceilalţi, să ia fiecare ce apucă... trăsura, caii... şi să pornim s-o căutăm.

- N-aveau cum să ajungă prea departe, stăpâne. Nu mai exista combustibil nici să ajungi Ta cel mai apropiat oraş, zise Bennett.

Peste câteva minute, vicontele era în sala armelor. Habar n-avea de unde să înceapă căutările, dar se baza pe oamenii din partea locului.

Când se urcă pe calul care-i fusese pregătit, unul dintre oameni veni la el şi-i spuse că văzuse o mulţime de pete de petrol.

- Stăpâne, m-am dus şi m-am uitat prin grădină, acolo unde bătrânul Ben a spus că l-a văzut pe bărbatul ăla. Aşa am văzut petele de petrol...

-Atunci, pe acolo trebuie s-o luăm! strigă vicontele.

în timp ce mergea, înălţa rugi fierbinţi spre cer.

Luella, vin! O să te găsesc. îţi făgăduiesc.Capitolul 9

în timpul drumului, Frank Connolly eră ca un posedat, repetând la nesfârşit:

- N-o s-o aibă! Nunta n-o să aibă loc! spunea el în delir. Când se apropie de Torr House, văzu mulţimea de oameni

conduşi de viconte.

- O căută deja pe Luella, îşi spuse el frustrat, întoarse maşina, dorind să se întoarcă de unde venise.

- Va trebui s-o duc pe Luella în Irlahda fără să-l ucid pe viconte. Să caute ca proştii! Nu vor găsi niciodată locul unde-am ascuns-o.

Luella era atât de epuizată, încât se resemnase cu soarta. Spera totuşi, că va fi găsită de cineva.

- Trebuie să ştie cineva de locul ăsta, nu? Şi când mă gândesc că azi-dimineaţă eram fericită şi credeam că Frank

Connolly nu mai e o ameninţare. O, David! Salvează-mă! Am mare nevoie de tine. N-are cum să scape aşa de uşor. Că doar nu crede că a venit într-o parte de ţară pe care n-o cunoaşte şi să-i poată păcăli pe oamenii lui David care au trăit toată viaţa aici, se îmbărbătă ea.

în clipa aceea, auzi motorul maşinii. Spera să nu fie Frank Connolly.

- Am schimbat planul, zise el dând buzna înăuntru.

Luella observă că era agitat, de parcă nu ştia ce să facă în

continuare.

- îmi dai drumul? îl întrebă ea, când începu să dezlege funia cu care o legase.

- Nu fi proastă! Vicontele a plecat în căutarea noastră. A fost cât pe ce să dau nas în nas cu ei. Mergem la Liverpool, iar de acolo luăm feribotul.

- La Liverpool? Dar maşina...
- Taci şi fă cum îţi spun. Sau poate vrei să folosesc iar cloroformul... Mişcă-te! ţipă el.
- Dar nu pot să mă mişc. Am picioarele legate.

înjurând, bărbatul scoase un briceag din buzunar şi-i tăie
frânghia de la picioare.

- Urcă-te în maşină şi nu încerca să fugi! O să ai şi mai multe necazuri dacă încerci ceva. M-ai înţeles?

Luella făcu eforturi disperate să nu izbucnească din nou în plâns.

- Trebuie să fiu puternică şi să fac cum îmi cere. Poate pe drum o să se ivească o ocazie să fugă.

Merseră în linişte până ajunseră pe drumul principal, însă la o răscruce, se rătăciră. Frank Connolly n-avea deloc simţul orientării.

- Unde suntem? strigă el la Luella.
- Habar n-am, zise ea.
- Trebuie să mă ghidezi. Trebuie să ştii cum se ajunge la Bideford.
- Nu ştiu mai bine decât tine.
- Nu mai spune prostii! Arată-mi drumul! o ameninţă el, scoţând pistolul din buzunar.
- încearcă pe aici! zise ea, arătând o direcţie care i se părea cunoscută.

Dar nu apucară să facă nici măcar zece metri, şi maşina se opri.

- La naiba! Ce are maşina asta infernală?
- Cred că nu mai are combustibil.
- Şi unde am putea găsi?
- Nu ştiu. Bennett este cel care se ocupă întotdeauna de problema asta.

Cu o expresie furioasă pe chip, se dădu jos din maşină ***şi o*** trase pe Luella după el. O să mergem pe jos! strigă el isteric.

- Unde? Nu există niciun mijloc de transport în apropiere.

Dar Frank Connolly n-o asculta, strângând-o pur şi simplu de încheietura mâinii.

- Taci! O s-o luăm pe-aici!

Când ajunseră la râu, ea spuse:

- Apă! Vreau apă!

Deşi era iritat, Frank Connolly îşi dădu acordul.

- Nu vreau să te car dacă leşini. Grăbeşte-te!

Dintr-odată, dinspre pod se auzi un strigăt.

- Stăpâne! Stăpâne! Uite-o pe domnişoara Luella! E pe malul apei.

Frank Connolly încremeni. Vicontele, urmat de o armată de oameni, se apropia de ei.

- Luella! strigă el, cu ochii fixaţi asupra lui Frank Connolly.
- David! Are pistol! îl avertiză ea.
- Şi n-am să ezit să-l folosesc. Dacă mai faci un pas, o s-o omor, zise Frank Connolly, prinzând-o pe Luella de mâini.
- Ce facem acum, stăpâne? şopti Thomas.

Vicontele privea însă în depărtare.

- Tineţi-l de vorbă! ordonă el calm.
- Prea bine, stăpâne.

Bennett se apropia de ei, cu poliţia pe urmele lui. Vicontele vedea poliţiştii apropiindU-se tot mai mult, prin spatele lui Frank Connolly. Curând îl imobilizară, iar Luella, liberă, alergă spre el.

- Draga mea, eşti rănită?
- Puţin, dar tot ce contează este că sunt vie. O, David, credeam că o să mă omoare. Ba chiar şi pe tine credeam că o să te lichideze.

El o strânse cu tandreţe în braţe. Tot ce conta, era că Luella era vie şi nevătămată.

Frank Connolly fu dus la secţia de poliţie din Bideford şi încarcerat pentru răpire şi tentativă de omor. Când şeful poliţiei îi tplefonă în seara aceea vicontelui, îl asigură că învinuitul era bine închis şi că n-avea cum să fugă.

- Excelent, o s-o informez imediat pe Luella.

în următoarele zile, aceasta dormi foarte mult şi abia la sfârşitul săptămânii se simţi suficient de întremată încât să se ducă în seră, ca să citească o carte.

Grace tocmai îi adusese limonadă, când se auzi soneria de la intrare.

- Aşteptăm pe cineva? întrebă ea. Sau am uitat de croitoreasă?

- Nu, j-am telefonat şi i-am spus că săptămâna asta nu puteţi veni. Nu cred că e ea.

Luella îşi reluă lectura, pentru a fi din nou întreruptă, acum de Cork.

- Domnişoară Ridgeway, vreţi să veniţi în salon? Aveţi un vizitator.

- Dar ştii prea bine că nu sunt disponibilă pentru nimeni.

- îmi iertare, dar cred ca doriţi să4 ypdeţi pe acest vizitator.

- Cine să fie? se întrebă Luella în timp ce se ridica.

Dar când intră în salon, scoase un strigăt de uimire:

- Mătuşă! Cât mă bucur să te văd. Ce te-a determinat să te întorci? Ţi-am spus că ne descurcăm şi singuri...

Cork tuşi în spatele ei, iar mătuşa Edith îl privi cu speranţă.

- Cork? zise ea enigmatic.
- Mă duc imediat după stăpân. Aşteptaţi puţin, vă rog!
- Nu rămâi, mătuşă? Unde-ţi sunt bagajele?
- Să-l aşteptăm pe David.
- Atunci, aşază-te!
- O să rămân în picioare, răspunse ea, uimind-o şi mai mult pe Luella.

Peste câteva minute, apăru şi vicontele.

- Lady Ridgeway! Ce surpriză! Ce te-a făcut să te întorci în Devon?

Contesa îi zâmbi şi-l prinse de braţ.

- Vreau să vii cu mine la trăsură...

Luella vru să-i urmeze.

- Singur, te rog! zise mătuşa Edith cu fermitate, lăsând-o pe Luella perplexă.

Vicontele clătină din cap, spunându-şi că mătuşa Edith o cam luase razna, dar o urmă, amuzat.

în faţa casei se afla o trăsură trasă de doi cai gri

.„Poate i-a adus un cadou Luellei şi nu doreşte ca ca «fl-l vadă”, îşi spuse el.
Dar când îşi ridică privirea, la fereastra trăsurii zări un cap cu o pălărie mare. La început, nu-l recunoscu pe bărbat, dar apoi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, constată că era chiar tatăl lui. Rămase pironit locului.

- Bună, David! zise acesta, coborând din trăsură.
- Tată! Ce surpriză!
- Nu mă inviţi înăuntru? întrebă contele, zâmbitor. în trăsură mai e cineva pe care doreşti foarte mult să-l vezi...

Vicontelui i se tăiase răsuflarea.

- Bună, David! auzi el o voce familiară.
- Bunico, ai venit! Când ţi-am trimis ultima scrisoare...
- Nu bunica ta a avut ideea să venă aici, ci eu, interveni tatăl lui. Ne inviţi sau nu înăuntru?
- Sigur că da.

Spunând acestea, o luă pe bunica de braţ.

- Casa e splendidă! exclamă marchiza. Nu credeam vreodată că o să...
- Că o să pui piciorul în ea? Trebuie să mărturisesc că şi eu sunt puţin surprins...

- Doamnă, aţi venit până la urmă! exclamă Luella, când pătrunseră în salon.Probabil tu eşti Luella, zise femeia zâmbind. îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la scrisoare. Eram la Biarritz, iar scrisoarea nu mi-a parvenit decât săptămâna trecută. Atunci, a venit şi contesa în vizită.
- Mătuşă Edith? Te-ai dus s-o vezi pe bunica lui David?
- Da, draga mea. Sper să mă ierţi că m-am amestecat. Mai există cineva pe care trebuie să-l cunoşti...

Luella era tot mai uimită.

- Nu sunt singura...
- Luella, el e tatăl meu, contele de Kerniington, anunţă vicontele.
- Draga mea, înţeleg exact de ce te-a aleş fiul meu să-i fii mireasă.

Spunând acestea, îi luă mâna şi i-o sărută.

- De când ne-a vorbit contesa despre ţine, ardeam de nerăbdare să te întâlnesc. Eşti la fel de frumoasă cum te-a descris. Vorbeşte-ne despre nuntă.
- Păi... voiam să vă întreb dacă doriţi să-mi fiţi calaver de onoare.

Contele tuşi, vizibil emoţionat. Fu scos din încurcătură de apariţia majordomului, care aducea băutură.

- Pentru Lyella şi David, propuse contele.
- Pentru Luella şi David! ziseră la unison marchiza şi contesa.

După o vreme, fură întrerupţi de apariţia şefului secţiei de poliţie. Acesta îi spuse contelui că vrea să-i vorbească între patru ochi. Vicontele îl invită în bibliotecă

- .Am venit din cauza lui Frank Connolly.
- O! S-a stabilit data procesului?
- Nu cred că mai e, nevoie de aşa ceva,
- Nu înţeleg...
- L-am găsit azi-dimineaţă spânzurat de cravată, la el în celulă. Frank Connolly e mort.
- O, Doamne! exclamă vicontele. Nu mai era întreg la minte. A lăsat vreun bilet?
- Nu, dar aveţi dreptate când spuneţi că se cam smintise.

^ îmi pare rău pentru el, Cu toate astea, nu pot să spun că
nu răsuflu uşurat. Luella n-o să mai fie nevoită să vină la proces. L-aţi anunţat pe tatăl lui?

- Da. E în drum spre noi, ca să-i ridice trupul.
- E o mare ruşine pentru familia lui.
- O s-o informaţi pe domnişoara Ridgeway?
- Da, imediat.

-Atunci, la revedere! Nu trebuie să mă conduceţi.
Vicontele scoase un oftat adânc.
Când îi relată Luellei cele petrecute, aceastaspre marea lui surprindere luă vestea ca atare, %ă să se învinovăţească.
Ceremonia religioasă se desfăşură cu fast, iar toţi cei care veniseră spuseseră că Luella era cea mai frumoasă şi mai strălucitoare mireasă pe care

Bidford, dacă nu toată Anglia, o văzusp.v^antele q condusese la altar radiind de fericire, pentru că atât tatăl lui, cât şi bunica erau prezenţi.

Când ieşiră din biserică, lumea adunată aruncă asupra lor cu orez.

Pe măsură ce maşina prindea viteză pe drumul spre casă, Luella spuse în gând o rugăciune, mulţumindu-i Celui de Sus pentru noroc.

- Luella, şopti vicontele. înainte să te cunosc, habar n-aveam cât de importantă este iubirea. Iar acum înţeleg că fără iubire viaţa nu e posibilă.

- O, dragul meu! N-am crezut să mai întâlnesc vreodată pe cineva care să mă iubească, după povestea cu Jean-Marie Bouillicault. Vicontele se aplecă şi o sărută.

Când priviră în urma, o mulţime de maşini veneau după ei. înţeleseră că erau singurele momente când erau numai ei.

- Dragul meu, îmi doresc să fiu cea mai bună soţie din lume. Vicontele o sărută din nou, cu pasiune.

- Vino! Sosesc oaspeţii. Să bem ceva în cinstea noastră.

- Şi a iubirii! adăugă ea.

Dar şi pentru o lume fericită, pentru o viaţă binecuvântată.

Sfârşit